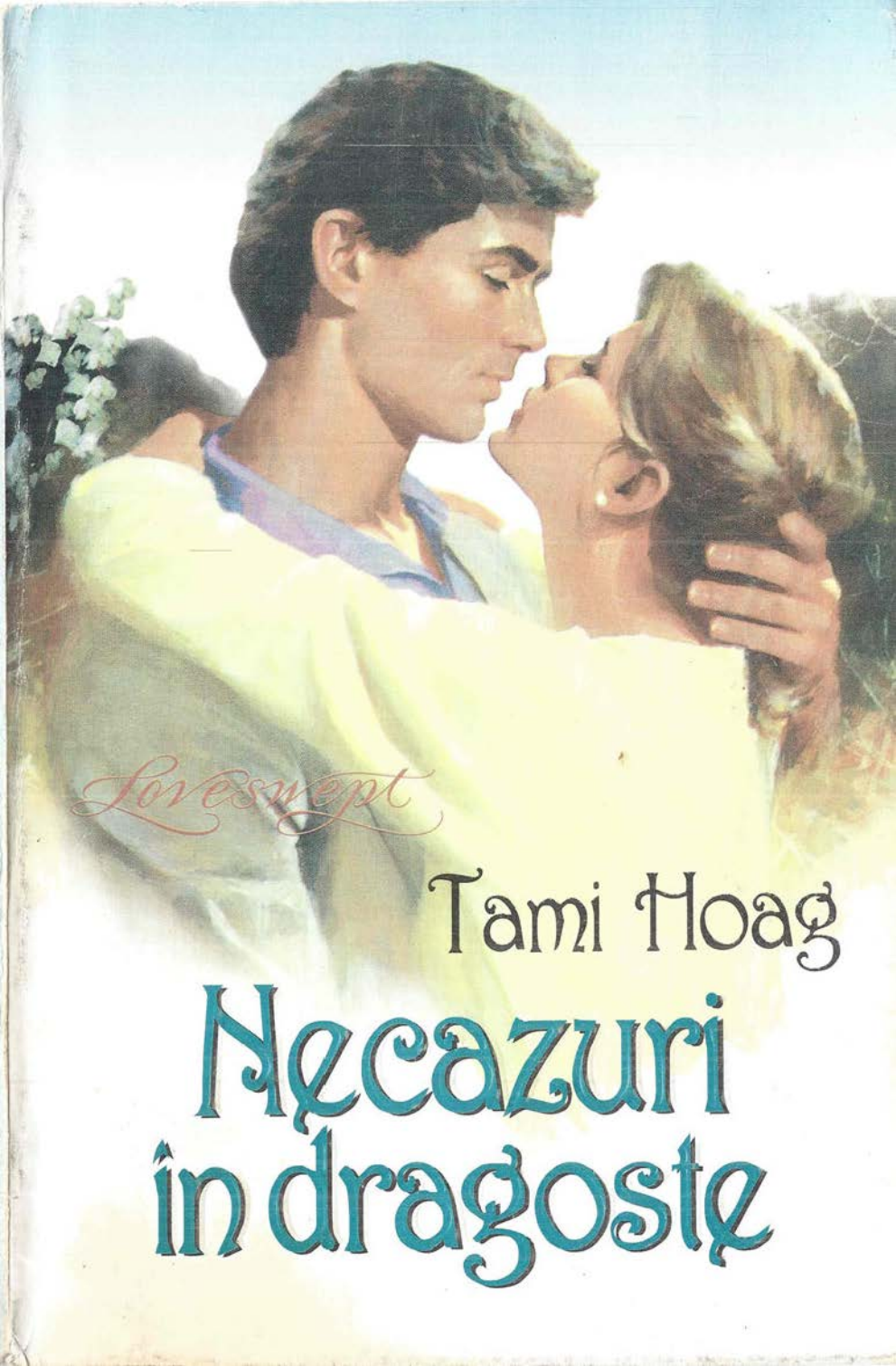

Tami Hoag

Necazuri în dragoste

Loveswept

Tami Hoag

Necazuri în dragoste

Traducere de Claudiu Nan

Editura MIRON
Colecția Romantic
București

The Trouble with J.J.
by Tami Hoag

© copyright 1994 by
Tami Hoag

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

ISBN 973-95057-2-8

Capitolul unu

În sfîrşit acasă! Ce bine era, se gîndi Genna Hastings, coborînd cu grijă din maşină. Avea glezna luxată şi trebuia să se ajute de cîrje. Se îndreptă de spate şi respiră adînc aerul acesta parfumat din Connecticut. Buf! Ceva o lovi în moalele capului cu forţa unei torpile. Îşi duse mîna la ceafă şi se uită la mingea de fotbal care se rostogolea acum inofensiv la picioarele ei. Ce mai sfîrşit pentru aşa un concediu nereuşit!

– Păzea, domnişoară Hastings! se auzi în cele din urmă strigătul unuia din cei doi băieţi care alergau spre ea.

– Vai, ne pare rău, domnişoară Hastings, spuse Brad Murray, oprindu-se pentru a ridica mingea.

– Scuză-ne Genna, interveni Kyle Dennison. Băieţaşul ăsta dolofan, în vîrstă de zece ani, era băiatul prietenei ei şi de aceea se simţea îndreptăţit să-i spună pe nume. În schimb, pentru Brad, ea rămînea fosta educatoare de la grădiniţă şi avea să-i spună toată viaţa domnişoara Hastings. Kyle ridică din umeri şi zise:

– Nu te-am văzut!

– Mulţumesc de aşa consolare, mormăi Genna, strîmbîndu-se de durere.

– Mami a spus că o să vii acasă luni şi azi e de-abia vineri. Nu mai eşti în vacanţă? Ştii, locul tău de parcare e bun pentru pase lungi. Dar cum de-ai ajuns în cîrje?

– Cam multe întrebări deodată, zise Genna plictisită. Vacanţa a fost un dezastru, iar glezna mi-am luxat-o, jucînd tenis.

– Ei, aiurea...

– Nu, serios!

– Noi îl aşteptăm pe J.J., spuse Brad.

– Care J.J.? Vreun tip nou în cartier?

– J.J. Hennessy, răspunseră cei doi băieţi la unison.

Genna îi privi cu mirare. Oare era vreo glumă?

– Ei şi ce, ar trebui să fiu surprinsă? Cine-i acest J.J.Hennessy?

Băieţii făcură feţe-feţe şi se uitară cu dezaprobare la ea. Kyle se lăsă să cadă pe asfalt şi începu să se zvîrcolească.

– E cel mai teribil mijlocaş din Univers, zise Brad.

– E extraordinar! exclamă Kyle, întins pe spate.

– Şi s-a mutat chiar aici!

Genna se uită spre casa de lîngă proprietatea ei şi simţi un gol în stomac: gazonul, pe care-l admirase întotdeauna, fusese tuns în fîşii. O duzină de flamingo, din plastic roz, fuseseră puse la umbră printre arbuşti. Li se vedeau gîturile lungi şi întinse, ivindu-se dintre ienuperi. Pe verandă, într-un şezlong era pus un manechin blond, în pantaloni scurţi şi cu un tricou roz din care se iveau nişte sîni imenşi, o mînă îi era ridicată ca şi cum ar fi făcut nişte semne. Gennei i se făcu greaţă.

– Dumnezeule!

– Mişto, nu-i aşa? spuse Brad, interpretînd greşit reacţia ei. Kyle se ridică cu greu în picioare, trăgîndu-şi tricoul peste burta durdulie. Zise entuziasmat:

– O cheamă Candy! Fantastic, nu-i aşa?

– Oh, Doamne, murmură Genna din nou. Cine o fi imbecilul în stare să comită asemenea monstruozităţi? Casa şi grădina aceea erau mîndreţea cartierului Torry Hills: o casă veche, liniştită şi cochetă, zugrăvită cu un gri sobru; canaturile erau vopsite în alb, iar la intrarea centrală cîteva coloane susţineau un portic cu o fereastră în evantai. O casă de vis, pe care acum o cumpărase un imbecil lipsit de gust.

În momentul în care se deschise uşa de la intrare, Brad şi Kyle încremeniră, holbîndu-se ca la o minune cerească: J.J. Hennessy îşi făcu apariţia.

Genna se uita la el cu dispreţ cum traversează ţanţoş pajiştea. Avea peste un metru şi optzeci de centimetri, iar pantalonii sport, gri, mulaţi, îi dădeau un aer foarte viril; purta un tricou negru, sfîşiat, pe care era scris „Dar ceresc pentru femei". Categoric, era genul de bărbat arogant şi agresiv. Părul negru arăta ca o creastă ţepoasă şi cîteva şuviţe îi acopereau ceafa groasă. Ochelarii

de soare negri îi ascundeau ochii. Avea nasul mic, drept şi umbra unui zîmbet plutea pe faţa lui.

Genna avu o strîngere de inimă. J.J. veni spre ea şi se opri la jumătate de metru în faţa ei, cu mîinile în şolduri. Un diamant îi strălucea în lobul urechii stîngi. O privi zîmbind şi Genna simţi cum i se înmoaie genunchii. Incredibil, se gîndi ea. Detesta genul ăsta de bărbaţi şi cu toate astea tremura în faţa lui, ca o adolescentă îndrăgostită. Şi rînjetul ăsta à la Jack Nicholson!

– Salut, J.J! ziseră băieţii.

– Bună băieţi, dar cine-i superba voastră prietenă?

Vocea lui era aspră, dar totuşi caldă. Genna simţi cum o cuprinde o moleşală plăcută. Hai, nu fi proastă, îşi zise: e doar un sportiv tîmpit care a distrus casa asta minunată şi care se crede „dar ceresc pentru femei".

– E Genna, explică plictisit Kyle. Locuieşte aici. Arătă spre casa albastră a Gennei.

– Bună, vecino! zîmbi J.J. Hennessy.

Ea se chinui să zîmbească.

– Jared Hennessy. Îi strînse mîna şi Gennei i se păru de-a dreptul lasciv. Ce păcat că n-ai fost aici cînd m-am mutat. Aş fi avut nevoie de ajutor

la aranjarea casei.

– Da, se vede, zise ea prietenos, retrăgîndu-şi mîna dintr-a lui. Eu sînt Genna Hastings. Am fost plecată în vacanţă.

– Ai petrecut bine?

– Nu.

– E vorba de cîrjele astea?

Ea îi adresă un zîmbet forţat.

– Cîtă inteligenţă, domnule Hennessy. Mi-am luxat glezna, jucînd tenis.

Jared se lăsă brusc în genunchi şi îi pipăi glezna umflată. Pentru o clipă, Genna crezu că o să facă infarct: săgeţi de durere îi traversară venele; nu mai putea respira. Îşi dădu seama că trupul ei reacţiona la atingerea lui J.J., căci acesta îi presă glezna cu o mînă, iar cu cealaltă îi mîngîia gamba (fără a fi nevoie).

E absurd, se gîndi ea cuprinsă de plăcere. Era ultimul om de care s-ar fi simţit atrasă. Vru să facă o remarcă usturătoare şi să-şi retragă piciorul din mîinile lui, dar nu fu în stare decît să privească spre el cu gura căscată.

Jared zîmbi, privind în sus spre ea.

– Să ştii că-mi place. Sprîncenele i se ridicară insinuant pînă deasupra ochelarilor de soare. O să-ţi treacă dacă-ţi pui alternativ comprese reci şi

fierbinţi.

– Mulţumesc, „doctore", zise ea plictisită, reuşind în cele din urmă să-şi retragă piciorul.

– Chiar te invit să foloseşti cada mea pentru masaj, spuse, ajutînd-o să se apropie de maşină. Îşi ridică ochelarii de soare pe frunte.

Lui Genna i se puse un nod în gît. „Acum chiar că ai dat de dracu, Hastings." Nu mai văzuse niciodată aşa ochi, de un albastru puternic. O fascinau. Semănau cu ochii unui lup, dar totuşi aveau o scînteie de umor. Asta nu se prea potrivea cu impresia proastă pe care şi-o făcuse despre el. Simţi că-şi pierde echilibrul şi se sprijini cu spatele de maşină. El se apropie mai mult, şi-şi puse o mînă pe capota maşinii doar la cîţiva centimetri de umărul lui Genna. O cuprinse un val de căldură şi un fior rece îi urca pe şira spinării. Privirea lui rătăci pe trupul ei, pe bluziţa galbenă şi pe pantalonaşii kaki.

– Ei, ce zici, Genna? murmură el mieros. Mi-ar plăcea să te ştiu în cada mea. Îşi plimbă limba peste buze şi se apropie atît de mult încît Genna se înfioră.

– Hai, J.J., se auziră vocile rugătoare ale băieţilor. Dă-ne o pasă, vrei? Te rugăăăm.

– Sigur, băieţi. Se întoarse, luă mingea de fot-

bal şi o bătu drăgăstos cu palma. O să fie o pasă foarte lungă, flăcăi. Brad, ia-o la stînga şi pe urmă aleargă înapoi, pe aceeaşi parte, iar tu Kyle du-te drept înainte. Cu o mişcare rapidă aruncă mingea la mai bine de patruzeci de metri în josul străzii şi băieţii alergară după ea.

Jared se întoarse, afişînd un zîmbet cît se poate de seducător, dar constată că vînatul îi scăpase; tocmai se auzi trîntindu-se uşa de la intrare. Zîmbi pentru sine: „Ce păpuşică!" Nu era nici înaltă şi suplă, nici frumoasă ca manechinele cu care fusese el pînă acum, dar era adorabilă, începînd cu tunsoarea ei stil anii douăzeci şi terminînd cu espadrilele ei de liceancă. Şi cînd te gîndeşti că o să locuiască lîngă această atrăgătoare brunetă... Chicoti: „Mare băftos mai eşti, Hennessy!".

Cu aşa o vecină viaţa în Torry Hills nu avea să fie monotonă. Nu numai că era drăguţă, dar avea şi un aer misterios. Era expert în aşa ceva.

Închise ochii şi revăzu albastrul strălucitor al ochilor ei, nasul ei în vînt şi zîmbetul îndurerat. Îndurerat? se încruntă. Va trebui să facă ceva în legătură cu asta. Nu avea nevoie decît de nişte informaţii mai exacte şi apoi îşi va putea face un plan de bătaie. Îşi puse ochelarii pe nas şi se

îndreptă alene spre casă.

Încă neliniştită după întîlnirea cu noul ei vecin, Genna îşi sorta corespondenţa. Tremura din tot corpul de supărare. Acum, că nu mai era sub influenţa zîmbetului său seducător, putea spune asta. „Bagă-ţi bine în cap asta, Genna: nu e decît un dobitoc, un filfizon care umblă din floare în floare şi care a fost în stare să pună păsări de plastic în faţa unei case de vis". Îi reveni în minte sclipirea nostimă din ochii lui şi simţi cum o cuprinde slăbiciunea. „Dar ceresc pentru femei"..., bombăni ea, aruncînd facturile grămadă pe masa din sufragerie, cumpărată de la un tîrg de vechituri în Berkshire.

„Mi-ar plăcea să te am în cada mea", zise ea cu batjocoră, deşi încă mai simţea atingerea lui pe picior. Tresări, amintindu-şi de privirea lui fierbinte, înainte ca băieţii să-l cheme. Se încruntă: „Ce nenorocit încrezut!"

O scrisoare venită de la prietena ei Mary Woods îi atrase atenţia. Era expediată din Crested Butte, Montana. „Montana?" Mary nu fusese nici-

odată mai la vest de New York. Rupse plicul şi citi:

Dragă Genna,

L-am cunoscut pe bărbatul visurilor mele la capătul străzii Park. Maşina, ca şi inima mea sînt distruse complet. Am fugit împreună. El e fermier. Amănunte mai tîrziu.

Am lichidat firma de servicii alimentare. Am predat toată afacerea lui Betsy. Scuze, dar am scris cam în fugă. Sper să-ţi găseşti altă slujbă de vară. Trebuie să plec. Matt e nerăbdător să pornim la drum. O să-ţi mai scriu, cît de curînd.

Cu dragoste
Mary

– Cu dragoste, Mary! O s-o strîng de gît!

– Pe cine strîngi de gît, dragă?

Fără să ridice privirea, Genna ştiu că era Amy Dennison. Întotdeauna o recunoştea după vocea ei deosebită, stridentă chiar. Parcă era un claxon de *Volkswagen* cu accent de Brooklyn.

– Pe Mary! Spuse Genna, uitîndu-se sever la scrisoare. Ştii ce-a făcut? A fugit cu John Wayne şi m-a lăsat fără serviciu, acum cînd trebuie să

plătesc maşina cea nouă.

Amy se servi cu o Cola din frigider şi se trînti pe un scaun: Mă bucur pentru ea.

– Oh, se încruntă Genna, aruncînd scrisoarea deoparte. Bineînţeles că mă bucur pentru ea, dar mi-ar plăcea să-i dau în cap cu carnetul meu de credit. Mă bizuisem pe banii aceia cînd mi-am luat maşina. Ce mă fac acum?

– O să găseşti tu ceva, spuse Amy sec.

– Sigur, sigur, zise Genna cu amărăciune. Ştii la fel de bine ca şi mine că încă de la sfîrşitul lunii martie nu se mai găsesc slujbe de vară.

Amy tăcu cîteva clipe, privind pe fereastră la peluza dungată de vis-à-vis; un plan năstruşnic încolţea în mintea ei.

– Oh... pun pariu că o să se întîmple ceva neprevăzut.

Genna era prea preocupată pentru a observa entuziasmul lui Amy. Asta era situaţia: de-abia se întorsese dintr-o vacanţă mizerabilă, cu o gleznă luxată şi o migrenă ce se anunţa; imbecilul de Jared se mutase în casa vecină şi îşi mai pierduse şi slujba de vară. Era mulţumită de postul ei de la şcoala elementară din Torry Hills, dar serviciul ăsta nu-i permitea să-şi cumpere o maşină nouă. La dracu'! Măcar dacă Mary ar fi plecat

înainte ca rata scăzută a dobînzii să o tenteze să-şi cumpere maşină! Şi apoi, Genna era fanatică în ceea ce priveşte securitatea financiară. Aşteptase cu nerăbdare vara ca să-şi reia îndeletnicirea ei favorită: îi plăcea să gătească, să pregătească mîncăruri cît mai speciale. Vara era un sezon propice afacerii lui Mary, care presta servicii culinare pentru petrecerile în aer liber. Colaborînd cu Mary, Genna avusese posibilitatea să cîştige nişte bani în plus şi să-şi satisfacă şi fantezia culinară.

Amy oftă. Se temuse că tonul suspicios din vocea ei o va da de gol, dar Genna privea posacă vraful de hîrtii din faţa ei. Asta era bine, se gîndi, doar că într-un fel ea chiar dorise să se dea de gol. Ardea de nerăbdare să-i spună că J.J. a abordat-o şi a pus tot felul de întrebări despre Genna. Se uită la Genna şi cu un zîmbet radios o întrebă:

– L-ai întîlnit pe noul nostru vecin?

– Pe cine, pe imbecilul de Jared, „darul ceresc pentru femei"?

Amy îşi reţinu zîmbetul.

– E un tip drăguţ, Gen. Ştiu că are un aer de...

– Imbecil, adăugă Genna.

– Recunosc că e un pic... diferit...

– Da, e ciudat. O spuse ca şi cum ar fi spus „e o canalie".

Amy făcu un efort să-şi adune gîndurile.

– Ei, e puţin cam... îngîmfat, spuse ea, gesticulînd cu mîinile ei durdulii. După ce-l cunoşti însă e de-a dreptul drăguţ; şi a fost incredibil de răbdător cu copiii vecinilor care l-au hărţuit tot timpul. De fapt, Amy se gîndea că un bărbat bun cu copiii ar atrage-o pe Genna.

– Dacă e atît de faimos, ce caută în Torry Hills?

– Ce naiba, Genna, dar e cel mai renumit mijlocaş de fotbal american. Joacă alături de McMahon, Kramer, Simms şi Montana. El a dus echipa *Hawks* în fruntea clasamentului: au cîştigat supercupa în ianuarie trecut.

Amy era să moară de bucurie cînd a auzit cine o să se mute peste drum de ea. Cum de putea Genna să fie atît de indiferentă?

– Doar ştii că nu mă interesează sportul, zise Genna bosumflată, desenînd nişte chipuri triste pe nota de plată la curentul electric.

Amy îşi aruncă patetic ochii spre cer.

– Poza lui a fost pe coperţile tuturor revistelor importante. *Sports Illustrated, People, Playgril.*

Genna ridică din umeri şi-şi aranjă o buclă

rebelă. Amy insistă.

– Apare şi în reclame la televizor.

Nu primi nici un răspuns.

– A fost declarat sportivul anului.

– Destul despre tipul ăsta, Amy. Oare chiar nu mă întrebi despre concediul meu?

Amy strînse din buze, dar trebui să renunţe pentru moment. Trase adînc aer în piept şi zîmbi forţat.

– Cum a fost în concediu Genna?

– Iadul pe pămînt.

Cine şi-ar fi închipuit că o săptămînă în Cape Cod va fi ca într-un roman de Stephen King? Se gîndise la acest sejur cu luni de zile înainte. Odată ce va trece cu bine de nunta verişoarei sale, avea să stea la soare în curtea casei a cărei închiriere o costase o grămadă de bani. Voia să se bucure astfel de linişte şi să citească o grămadă de romane de dragoste. Dar n-a fost aşa...

– Lauren mi-a făcut o surpriză: scumpa mea verişoară a anulat rezervarea făcută pentru mine şi a aranjat să stau cu socrii ei, aşa că am pierdut şaizeci de dolari.

Amy făcu o grimasă.

– Şi cum erau socrii ei?

– Bogaţi. Reşedinţa lor de vară era formată din

ambarcaţiuni plutitoare acostate în portul Kennedy.

Amy rămase cu gura căscată în faţa pozelor care înfăţişau o proprietate cu terenuri de tenis şi ambarcaţiuni private.

– Doamne sfinte, parc-ar fi pe Coasta de Azur; ce motive ai avut să te plîngi?

– Stai că-ţi spun, replică Genna calm.

Cînd Amy ajunse la pozele de nuntă, Genna arătă spre mire.

– Ăsta e Robert. Are o bancă de investiţii şi se trage dintr-o familie cu tradiţie în domeniu. Bancherii Holmes-Cummings au fost investitorii băncii Mayflower.

– Şi chiar s-a născut purtînd pantaloni cu dungi?

– Da. De fapt n-a dus niciodată lipsă de nimic. Lauren îl iubeşte şi el e bun cu ea.

Genna se lăsă pentru o clipă pradă invidiei. La treizeci de ani era cea mai mare din cele trei surori, singura încă nemăritată şi nu-şi dorea chiar bărbatul ideal. Voia doar un tip obişnuit, drăguţ, prudent, cu o slujbă normală şi sigură.

– Arătai bine în rochia ta, comentă Amy.

– Mulţunesc, zise Genna, încruntîndu-se. Am fost domnişoară de onoare de atîtea ori încît o să

înceapă să mi se spună „bătrîna domnişoară". De fiecare dată mama spunea: „Aşa-i Genna mea, întotdeauna domnişoară de onoare, niciodată mireasă". Şi adăuga, plină de mîndrie: „Genna vrea să facă carieră". Ca şi cum ar fi vreun defect din naştere!

Abigail Hastings nu spusese niciodată „Genna a absolvit summa cum laude" sau „Genna e o profesoară excelentă". Dacă Genna ar fi devenit preşedintele S.U.A., n-ar fi impresionat-o pe mama ei nici pe jumătate cît dacă s-ar fi măritat cu un ginecolog şi ar fi devenit secretar al *Asociaţiei părinţi-profesori.* Nici asta n-ar fi fost rău, dar Genna era oricum mîndră de realizările ei. Făcuse multe fără să fi avut nevoie de ajutor. Pentru ea valoarea unei femei nu depindea de statutul ei material. Asta era doar frişca de pe tort. Tortul se poate mînca şi fără frişcă, doar că nu e la fel de dulce.

– Dar ăsta cine dracu' mai e? Vocea intrigată a lui Amy o trezi pe Genna la realitate. Zîmbi stînjenită, uitîndu-se la fotografia tipului cu dinţii ieşiţi în afară şi ochelari de miop.

– Stai să vezi, asta e Rodney, vărul lui Lauren. E un pierde-vară. De fapt, e aiuritul familiei, şi a fost un partener plicticos întreaga săptămînă.

Amy rămase perplexă.

– Mai mult, spuse Genna, e eliberat temporar din închisoare. A încercat să-l jefuiască pe Dunkin Donuts cu un pistol de săpun.

Genna începu să povestească necazurile cu Rodney, cum scufundaseră ambarcaţiunea cu pînze, cum era cît pe ce să cadă peste bordul feribotului *Nantucket* şi cum jucînd tenis îşi luxase glezna din cauza lui.

– N-am noroc, asta e. Vară-mea se mărită cu un Holmes-Cummings, iar eu sînt pe nedrept asuprită de un pierde-vară.

– Sărăcuţa de tine. Amy o mîngîie uşor pe mînă. Ai cam avea nevoie de o vacanţă.

– Bună, vecino, se auzi vocea lui J.J. Hennessy prin uşa de la intrare.

– Mai degrabă aş avea nevoie de o puşcă, îi răspunse Genna lui Amy, scrîşnind din dinţi cu gîndul la J.J.

Jared intră în casă. Purta acum bermude şi o cămaşă hawaiană albastră peste un tricou portocaliu. Avea o şapcă pusă invers şi învîrtea o cană gradată în mînă.

– Dar te rog, poftească, domnule Hennessy, rosti Genna sarcastic într-un tîrziu.

Amy păli auzind-o, dar imediat observă că

ochii lui Jared sclipeau veseli. Plănuia el ceva!

– Mă bucur că îţi place.

– Iar tu eşti minunată, zise el ridicînd din umeri.

Din afară casa arată ca o cutie, dar în interior era cu totul altfel, dînd iluzia de spaţiu. Camera de zi, sufrageria şi bucătăria erau leagte între ele şi zugrăvite în diferite nuanţe de albastru. Atmosfera era plăcută, îmbietoare. Era genul de interior unde te simţeai relaxat după o zi de muncă. „I se potriveşte, se gîndi Jared, chiar dacă deocamdată nu e prea ospitalieră". Îşi stăpîni un zîmbet. Chiar dacă ea părea furioasă, el începea să cîştige teren şi avea să profite de asta.

Genna îl incita. Nu că ar fi fost îngîmfat, dar de obicei era atît de asaltat de femei, că aproape se sufoca. Nu numai că îşi arătase colţii mîrîind la el, dar se zburlise ca un arici cînd o atinsese. Era într-adevăr o provocare, şi Jared fusese învăţat încă de mic să accepte orice provocare, ca un învingător ce era.

– Nu vrei să-i arăţi lui Jared casa? întrebă cu inocenţă Amy. Sînt sigură că i-ar plăcea să vadă etajul de sus.

Genna se încruntă către ea. Se adresă apoi plictisită musafirului ei nedorit.

– Ai venit cumva să împrumuţi ceva de la

mine? Poate obişnuita cană de zahăr?

– Oh, nu, zise el sprijinindu-se cu un zîmbet ironic de tejgheaua ce despărţea bucătăria de camera de zi. Ar fi prea banal pentru mine. Ai cumva nişte cafea?

– Vrei să împrumuţi cafea şi să o bei dintr-o cană gradată?

Ridică din umerii lui puternici, iar ochii lui minunaţi se încreţiră la colţuri.

– De ce nu? Viaţa-i prea plicticoasă. Aş prefera o aromă mai exotică dacă ai: café au lait, mocca mint.

Genna strînse din dinţi şi minţi.

– Nu am cafea.

– N-ai cafea? se prefăcu încruntat. Dar răbdări prăjite ai?

Amy chicoti, iar Genna se uită urît la ea.

– Închipuieşte-ţi că n-am.

– Dar vată de zahăr? Sînt înnebunit după ea.

– N-am, domnule Hennessy.

Jared o vedea că spumega de furie. Ocoli tejgheaua şi se grăbi să pună o mînă frăţească pe umărul ei. Genna se înfioră din cauza atingerii.

– Nu trebuie să-mi spui „domnule"; Gen, doar sîntem vecini. Zi-mi J.J. sau Jared, cum vrei.

Genna îi aruncă o privire aspră.

– Prefer să nu-ţi spun în nici un fel.

El îi ciufuli părul şi zîmbi.

– Da, chiar te rog să nu-mi spui: „în nici un fel".

Amy izbucni în hohote de rîs.

Dînd cu ochii de poza lui Rodney, Jared zise:

– Cine-i pierde-vară ăsta?

Genna îşi muşcă buzele, iar Amy simţi că leşină de rîs.

Capitolul doi

„Oare chiar trebuiau să se se mute toţi idioţii lîngă casa mea?“ mormăi pentru sine Genna, aşezîndu-se într-un şezlong. Îşi aşeză perna sub glezna suferindă şi îşi puse compresă cu gheaţă deasupra. Se întinse pe cuvertura albastră înflorată, îşi aranjă sutienul şi îşi lua cartea în mînă. Citi cîteva rînduri şi murmură: „Ce tupeu la tipul ăsta! Intră la mine în casă de parcă ar fi la el“. Îşi aminti fără să vrea de corpul lui musculos. Se încruntă:

„Totuşi e un tip bine... Ei şi? ... ochi albaştri, strălucitori, gura seducătoare... O.K... Fantastic... mare scofală".

Încercă să mai citească cîteva rînduri. Arogant... nici măcar nu e termenul potrivit. Şi ironia din ochii lui... La adresa ei, a propriei persoane sau a absurdului vieţii?

Lăsă să-i scape cartea din mînă. Nu-şi putea aminti ultima dată cînd un bărbat reuşise să-i stîrnească atîta interes ca J.J. Hennessy. De Rodney nici nu putea fi vorba, era prea insignifiant. În schimb Jared Hennessy era un bărbat veritabil, din cap pînă-n picioare.

Genna se încruntă din nou. Nu numai că era arogant, evident era un biet fraier. Nu era deloc genul ei. Oricine şi-ar fi dat seama de asta. Oare de unde-şi cumpăra hainele? Din vreun tîrg de vechituri? Un fotbalist şi atît. Asta spunea totul. Are probabil treizeci de ani, deşi afişează şaptesprezece. Nimic altceva decît un bărbat jucînd un joc de copii, şi asta ca profesie, nu ca hoby. Cu siguranţă habar nu avea ce înseamnă aceea responsabilitate. Cu aşa un vecin, va trebui să-şi cumpere medicamente pentru hipertensiune. Trecuseră ceva ore de la scena din bucătărie şi încă îşi mai simţea pulsul bubind în urechi cînd se

gîndea la el. Categoric era cel mai respingător bărbat din oraş. Dar atunci de ce o cuprindea moleşala la atingerea lui? „Oh, încetează odată", îşi zise în sinea ei.

Deodată, simţi cum ceva rece şi umed îi atingea mîna. Se holba înspăimîntată şi văzu un căţeluş alb cu pete negre care o fixa cu ochii lui albaştri. Stătea nemişcat, aşteptînd reacţia ei. Uşurată, Genna rîse şi căţeluşul dădu jucăuş din coadă, bîţîindu-şi corpul dolofan.

– Ce sperietură mi-ai tras, micuţule, zise Genna mîngîindu-i blana groasă. Eşti nou pe aici? Se aplecă să se joace cu micuţa vietate, dar o mişcare în spatele scaunului îi atrase atenţia. Surprinsă, văzu în colţul terasei o fetiţă drăgălaşă, de vreo patru-cinci anişori, cu părul negru, strîns cu o fundă roz într-o coadă de cal şi ochi albaştri, nedumeriţi.

Trecîndu-şi picioarele peste braţele şezlongului, Genna se ridică.

– Bună, zise ea zîmbind. Pun pariu că acest căţeluş e al tău.

Fetiţa dădu din cap. Nu se apropie mai mult şi aruncă o privire nervoasă spre animalul jucăuş. Părea oricînd gata să se întoarcă şi să fugă.

– E un căţeluş foarte drăguţ. Cum îl cheamă?

Fetiţa stătea în cumpănă şi cu o mînă trăgea de funda ei roz. Cu vîrful tenişilor ei alb cu roz freca cimentul terasei. În cele din urmă, zise:

– Flurry.

Genna se uită la căţeluş.

– Încîntată de cunoştinţă, Flurry. Eu sînt Genna. Se aplecă şi-i strînse lăbuţa. Nu vrei să-mi spui cum o cheamă pe stăpîna ta?

Căţeluşul îi linse mîna încîntat.

– Nu poate vorbi, se auzi vocea fetiţei. El doar latră.

– Serios? Nu prea mă pricep la căţei.

Micuţa îşi muşcă buza de sus, se uită la Genna, la Flurry şi apoi privi peste umăr. Făcu un mic pas înainte.

– Mă cheamă Alyssa.

– Ce nume drăguţ, spuse Genna. Alyssa şi mai cum?

– Alyssa Hennessy.

Genna simţi că leşină. Îşi recăpătă cu greu vocea şi arătă cu degetul spre casa gri.

– Locuieşti acolo împreună cu tati şi cu mami?

– Numai cu tati, zise fetiţa precaut.

O senzaţie stranie de uşurare o cuprinse pe Genna la gîndul că nu era nici o doamnă Hennessy în casa vecină.

Dar asta, îşi zise, doar pentru că i-ar fi displăcut ca fetiţa asta scumpă să aibă un tată însurat care joacă fotbal. Încă se mai gîndea că J.J. e un neisprăvit. Fără veste acesta apăru de după garajul ei. Purta aceleaşi haine, dar expresia de pe chipul lui era complet diferită. Părea serios, chiar îngrijorat, dar se înseninã văzînd-o pe fiica lui.

– Alyssa!

– Să ştii că n-am plecat departe, tăticule, doar că Flurry a dispărut şi a trebuit să-l caut.

Jared îngenunche în faţa fetiţei şi-i mîngîie buclele negre.

– Bine, scumpo, dar ar fi trebuit să mă iei cu tine. Dacă ar fi fugit în alt cartier? Puteai să te rătăceşti.

Cîteva lacrimi apărură în ochii mari şi albaştri ai fetiţei.

– Dar e căţeluşul meu!

Jared o sărută pe obraz.

– Ai dreptate, scumpo. Cum vine unchiul Carry o să-i facem o cuşcă şi n-o să mai hoinărească.

Genna ascultă uluită. Ce schimbare! Nu mai semăna deloc cu arogantul Romeo pe care-l cunoscuse. El îi surprinse privirea şi ea sperã să pună roşeaţa feţei ei pe seama soarelui. Apucă în grabă tricoul şi-l trase pe ea să-şi acopere su-

tienul costumului de baie. Bănuia că el nu va scăpa ocazia de-a face o remarcă ironică. Dar o surprinse din nou.

– Scuze că-ţi răpesc soarele, spuse Jared.

De fapt îi părea rău că se îmbrăcase. Sub tricoul larg avea sîni frumoşi şi rotunzi. Categoric era modestă pentru că purta pantaloni scurţi în loc de slipi minusculi care s-ar fi potrivit cu sutienul. Jared zîmbi: modestia îl atrăgea, dar nu atît de mult ca trupul ei.

– De fapt... se bîlbîi Genna. Pînă şi vocea lui devenise mai plăcută. Se uită la fetiţă şi la căţeluş. Tocmai făceam cunoştinţă cu Alyssa şi cu Flurry.

– E drăguţă Genna, tati, spuse Alyssa cu un zîmbet timid, strecurîndu-şi mîna în cea mult mai mare a tatălui.

Jared se uită la fiica lui şi apoi la Genna.

– Da, ştiu, zise.

Gennei i se făcu dintr-o dată pielea găinei. Se ridică cu grijă, atentă să nu calce pe glezna luxată.

– Tocmai voiam să aduc nişte prăjituri cu ciocolată. Vreţi şi voi?

– Putem, tati?

Jared se uită lung la Genna.

– Desigur, spuse. Dă-mi voie să te ajut.

Agitată, Genna puse prăjiturile pe o tavă cu farfurii şi şerveţele. Nu ştia ce să-i spună. S-ar fi descurcat cu orice tip, dar acum era un cu totul alt gen de joc. Oare trebuia să se scuze pentru purtarea ei de mai înainte? Pe deasupra murea de curiozitate să afle cum de era Jared singurul părinte al fetiţei, dar pur şi simplu nu putea ataca subiectul ăsta. El o scuti însă de efort.

– Am divorţat de mama lui Alyssa cînd ea avea un an, spuse el, turnînd lapte în nişte castronaşe galbene. Elaine a murit într-un accident de maşină acum şase ani.

– Îmi pare rău, spuse ea şi mai încurcată.

Oare ţinea mult la fosta lui soţie? Divorţul nu însemna neapărat sfîrşitul unei relaţii. Văzîndu-l atît de tăcut, Genna simţi o dorinţă surprinzător de puternică de a-i oferi alinare, dar ezită.

– Mda, continuă el privind pe fereastră la fiica lui care se juca cu căţeluşul. Alyssa era cu ea cînd s-a întîmplat. Slavă Domnului, n-a avut nici o zgîrietură.

Genna îşi aminti privirea tristă din ochii fetiţei cînd răspunsese că locuieşte doar cu tatăl ei. Sărăcuţa de ea!

– Trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea.

– Mda, murmură el.

– Deci Alyssa a venit să locuiască cu tine.

– Da. Zîmbetul lui era artificial dar totuşi vulnerabil. A venit la mine, tatăl-burlac. Luă tavă cu prăjituri şi o duse afară lăsînd-o pe Genna să privească în urma lui.

„Tată-burlac!" Oare asta făcea parte din stilul lui de a aborda femeile, se gîndi Genna. Se uită pe geam şi-l văzu cu fetiţa în braţe, alintînd-o şi sărutînd-o, cu gesturi foarte fireşti.

După ce Jared o duse pe Alyssa să se spele, se aşezaseră cu toţii la măsuţa de picnic a lui Genna. Aceasta îl privi curioasă cum muşcă dintr-o părjitură, cum pupilele i se dilată în timp ce mestecă.

– Extraordinare, mormăi el înainte de-a înghiţi.

Gennei îi crescu inima. Îi plăcea să fie lăudată pentru aptitudinile ei culinare.

Ştia foarte bine că prăjiturelele ei cu ciocolată erau moi, pufoase, delicioase, dar nu se mai sătura ascultîndu-i pe alţii cum o laudă.

– Tu ai făcut astea? Cu mîinile tale? întrebă Jared admirativ.

– Reţeta asta e unul din secretele mele, radie Genna.

– Sînt nemaipomenite, zise uitîndu-se la fiica lui pentru confirmare. Nu-i aşa, Lyss?

Fetiţa dădu încîntată din căpşorul ei, acum plin de ciocolată.

– Cîştigi bani din asta?

Ştia deja de la Amy că Genna e educatoare, ca şi despre slujba de vară pe care o pierduse, dar îi plăcea să facă conversaţie cu ea şi voia să o cucerească.

– Nu, răspunse Genna, sînt educatoare la grădiniţă. Alyssa, o să mergi şi tu la grădiniţă anul ăsta?

Jared tresări de invidie. Fără cel mai mic efort, fiica lui cucerise inima lui Genna. Nici nu se putea. altfel, căci Alyssa era o păpuşică adorabilă, se gîndi el cu o mîndrie paternă.

Copila ridică din umeri. Jared se gîndi că atît de multe se schimbaseră în viaţa ei în ultima vreme că nu mai putea fi sigur de nimic.

– Ea o să fie educatoarea ta, Lyss; o să-ţi placă, nu-i aşa?

Zîmbetul acela timid care cucerea inimi apăru pe chipul Alyssei în timp ce se uita la Genna.

– Ştiu numerele şi ştiu şi alfabetul.

– Bravo, răspunse Genna. O să fii cea mai bună din grupă.

Alyssa dădu din cap.

– Ştiu să-mi scriu şi numele. Tata m-a învăţat.

Jared se simţi un pic stînjenit, observînd chipul plăcut surprins al Gennei. Ea zîmbi, imaginîndu-şi-l pe uriaşul fotbalist aplecat asupra micuţei, învăţînd-o cu răbdare alfabetul.

– A-i putea să faci o avere cu astea, spuse el, muşcînd dintr-o altă prăjitură.

Genna rîse, lucru pe care el îl aştepta de mult. Rîsul ei era liber şi spontan.

– Fac prăjiturile astea de cincisprezece ani şi tot ce-am cîştigat de pe urma lor au fost cîteva kilograme la cîntar.

El chicoti şi spuse amuzant.

– Da, dar aş zice că s-au aşezat de minune pe tine.

Acum era rîndul lui Genna să roşească. Se grăbi să schimbe subiectul.

– De fapt, obişnuiam să fac asta vara. Lucram pentru o prietenă, care acum a lichidat afacerea.

– Deci ai rămas fără slujbă, zise Jared, care se gîndea să găsească o slujbă pentru ea. Era sigur că ar refuza să o facă pe menajera la ei, iar ca baby-sitter pentru Alyssa n-ar cîştiga destui bani.

– Va trebui să încep să-mi caut ceva de lucru. Se gîndea că poate Betsy Franke ar avea nevoie de un bucătar în plus, acum că moştenise clientela lui Mary.

– Dacă ai să te hotărăşti să intri în afaceri de cofetărie, te rog anunţă-mă, spuse Jared. Mă interesează să găsesc posibilităţi de investire profitabile. Prăjiturile astea sînt atît de speciale, că ar aduce profit sigur.

– Şi lui Flurry îi plac, spuse Alyssa, în momentul în care căţeluşul înşfăcă bucăţica oferită şi o înghiţea, legănîndu-şi coada.

Un *Porsche* roşu opri în faţa casei lui Jared şi claxonă.

– Unchiul Carry, ţipă Alyssa, dîndu-se jos de pe bancă şi zbughind-o, cu Flurry după ea.

– Asta-i echipa mea de constructori spuse J.J., ridicîndu-se şi zîmbind seducător. Mulţumesc pentru prăjituri, domnişoară educatoare. Mai vorbim! Spunînd acestea plecă. Genna mîncă gînditoare o prăjitură. Părea că are mai mult decît un vecin: un zăpăcit de tată-burlac, cu voce catifelată şi ochi albaştri atît de vulnerabili. Oare care era adevărata lui faţă?

Ce era aia? O cuşcă de cîine lucrată frumos? Genna clătină cu neîncredere din cap în timp ce

stătea la masa de fier forjat pe terasa lui Jared şi privea strania construcţie. Pur şi simplu nu-i venea să creadă. Soarele verii ardea capetele mulţimii strînse în grădină. Muzica rock se auzea la maximum din boxele uriaşe prinse de crengile stejarului alb. Unii munceau, dar cei mai mulţi dansau; doi dintre ei fixau stîlpi pentru împrejmuirea grădinii şi a ringului de dans. La fel ca şi păsările flamingo din plastic şi cuşca de cîini, gardul pe care îl montau era destul de ordinar. Încă o mărturie a ciudăţeniei acestui om.

Se uită la Jared, care ţinînd-o pe Alyssa pe umeri, dansa cu două fetiţe din vecini. Jumătate din Torry Hills petrecea aici. Oare urma să fie aşa în fiecare weekend? se întrebă ea încrutîndu-se. Niciodată nu fusese înnebunită după petreceri; şi n-avea de gînd să înceapă acum. Îi plăceau weekend-urile liniştite petrecute acasă.

Sorbi puţin din berea pe care Jared o pusese în faţa ei şi se gîndi cum de acceptase ca Amy să o aducă aici. Oricum se gîndea să plece. Se ridică şi apucă cîrjele ca să nu i le ia Jared. Acesta tocmai îşi făcu apariţia.

– Pleci aşa devreme, domnişoară educatoare? Unde e cheful tău de petreceri?

– N-am avut niciodată aşa ceva, răspunse ea

sec.

– Oh, se încruntă el, făcînd pe seriosul. O deficienţă de apetit. Trebuie să-ţi facem nişte reglaje la barometrul biolgic pentru distracţii. la să vedem ce avem aici?

Genna se uită mirată la el cum scotoceşte prin multele buzunare ale salopetei, scoţînd cinci şurubelniţe, trei cleşti, un ciocan, o periuţă de dinţi, o perie de haine, un tirbuşon şi cîteva pixuri.

– Ai ceva scule acolo, zise ea sarcastic uitîndu-se la fiecare în parte.

– Le port cu mine pe cele mai importante, răspunse Jared uitîndu-se chiorîş la ea.

Genna se strîmba la rîndul ei, încercînd să-şi mute privirea de pe pieptul şi braţele lui vînjoase. Găsi în cele din urmă ceea ce părea a fi un aparat de măsurat presiunea din roţi, şi se apropie de ea cu acesta în mînă.

– Ia, hai să vadă doctorul J.J. de tine!

– Dacă mă atingi cu chestia aia să ştii că n-o să mai ai nici unul din instrumente în stare de funcţionare.

– J.J., unde sînt chipsurile alea? întrebă o blondă plinuţă, cu picioare foarte lungi, îndreptîndu-se spre casă. Purta nişte pantaloni scurţi, roşii, din mătase şi un tricou mulat pe corp.

Era una din animatoarele galeriei echipei *Hawks.*

– În dulapul din bucătărie, a treia uşă din stînga cuptorului cu microunde.

– Chiar crezi că poate număra atîta? întrebă mieros Genna.

Ochii lui Jared străluciră tăios, dar zise amuzat:

– Sper, e profesor asociat la Universitatea din Connecticut.

Genna se simţi foarte jenată; spuse cu sfială:

– Predă fizica?

– Nu, calculul diferenţial. Nu-i bine să judeci oamenii după aparenţe. Asta nu face parte din programa ta de la grădiniţă.

Genna se încruntă. Fusese răutăcioasă şi nesuferită, deşi nu-i stătea în fire. Mai mult, ţinea ca Jared să nu-şi facă o părere prea proastă despre ea.

– Am învăţat asta la grădiniţă, spuse el şi dădu berea pe gît. Asta, şi cum să fac pe doctorul.

– Şi altceva? spuse ea aruncîndu-i o privire dispreţuitoare.

Jared păru că meditează o clipă.

– Ştiu să fac diferenţă între literele alfabetului.

Genna era gata-gata să izbucnească în rîs la

această remarcă. Exact cînd era sigură că-l disprețuiește a făcut-o să se înveselească.

– Ce părere ai de cușca cîinelui? întrebă el aruncînd o privire plină de mîndrie spre „castelul canin".

– Doar să nu o confunde cineva cu un garaj. N-ai putut face și voi ceva mai... colonial? încercă ea să nu-l jignească. Ceva să fie în ton cu casa.

– Mm... mormăi el gînditor. Am încercat să copiem la scară redusă Mount Vernon, dar aripile ocupau prea mult spațiu din grădina mea. Nu vreau ca Flurry se înțeleagă greșit și să creadă că poate primi musafiri peste noapte, cel puțin atîta timp cît nu e castrat.

– Hei, Hennessy! Strigătul venise de la un coleg de echipă pe nume Brutus, un personaj ce amintea de Mickey Mouse. Purta părul într-o coadă de cal și era tot îmbrăcat în piele neagră. Părea un personaj din filmele cu Stan și Bran. De departe azvîrli spre Jared o doză desfăcută de bere înspumată pe care acesta o prinse la cîțiva centimetri de Genna – nu însă de a-i uda fața și bluza.

Rîzînd, Jared agita la rîndu-i doza și o catapultă înapoi lui Brutus care o prinse și o puse jos în chip de minge de fotbal; începu un adevărat

dans al victoriei.

– Gata, strigă Jared dansînd în jurul mesei. Bravo, Brutus!

Genna se ridică, încercînd să şteargă berea de pe faţă cu mîinile. Se întrebă în gînd dacă în general sportivii ştiau ce înseamnă cuvîntul educaţie.

Brutus ridică doza de jos, îşi turnă de sus pe gît berea rămasă şi apoi sfîşie tabla cu dinţii.

– Cred că tipului ăstuia îi lipseşte o doagă, spuse ea, în timp ce Jared dansa în jurul ei mişcîndu-şi apetisant corpul.

– Brutus? Se distrează şi el. Chiar nu poţi să înţelegi aşa ceva?

– Ba pot foarte bine să înţeleg, răspunse ea afectat, dar asta nu are legătură cu reciclarea aluminiului folosind dinţii.

– Pentru Brutus are legătură. Şi mie chiar îmi place de el aşa.

Pe gazon, doi jucători de fotbal se trîntiră pe jos, mîzgălindu-şi feţele cu cărbune. Cîinele alerga şi el cu un flamingo în gură. Încă două motive să plec imediat de aici, îşi spuse Genna. Încerca zadarnic să scape de umezeala care îi pătrundea în piele, îndepărtîndu-şi bluza de piept.

Mingea ţîşni, sări în faţa lui Genna şi ajunse în

mîinile lui Jared. El i-o aruncă lui Kyle Dennisen, deja înconjurat de o grămadă de copii din vecini.

– Ai idee despre fotbalul american? întrebă J.J., dansînd încă. Îşi încolăci braţul musculos în jurul umerilor ei şi o strînse la piept.

– Bineînţeles, zise ea înţepat, încercînd să ignore fiorii ce o treceau la atingerea lui. E un sport jucat de nişte namile de bărbaţi transpiraţi care scuipă şi se îmbrîncesc.

– Ăsta-i baseball, o corectă el.

– Şi poartă perniţe pe umeri la fel ca Joan Crawford, continuă Genna, încingîndu-se din ce în ce mai tare. E un joc violent şi stupid şi aş prefera să mi se facă un examen pelvian decît să urmăresc un meci la televizor.

Îşi înfăşcă cîrjele şi porni spre casă.

Încîntat de această descriere puţin măgulitoare, Jared o privi îmbufnat cum şchiopătează pe gazon. Desigur, nu progresase în încercarea lui de a o cuceri, dar nu putea rezista ispitei de a o obliga să-şi vadă lungul nasului. Aşteptă să ajungă la jumătatea drumului şi îi strigă:

– Hei, frumoaso, să ştii că tot mai vreau să te invit în cada mea de masaj.

Toate privirile se întoarseră spre ea, arzînd-o. I se părea că pînă şi păsările flamingo se uita le ea.

O moarte prin tortură ar fi prea lentă, se gîndi fără urmă de remuşcare. Prima impresie pe care şi-o făcuse despre el îi revenea cu încrîncenare în minte. J.J. era un tip arogant, fără maniere, o brută. O superbă şi seducătoare brută arogantă şi fără maniere. Şi era absolut sigură că nu voia să aibă de a face cu el. Aproape absolut sigură.

Tipul ăsta nu e normal, se gîndea ea, trîntind oale şi crătiţi pe tejgheaua din bucătărie. Cunoscuse destui nebuni în copilărie, de exemplu tatăl ei, cu familia lui. Fusese un inventator autoproclamat, care alergase toată viaţa după soluţii fanteziste pentru ca după moartea lui familia să rămînă fără un ban. Fusese un om iresponsabil, exact ca J.J.

– De ce ai plecat de la petrecere, Gen? se văită Amy intrînd pe uşa de la bucătărie.

Genna deschise frigiderul şi începu să arunce legumele în chiuvetă. Cartofii zburau prin aer, unul cîte unul, şi aterizau în bazinul de porţelan. O legătură de morcovi rată ţinta şi alunecă de pe tejghea. Amy se feri de o ţelină. Genna răspunse

fără a-şi scoate capul din frigider.

– Nu merg la petreceri cu nebuni.

– Te-ai cam aprins. Un pic de nebunie nu face rău nimănui. Scoase o coca-cola din frigider şi se trînti pe un taburet.

– Ce, te-au angajat să le iei apărarea? Genna se uită aprig la Amy şi apoi începu să cureţe cu ură morcovii.

– Se vede că n-ai făcut nici un efort ca să te distrezi, zise Amy.

– Într-o asemenea atmosferă... Nu-mi place prostia în masă, iar gustul berii îmi întoarce stomacul pe dos.

Suspicioasă, Amy întrebă:

– Ce pregăteşti?

– Supă de legume.

– Dar sînt patruzeci de grade afară.

– O s-o îngheţ.

– Eşti cam supărată, Genna.

– Nu sînt supărată, zise Genna, retezînd un cartof cu cuţitul.

– Tu întotdeauna găteşti cînd eşti supărată.

Genna se răsuci brusc cu cuţitul strîns în mînă şi cu ochii aruncînd flăcări. Berea din bretonul ei se uscase şi părul îi stătea ţeapăn şi drept ca sîrma. Pe bluză avea o pată mare.

– Nu sînt supărată.

Amy zîmbi cu seninătate, bătînd cu degetele pe tejghea.

– Chiar deloc. Ai şi prăjituri cu ciocolată?

Genna aruncă o privire aspră spre farfuria goală. Slavă domnului că Amy nu ştia de cele trei porţii congelate. Încercînd să-şi păstreze calmul atacă o ţelină.

– Ce drăguţ din partea lui J.J. că a invitat pe toată lumea! E atît de simpatic.

– E un nebun!

– Pun pariu că a semnat o sută de autografe în după-amiaza asta.

– Se dă şi el în spectacol.

– Dar are stil.

Genna se uită exasperată la prietena ei.

– Stil? Tipul ăsta care tunde iarba în dungi şi pune păsări flamingo în jurul cuştii cîinelui?

– Am spus că are stil, nu gust.

Genna aruncă legumele tăiate într-o oală mare şi o puse la fiert. Amy îşi bău cola şi aştepta ca Genna să-şi întoarcă faţa spre ea ca să-i spună bomba:

– Cred că-i place de tine.

Genna intră o clipă în panică, iar apoi se prefăcu iritată.

– Eu vreau pe cineva liniştit şi fidel.

– Cockerii spanioli sînt liniştiţi şi fideli, comentă sarcastic Amy. Şi nici nu năpîrlesc prea mult.

Genna se întoarse şi se încruntă la prietena ei.

– Nu mi se pare condamnabil să am asemenea pretenţii.

– Nu, nu e condamnabil, aprobă Amy. Dar nici să te distrezi un pic nu e condamnabil. Eşti o persoană plăcută, Gen. Ce-o să faci cu stupidul şi plictisitorul tău prinţ cînd o să-l găseşti?

Nereuşind să găsească un răspuns, Genna continua să frămînte aluatul. Amy se sculă de pe taburet cu intenţia de a se întoarce la petrecere, dar se opri în uşa de la bucătărie.

– Nu cred deloc că asta e ceea ce vrei, dar te-ai autoconvins că un astfel de tip te-ar face să te simţi în siguranţă. Trăieşte-ţi viaţa Gen! Distrează-te măcar în vara asta.

Genna îşi şterse mîinile cu un prosop albastru şi se îndreptă spre verandă. O urmări pe Amy alăturîndu-se petrecăreţilor de la casa vecină. Jared, purtînd un sombrero pe cap, dansa cu cîte

un flamingo în fiecare mînă.

„Şi ce dacă e un tip bine? Ce-mi pasă mie? Ar putea fi de zece ori mai bine şi tot nu mi-ar păsa", spuse ea muşcîndu-şi buzele. Amy spusese că avea nevoie de un bărbat să o protejeze. Şi ce era rău în asta? Era sigură că nu s-ar simţi în siguranţă cu Jared. De fapt nici o călugăriţă nu s-ar simţi în siguranţă cu el. „Dacă tot am scos făina afară ar trebui să fac şi o prăjitură."

Capitolul trei

Jared privea încruntat scrisoarea pe care o avea în mînă. Îl încercă o senzaţie pe care nu o avusese decît de cîteva ori în cei nouă ani de cînd juca în liga naţională. Îi era teamă. Ura teama, o respingea şi nu putea evita sfîşierea interioară pe care i-o provoca.

Scrisoarea tipărită îngrijit pe hîrtie scumpă era de la Simone Harcourt, sora mai mare a fostei lui soţii. O întîlnise doar de cîteva ori, dar fusese su-

ficient ca să-şi dea seama că era o femeie hotărîtă, rece, care îl dispreţuia, şi scrisoarea asta care îi tremura acum în mînă era o dovadă în plus. Simone era convinsă că el nu putea fi un părinte potrivit pentru Alyssa. Credea că modul lui de viaţă nu-i oferea lui Alyssa un cămin sigur. Totodată ea susţinea că o viaţă de distracţii şi femei uşoare nu putea ţine loc de mamă pentru o fetiţă. Era gata să-l acţioneze în judecată pentru a o scăpa pe Alyssa de îngrozitoarea soartă, aceea de a fi crescută de un playboy.

Jared fu străbătut de un fior. Îşi trecu mîna prin păr şi trase o înjurătură. Continua să blesteme, deşi de mult încerca să renunţe la acest obicei prost. Zîmbi forţat, îşi trecu mîna peste faţă şi apoi privi inelul Super Bowl de pe degetul său; era mare, impresionant, consacrare absolută a succesului său profesional. Era în vîrf, la apogeul carierei sale. Era o celebritate, toţi colegii îl respectau şi avea mai mulţi bani decît ar fi putut cheltui vreodată. Bucuros i-ar fi dat pe toţi primului străin întîlnit pe stradă dacă i s-ar fi promis că va păstra fetiţa.

Se căsătorise cu Elaine, dar nu fusese pregătit să-şi întemeieze o familie. Ea rămăsese însă însărcinată şi el îşi făcuse datoria. Încă de la în-

ceput mariajul lor mersese prost. Elaine îl lua peste picior fără încetare pentru stilul lui libertin de viaţă, care îi plăcuse atît de mult înainte de a se căsători. Nu o lăsase baltă deşi ştiuse că ea rămăsese însărcinată numai pentru că ideea de a se mărita cu un fotbalist celebru o atrăgea.

După mai puţin de doi ani de la căsătorie, Jared ieşi din viaţa ei printr-un divorţ onorabil, se mai întîlneau doar cînd el venea să ia fetiţa pentru vizitele periodice care i se cuveneau. Nu mai exista nimic între ei, dar din legătura lor rămăsese un lucru foarte preţios: Alyssa. Singurul lucru pe care-l regreta era că o părăsise pe fetiţă.

Jared suspină adînc, luă scrisoarea, îşi turnă un pahar de whisky şi ieşi pe terasă. Se aşeză pe trepte privind neputincios la gazonul tăiat în dungi.

Uneori se gîndea că rămăsese atîta vreme în sport doar pentru a-i face în ciudă lui Elaine. Sau poate chiar avusese nevoie de atîta timp pentru a se maturiza. În sfîrşit era cu picioarele pe pămînt. Era sătul de viaţa obositoare de oraş, ca şi cea de noapte, de pînă atunci. Acum îşi dorea un cămin adevărat, un cîine, o soţie poate. Şi fiica lui. Mai mult decît orice o dorea pe fiica lui. Oare ce putea să o împiedice pe Simone Harcourt să i-o

ia?

În Torry Hills se lăsă seara. Jared alungă un ţînţar de pe braţul lui gol şi trase adînc în piept parfumul de iarbă proaspăt costită ce venea de prin vecini. În grădina lui, două veveriţe alergau pe trunchiurile mestecenilor. Vis-à-vis, Michael Dennisson, Amy şi fiul mai mare a lui Brian, îndreptau cu foarfecele gardul viu.

O maşină argintie dădu colţul la capătul aleii. Era Genna. Amy – spionul lui J.J. – îi spusese că Genna avea să se ducă la Hartford pentru a-şi căuta o slujbă de vacanţă.

După aproape două săptămîni de căutare zadarnică, asta era ultima tentativă pe care o făcea. Îşi închipuia ce e în sufletul ei. Se purtase aşa cu ea pentru că voia să o cucerească. După ce-l tratase cu dispreţ, cînd tocmai reuşise să o facă să zîmbească, ea profitase de moment pentru a se retrage din faţa lui. Era aproape sigur că era atrasă fizic de el, dar asta nu însemna mare lucru pentru o tipă ca Genna atîta vreme cît era hotărîtă să păstreze distanţa faţă de el. Amy sugerase că

rezistenţa lui Genna se datora unei relaţii anterioare nereuşite. Dacă era adevărat trebuia să aibă mare grijă. Trebuia să o facă să se încreadă în el.

Simţea nevoia să elaboreze o întreagă strategie pentru a ajunge la inima ei.

Deodată îi veni o idee genială. Dacă planul o să reuşească, va rezolva ambele probleme: custodia lui Alyssa şi cucerirea lui Genna. Eşti un geniu Hennessy, se gîndi.

Maşina lui Genna străbătu aleea şi intră în garaj. Cîteva minute mai tîrziu ea apăru cu o faţă obosită şi cu costumul şifonat. Pînă şi frumosul ei păr castaniu era acum pleoştit.

Inima lui Jared tresări. Ar fi vrut să o ia în braţe, să o sărute, să o înveselească.

– Hei, Genna, strigă el ridicîndu-se. Nu voia să părăsească terasa pentru că Alyssa s-ar fi putut trezi şi se temea să o lase singură. Vino încoace!

Genna oftă. De ce i-a ieşit în cale tocmai în seara asta? bombăni ea şchiopătînd spre casa lui Jared cu pantofii de lac în mînă.

– Unde-ţi sînt cîrjele, întrebă el îngrijorat.

– Nu se potrivesc cu ţinuta mea, spuse ea plictisită, sprijinindu-se de una din colonade. Se simţea ca o cîrpă de vase şi probabil că aşa şi arăta. Nu avea deloc chef de J.J. în seara asta.

Uitîndu-se mustrător la ea, el se lăsă în genunchi pe alee, ca să-i poată examina glezna.

– Uite, e umflată şi fierbinte. N-ar trebui deloc să umbli atît, mai ales pe tocuri.

– Ei bine, va trebui să mă obişnuiesc, pentru că, dacă nu-mi găsesc o slujbă voi fi obligată să merg pe jos.

Jared se ridică îndesîndu-şi mîinile în buzunare.

– Nici azi nu ai avut noroc, nu-i aşa?

– Cuvîntul ăsta lipseşte cu desăvîrşire din vocabularul meu.

Jared îşi muşcă buzele. Biata de ea, părea atît de deprimată. Aproape că se simţea vinovat de faptul că ea nu-şi găsise o slujbă.

– Ştiu eu ce ţi-ar trebui, zise el cu o lucire în priviri.

Genna îl privi suspicioasă. El purta nişte pantaloni largi kaki şi un tricou roz pe care scria „Bărbaţii adevăraţi mănîncă pizza la Francesca".

– Nu-mi da apă la moară Jared, că te fac praf.

El rîse şi ea observă cum cercelul de diamant străluceşte în amurg.

– Vezi să nu devii o criminală, Gen. Apucă pe Candy – manechinul şi îl luă de pe şezlong. Fă-te comodă, mă întorc imediat.

Intră în casă şi se întoarse după cîteva secunde cu două sticle de băuturi răcoritoare.

– Sînt naturale? întrebă Genna, luînd băutura şi lăsîndu-se să cadă în şezlong.

– Sînt un leac contra tristeţii, spuse el de pe treptele terasei unde se aşezase. Un picior îi atîrna, iar pe celălalt îl ţinea adus cu genunchiul la piept.

– Mă dau în vînt după asta. Tu ce pasiuni ai, Gen?

– Poftim? Genna îşi simţi privirea atrasă de o ispititoare deschizătură apărută în pantalonii săi. Oare purta chiloţi? Dintr-o dată îşi dădu seama că el aştepta un răspuns şi roşi.

– Nu, n-am nici o pasiune.

El zîmbi şi bău din suc.

– Drept să-ţi spun, într-un fel sînt bucuros că nu ţi-ai găsit o slujbă pentru că vreau să-ţi fac o propunere.

Genna rămase consternată încercînd să descifreze spusele lui. Zîmbetul lui Jared pieri cînd culese de pe jos scrisoarea de la Simone Har-

court şi se gîndi cum să formuleze propunerea.

– Aş avea o problemă şi am nevoie de un sfat.

– Nu prea înţeleg. Era prea rafinată pentru a fi de acord cu el din prima. Şi pe urmă el părea mulţumit de imaginea bizară pe care o avea despre el.

– Scrisoarea asta e de la sora fostei mele soţii. Vrea custodia lui Alyssa, zise el fără urmă de veselie pe faţă.

– Ceee? zise Genna.

În pofida a ceea ce pretindea să gîndească despre Jared, ştia totuşi că acesta îşi adoră fetiţa. În ultimele zile îl privise jucîndu-se cu Alyssa în grădină. Era răbdător, grijuliu şi tandru. Poate că era un pic prea indulgent, dar asta era de aşteptat date fiind circumstanţele.

Acum cînd vorbea cu Genna părea vulnerabil şi afecţiunea i se putea citi pe chip.

– Pretinde că nu sînt un tată potrivit.

– Nu eşti un tată potrivit? întrebă ea indignată.

– Consideră că nu sînt suficient de normal.

– Of, Doamne, se gîndi Genna cu voce tare.

– Şi tu crezi la fel?

– Nu că aş fi de acord cu ea, se gîndi ea să clarifice. Cred că te descurci bine cu Alyssa. Doar că nu eşti tu prea... normal.

– În regulă, spuse el suspinînd, ai dreptate. Îşi puse coatele pe genunchi şi se frecă pe ceafă. Ştiu că nu sînt normal. De fapt, nimeni din familia mea nu e un om obişnuit. Nu văd însă de ce ar putea supăra pe cineva chestia asta? Eu chiar vreau să mă cuminţesc. De asta am adus-o pe Alyssa aici. M-am gîndit că un oraş mic şi o casă mare cu peluză sînt numai bune pentru ea. Cred în originalitate, Genna, dar trebuie să învăţ cel puţin să par normal, altfel mi-aş putea pierde fetiţa.

Tristeţea lui aproape că frînse inima lui Genna. J.J. o privi cu speranţă.

– Eşti educatoare, eşti normală, ai nevoie de o slujbă...

Genna înţelese imediat ce gînduri avea şi clătină din cap.

– Oh, nu, nu eu!

Cum ar putea accepta o slujbă ca asta care ar însemna să fie cu el zilnic fără să cedeze ciudatei atracţii pe care o avea pentru el. În fine, se hotărîse să fie sinceră cu el şi să recunoască faptul că era atrasă de el, dar că încă nu-l putea suferi.

– Te rog, Gen!

– Nu. Crede-mă, Jared. Ar trebui să angajezi un bărbat pentru asta.

– Nu-i adevărat.

Jared lăsă paharul din mînă şi se aşeză în genunchi în faţa picioarelor ei. Mîna lui mare îi cuprinse încheietura fragilă în timp ce cu cealaltă gesticula.

– Dar tu eşti perfectă pentru slujba asta în care femeile dau sfaturi bărbaţilor.

– Nu, nu. Genna se simţea tentată, dar se gîndea la Eva, cum fusese ademenită, şi ce ieşise după aceea. Ceva în ea însă o îndemna să cedeze. Totuşi zise: Nu, nu se poate.

– Te rog, Gen! se tîngui Jared strîngîndu-i puternic încheietura mîinii. Slujba asta ţi s-ar potrivi de minune. Ţi-ai putea fixa singură orele şi n-ar trebui să te îmbraci bine şi să mergi cu maşina la serviciu. N-o să fie decît pe perioada de vară. Genna clătină din cap a dezaprobare.

– O să fi plătită să faci pe şefa cu mine. J.J. era conştient că îi arunca această momeală ca s-o prindă în plasă. Îi aruncă un zîmbet diavolesc. N-o să fie distractiv?

Genna încercă zadarnic să-şi regleze respiraţia. Avea impresia că el îi ţine mîna în jurul gîtului şi nu în jurul încheieturii.

– Trebuie să recunosc că într-un fel îmi surîde ideea dar... îmi pare rău. Îşi luă privirea de la el şi

se felicită că-şi redobîndise stăpînirea de sine. Pur şi simplu nu cred că e o idee bună.

Jared îşi păstră cu greu cumpătul. Nimeni nu poate prinde un peşte dacă smuceşte afară momeala. Bunicul său îl învăţase asta. Şi totuşi el îi spusese că există o mare asemănare între pescuitul de păstrăvi şi cucerirea femeilor.

Jared o privi scrutător pe Genna ca să-i descopere punctele slabe. Simţea în plamă cum pulsul ei crescuse.

– De ce ţi-e teamă, Gen? întrebă el dîndu-şi seama că atinsese punctul sensibil. E o ofertă bună şi cinstită. Nu e o cerere în căsătorie sau ceva de genul ăsta.

– Teamă? rîse isteric Genna. De ce mi-ar fi teamă?

O teamă inconştientă, poate. Dar nu era ea destul de matură să-şi controleze răspunsurile? Bineînţeles că era. Şi apoi îi spusese doar că nu vrea să o ceară de nevastă. Probabil că de fapt ea nu prezenta nici un interes pentru el ca femeie. Toţi bărbaţii de genul lui Jared erau aşa. Şi era prea obişnuită cu asta şi prea sensibilă. Şi chiar dacă i-ar plăcea, îşi zise, o să-i explice că, pur şi simplu, nu e genul ei. Se gîndi la teancul de note de plată de pe birou. De data asta i se făcea o

ofertă de serviciu reală. Şi era singura. Oare ce-ar fi mai rău – să-şi petreacă timpul cu Jared sau să dea înapoi maşina?

– Îţi ofer o mie cinci sute de dolari salariu, zise el.

– O mie cinci sute?

– Două mii.

– Două mii!?

– Două mii cinci sute. De asemenea o să plătesc şi impozitul pe salariu la sfîrşitul anului. Şi în plus un buget nelimitat ca să faci din mine „marele normal".

Genna simţi că leşină. Două mii cinci sute de dolari! Şi-ar putea plăti în sfîrşit ratele pentru maşină. La urma urmelor ar fi chiar distractiv să-l facă pe Jared să-şi tundă ca lumea gazonul şi să renunţe la păsările flamingo şi la frizura lui punk.

– Eşti ideală pentru slujba asta, căci eşti educatoare şi locuieşti chiar lîngă mine. În plus cunoşti toată zona. Asta ar însemna foarte mult pentru cei de la *Asociaţia părinţi şi educatori.* Şi sîntem şi prieteni, nu-i aşa?

– Da, probabil!

La naiba, ce convingător mai era. Şi ochii ăştia ai lui care o fascinau.

– Genna, am nevoie de ajutorul tău ca să-mi

păstrez fetiţa.

Era foarte serios în legătură cu slujba. Dacă ea ar accepta să-l înveţe să devină suficient de normal pentru a convinge tribunalul de acordare a custodiilor, o să-i dea toţi banii pe care îi avea. Şi apoi, timpul pe care-l vor petrece împreună nu va fi decît o răsplată pentru el.

– Te rog, Genna.

Îi puse uşor mîna pe genunchi. Ea simţi un junghi în inimă şi fiori prin tot corpul. Îşi simţi sînii excitaţi şi o durere între coapse. Inima îi bătea puternic şi respiraţia i se opri în gît. Privirile lor se întîlniră. Era prea mult pentru a-şi mai putea controla reacţiile.

– Nu, suspină ea, într-o ultimă şi firavă încercare de a-şi păstra integritatea.

Un scîncet plîngăcios se auzi din casă. Jared sări în picioare înainte de a se auzi al doilea plînset. Îngrijorată, Genna îl urmă în camera lui Alyssa.

Jared aprinse o veioză lîngă patul cu baldachin.

– Ce e scumpa mea? întrebă aşezîndu-se pe marginea patului şi luîndu-şi fetiţa pe jumătate adormită în braţe.

– Nu mi-e bine, se tînguí Alyssa, lăsîndu-şi ca-

pul pe umărul lui.

J.J. îi atinse fruntea şi simţi că avea febră.

– Unde te doare, păpuşă?

– Mă doare burtica.

Jared privi cu îngrijorare spre Genna.

– Ce-ai mîncat la prînz, scumpete?

– Pizza cu cîrnaţi, anşoa şi ciocolată, răspunse Alyssa.

Genna se uită îngrozită la el.

– A mîncat din toate cîte puţin, preciză el.

Ea clătină din cap şi suspină resemnată:

– Accept slujba ta.

După ce îi dădură medicamente lui Alyssa şi o aşezară în pat împreună cu păpuşile ei, Jared o conduse pe Genna pe terasă.

Se înnoptase şi stelele străluceau pe cer. Lampa din colţul străzii lumina palid faţada casei lui Jared. El o luă pe Genna pe după umeri şi zîmbi seducător.

– Mulţumesc că ne-ai salvat.

– Oricine ar fi putut să-ţi dea medicamentele astea, zise Genna încercînd să ignore farmecul

trupului lui.

Gura lui Jared se încreţi.

– Nu mă refeream numai la asta. Mă gîndeam la faptul că mă ajuţi să devin normal. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

Se apropie de ea, îi răsfira părul şi o mîngîie pe ceafă.

Genna tresări. Se gîndea că ar trebui să încheie un fel de contract şef-angajat, dar gura îi era încleştată şi nu reuşi să scoată nici un sunet.

El veni şi mai aproape pînă cînd coapsele lui aproape că le atinseră pe ale ei. Privirea strălucitoare a ochilor lui albaştri era irezistibilă. Cînd vorbi vocea lui o învălui ca şi noaptea de afară.

– Nu pot să-ţi spun, dar poate o să reuşesc să-ţi arăt.

Lăsînd capul pe spate şi întredeschizînd gura, Genna se gîndi că ar trebui să protesteze deşi ştia prea bine că era imposibil.

Dintr-un motiv nebunesc simţea o dorinţă fierbinte de a fi sărutată de Jared Hennessy. Voia să afle cum e să te strîngă braţele acelea vînjoase.

Jared de-abia aştepta să-i arate. O strînse aproape de el şi se aplecă deasupra ei făcînd-o în acelaşi timp să se ridice pe vîrfuri şi să ceară mai mult. Îi cuprinse capul cu palma şi-şi răsfiră

degetele prin părul ei. Gura lui se lipi acum de a ei, gustîndu-i şi savurîndu-i dulceaţa.

Genna mormăi de plăcere. Sărutul lui era copleşitor. Deşi nu se simţea dorită înfocat, experienţa aceasta minunată îi trezise toată sensibilitatea. Se simţea mică, fragilă, feminină în faţa trupului tare ca o stîncă a lui Jared. Căldura buzelor lui o pătrunse şi i se scurse în tot corpul moleşindu-i muşchii spatelui masiv. Trupul lui părea o operă de artă, o sculptură perfectă.

Cu părere de rău, el înălţă capul şi se îndreptă cîţiva centimetri lăsînd aerul rece al nopţii să le separe trupurile.

Genna nu rămăsese indiferentă la gestul lui, şi asta îl bucura.

Ar fi vrut ca sărutul să se prelungească la nesfîrşit, dar simţea că îi fierbe sîngele în vene din cauza excitaţiei şi avu destulă raţiune să se abţină. Deşi Genna nu se opusese sărutului, probabil că ea încă mai avea reţineri. Nu voia să se grăbească pentru că altfel ar fi putut-o pierde. Spera că lucrînd împreună să ajungă să-i placă. Uitîndu-se în ochii ei surprinşi şi confuzi îşi dădu seama că asta era foarte important pentru el.

– Ne vedem mîine, vecino, zise el îndepărtîndu-se.

Ea încerca să spună noapte bună, dar nu se auzi nici un sunet.

În schimb, zîmbi firav şi clătină din cap.

– Noapte bună, Genna, zise el cu o voce înceată în timp ce intra în casă.

Genna nu era destul de sigură că va reuşi să străbată peluza pînă la casa ei fără să se prăbuşească pe undeva. Cuprinsă de ameţeală îşi luă pantofii în mînă şi plecă şchiopătînd spre casă.

În ce afacere se mai băgase şi ea! Să-l transforme pe Jared Hennessy într-o persoană normală? Pe tipul ăsta cu cerceluşul lui cu diamant şi cu săruturile lui care înnebunesc femeile? Asta da încercare!

Capitolul patru

– În primul rînd spune-mi ce ştii tu despre a fi normal, zise Genna cu stiloul pregătit în mînă.

Stătea la masa de bucătărie a lui Jared şi avea în faţă un caiet de însemnări; prima pagină era deja plină.

Jared privea fix înainte dînd impresia că se concentrează. Îşi muşcă buzele, cu expresia unui licean care chiuleşte de la ore ca să joace fotbal.

– Nu ştiu nimic.

– Chiar nimic? întrebă ea panicată. Va fi nevoie

să te tunzi, să renunţi la manechinul de pe terasă şi altele pentru a impresiona un judecător.

Poate că totuşi ştia ceva despre cum să te porţi normal, dar nu era conştient de asta. Se hotărî să-i pună cîteva întrebări la care oricine ar fi trebuit să poată să răspundă.

– Întrerupe-mă cînd ai răspunsul potrivit: Care e cea mai potrivită zi pentru a cumpăra o maşină? Cît de des trebuie udat gazonul? Cu ce te îmbraci la o şedinţă cu părinţii? Care e cea mai bună metodă de a scăpa de un comis voiajor? Din cîţi soldaţi e format un pluton de cercetaşi?

Jared clătină din cap şi ridică din umeri. Genna oftă. Nu ştia nimic despre procesele de custodie. O să afle mai multe cînd o să sune avocatul lui Jared, dar dacă era ceva asemănător cu adopţiunea, atunci tribunalul va trimite pe cineva să facă un raport despre Jared.

– Ei bine, spuse ea, trebuie să-ţi angajezi o menajeră. Cineva care să gătească, să facă curat şi să aibă grijă de Alyssa cît timp eşti plecat de acasă.

– Nu o las niciodată singură pe Alyssa, spuse Jared, în timp ce mai servi o brioşă din coşuleţul pe care i-l aduse Genna. Şi menajera va trebui să locuiască aici?

– Nu.

– N-am chef ca Alyssa să fie îngrijită de vreo bătrînică senilă.

Nu reuşea el întotdeauna să-i împletească fetiţei părul şi nu prea ştia cum s-o îmbrace, dar n-ar fi renunţat la chestiile astea pentru nimic în lume.

– Uite, notez aici: angajézi o menajeră şi nu o bunică.

– Bine, zise el, gîndindu-se că prăjiturica era la fel de delicioasă ca buzele lui Genna. Brioşele acestea sînt extraordinare.

– Mulţumesc, zise ea fără a-şi ridica privirea.

– Şi plăcinta pe care ai adus-o arată excelent.

– Mă bucur, zise Genna şi continuă să scrie. Jared o privea zîmbind. Genna venise în dimineaţa asta la opt, îmbrăcată cu nişte pantalonaşi marinăreşti, un tricou roz şi cu ochelari de vedere atît de puternici, încît ochii ei păreau foarte mari. Într-o mînă ţinea colile de scris, iar în cealaltă un coşuleţ de nuiele. El bănui că vestimentaţia aceasta şcolărească avea rolul de a-i potoli ardoarea. Dacă ar fi ştiut că-i trecea prin cap să facă dragoste cu ea, purtînd doar acei ochelari.

– Cred că ştiu pe cineva care ar putea fi menajera potrivită, zise ea, gîndindu-se la Bernice,

mătuşa lui Amy, care locuia la cinci blocuri distanţă. Ea nu va remarca originalitatea lui Jared. O să-i dau un telefon să văd dacă este interesată. Scria de zor în carneţel pentru a nu întîlni privirea neastîmpărată a lui Jared. Acesta deschisese uşa îmbrăcat doar într-un halat roşu de catifea şi o pereche de şosete din lînă. Halatul se desfăcuse lăsînd să se întrevadă pieptul lui păros. Lui nu părea să-i pese. Era sigură că el s-ar fi simţit la fel de bine şi în pielea goală. Se încălzi la gîndul ăsta. Îşi aminti de sărutul lui şi în acelaşi timp regretă că nu e genul ei. Doamne, de ce oare îl lăsase să o sărute atunci. Îşi agăţă un deget de gulerul bluzei şi înghiţi în sec.

– Cît timp vorbesc eu la telefon, zise ea cu oarecare ironie, poţi să-ţi iei ceva pe tine şi să începi să tunzi gazonul.

Jared chicoti şi ochii îi străluciră.

– Nu-ţi place costumaţia mea, Genna?

– Nu e chiar potrivită pentru a tunde iarba, zise ea ridicînd delicat din sprîncene.

Jared se întinse peste masă, obligînd-o astfel să-l privească în ochi.

– Îmi place cînd îmi faci observaţie, Genna. Din ce în ce mai mult.

Ea îl privi drept în ochi şi zise:

– Tunde iarba, Jared.

– O.K., răspunse el calm. Să îmbrac ceva din stofă?

– Îmbracă-te cu ceva obişnuit.

– Măcar o cravată, pot să-mi pun?

– Nu, să fie ceva simplu, obişnuit, fără să ieşi în evidenţă. Nu se lăsă intimidată de privirea lui furioasă. Oamenii normali nu-şi tund gazonul în dungi. Şi scapă odată de păsările astea flamingo.

El arăta ca un băieţel căruia i se spusese că nu mai vine Moş Crăciun şi că nu o să mai primească cadoul dorit. Genna îl simţi că şovăie.

– Chiar de toate?

Ei la naiba, îşi zise ea. Ura vulturii ăştia din plastic care răneau privirea. Dar Jared părea atît de dezamăgit. Fii dură cu el, nu te lăsa!

Genna se mai înmuie un pic.

– Bine, poţi păstra două.

– Şase.

– Patru. Două în faţă şi două în spate.

– S-a făcut.

Jared se ridică şi în semn de mulţumire îşi înnodă halatul. Gestul acesta o făcu pe Genna să

remarce că roşul venea teribil de bine pe pielea lui bronzată. În loc să plece, el veni spre ea, se aplecă şi o sărută.

– O să facem o echipă grozavă, îi zise el apropiindu-se de ea. Ai încredere în mine.

„Să-l cred? La paştele cailor!"

Jared ieşi din bucătărie fredonînd ceva în legătură cu a fi în al nouălea cer. Pînă şi cîntatul lui e seducător, se gîndi ea.

În timp ce Jared tundea iarba, iar Alyssa se juca cu Courtney Dennison, Genna făcu un tur prin casă notîndu-şi cîteva observaţii în legătură cu aranjarea mobilei. Se temuse că interiorul casei lui Jared arăta ca o casă de nebuni, dar acum constatase că nu era chiar aşa de rău. Slavă Domnului, Jared nu schimbase prea multe. Subsolul fusese transformat într-o sală de gimnastică în miniatură cu aparate moderne. Bucătăria mare de vară rămase neschimbată cu excepţia unui gigantic hipopotam roz din sticlă umplut cu prăjituri de proastă calitate cumpărate de la magazin. Genna îşi notă în carneţel să aducă cîteva din prăjiturile cu ciocolată şi nucă pe care le făcuse deunăzi.

Uşa frigiderului era acoperită cu desene ale lui Alyssa. Acestea trebuiau neapărat să rămînă aşa.

Genna zîmbi căci fiecare din desene reperzenta cîte o persoană foarte înaltă şi slabă: Jared. Îl recunoscuse după păr şi cercel. În majoritate era desenat şi Flurry pe undeva. Unul din desene îl reprezenta pe unchiul Brutus cu tunsoarea lui de indian. Apărea la un moment dat şi Genna. Capul ei era ca o piramidă, sînii inegali şi ţinea cîte o prăjitură în fiecare mînă. Un afiş cu nişte cîini jucînd poker era pus la intrarea în sufragerie. Genna se încruntă. Ăsta trebuia să dispară. Pe tapetul acesta bleu se potrivea foarte bine o pictură din secolul XVIII, decise ea. În vitrina vişinie, ce stătea goală într-un colţ, va aduce ea un serviciu de porţelan chinezesc.

Camera de zi avea mobilă masivă tapiţată cu stofă cenuşie. Aranjamentul era cu totul întîmplător. Mai grav era că singurul ornament de pe perete îl constituia un poster înrămat al echipei *Hartford Hawks.* O duzină de trofee de fotbal american erau aşezate în dezordine pe un scrin de stejar. Nişte perne decorative ar da culoare încăperii, îşi notă ea în carnet. Poate ar fi bine să pună toate trofeele astea pe biroul lui Jared – o măsuţă cu rulou din stejar pe care se afla un vraf de hîrtii. Se uită în jur gîndindu-se cum să decoreze pereţii. Jared refuzase să angajeze un de-

corator pentru casă fiindcă voia ca aceasta să arate a casă de locuit şi nu să fie o machetă pentru revista *Hause Beautifrel.* Aici avea dreptate.

Genna aruncă o privire pe fereastră pentru a se asigura că Jared nu face iarăşi modele pe peluză. Clătină îngrozită din cap. Jared purta nişte pantaloni decoloraţi care întreceau orice decenţă vestimentară şi o enormă pălărie chinezească. Îşi notă repede cuvîntul „garderobă" în agenda ei.

Genna se aşează pe un scaun lîngă fereastră gîndindu-se la răspunsul pe care o să-l dea avocatul cînd va suna. Oare chiar putea cumnata lui Jared să o ia pe Alyssa? Numai gîndindu-se la asta simţi că i se făcu rău. Adevărul era că fetiţa asta timidă îi furase inima. Ura gîndul de a nu o mai avea în preajmă pe Alyssa. Îşi închipuia cam ce putea fi în inima lui Jared. Gîndindu-se la acuzaţia cumnatei lui Jared, Genna simţea că fierbe de supărare. Jared era un pic cam neortodox, dar era un tată mai bun decît mulţi aşa-zişi normali pe care îi cunoştea ea. Jared tocmai trecea prin faţa ferestrei, cu un flamingo agăţat de pantaloni. Of, oftă Genna, am ajuns să-l mai şi apăr acum? Nemulţumită, încercă să şi-o imagi-

neze pe cumnata lui pe care Jared o făcea viperă; şi era greu să o vadă în altă lumină din moment ce ea, Genna, era de partea lui Jared. Făcu totuşi un efort, conştientă că femeile care încercau să despartă copiii de părinţii lor naturali nu puteau fi bune că pîinea caldă.

Sigur, Simone nu putea revedea în Jared tatăl ideal pentru că fusese influenţată de divorţul de Elaine – singura ei soră pe care acum o pierduse. Era probabil firesc să dorească ca Alyssa să umple golul din viaţa ei.

Genna privi pe fereastră la Jared care împingea maşina de tuns iarbă, cu căţeluşul trăgîndu-l de adidas. Cu toate că nu se cunoşteau de mult timp şi încă refuza să recunoască că îl plăcea, se simţea plină de loialitate pentru el. Orice ar face Simone, Genna ar face orice ca să-l ajute pe Jared.

Bernice era menajera ideală pentru Jared Hennessy. Avea cincizeci şi nouă de ani, o coamă de păr roşu şi era cît un munte. După ce-şi petrecuse întreaga viaţă în Brooklyn, lucrînd la o

fabrică clandestină de deodorante, şi-a dat demisia, după ce divorţase la cincizeci şi cinci de ani şi s-a mutat în Torry Hills pentru a fi aproape de nepoata ei favorită. Bernice era severă şi directă, dar avea o inimă de aur şi ştia că unui copil de cinci ani nu-i dai pizza cu cîrnaţi şi anşoa. După zece minute era deja angajată.

Bernice o îndrăgi pe Alyssa din prima clipă, dar trebuia să accepte condiţiile lui Jared de a nu se amesteca în problemele care o priveau pe fiica lui. Avusese loc şi o mică discuţie în legătură cu salariul, dar la un moment dat Bernice a zis: „S-a făcut, şefule", şi a plecat să spele rufele.

– Îmi place femeia asta, zise Jared, ai auzit cum mi-a spus?

– Vezi să nu ţi se urce la cap, Hennessy.

– Nu vrei să-mi spui şi tu „şefule", Gen?

– Mai bine apucă-te de mutat mobila.

În seara aceea, Genna şedea la tejgheaua din bucătăria ei, făcînd o listă de cumpărături în timp ce aştepta să se coacă fursecurile de cacao pentru a pune la cuptor prăjitura nemţească de cio-

colată.

– Nu sînt supărată, zise ea cu voce tare, gîndindu-se la clienţii cărora le va vinde prăjiturile. Oare tîrgul acela avea loc în weekend-ul ăsta? Perfect. Voi lua totul cu mine şi o să văd acolo ce voi face.

Indiferent dacă era sau nu supărată, un lucru era cert: petrecuse mai mult timp cu prepararea dulciurilor decît cu aşa-zisa ei slujbă.

Era numai vina lui Jared. O înnebunise cu trupul lui seducător, şi cu comportamentul lui neruşinat. Pur şi simplu simţea că se sufocă. Cînd jura că nu-l place, cînd tremura sub privirea lui ucigătoare. „Nu-i pentru tine, Genna, îşi zise. Atunci de ce mă rog trebuia să-ţi aminteşti tot timpul de asta, dacă nu-ţi place de el?" Se auziră bătăi în uşa din spate.

– Ce coci acolo, vecinico?

Genna se uită la el peste umăr, încruntîndu-se.

– Nu baţi niciodată la uşă?

– Numai cînd plouă, răspunse Jared. Îşi trase un taburet lîngă ea, scoase trei portocale din fructieră şi începu să le cojească.

– Gen, hai să mergem în oraş, e petrecerea celibatarilor la *Fred's Foodtown.*

– Am treabă, trebuie să fac cumpărături.

– Ei, hai, o să fie distractiv, o să ne prefacem că nu ne cunoaştem.

– Nu mă tenta.

Jared începu să stoarcă portocalele.

– S-ar putea să ne lovim unul de altul la masa cu aperitive. Parcă văd întreaga scenă: după ce voi înfuleca un pui mă voi apropia de friptura de vită, ochind porţia ta, în timp ce tu salivezi după fileul meu.

– Eşti pervers, zise ea.

– Cine ştie? zise el luînd-o pe după umeri. Poate că dansînd vom descoperi brusc că ne iubim.

Genna chicoti, apoi copleşită începu să rîdă de-a dreptul.

– Nu face asta, Jared.

– Ce anume?

– Nu mă face să rîd, zise Genna, îndreptîndu-se spre cuptor pentru a scoate prăjiturile.

– Şi de ce nu?

– Pentru că aş putea să uit că nu-mi place de tine.

Vocea lui se înmuie.

– Şi ar fi aşa rău?

Genna deveni serioasă, puse tava pe masă şi se întoarse cu faţa spre el. Oftă.

– Mi-e teamă că da. Nu eşti omul de care am nevoie.

Jared se dădu jos de pe taburet şi se apropie de Genna. Acum era convins că lui Genna îi plăcea de el. Ochii lui albaştri priveau adînc în ochii ei în timp ce îi scotea mănuşa cu care apucase tava; cu cealaltă mînă îi mîngîie obrazul.

– Dar cum e cu ceea ce vrei tu de fapt? Vocea lui guturală o învălui; îl simţea puternic şi în acelaşi timp tandru,

Stă prea aproape, se gîndi ea. Niciodată cînd erau aproape unul de altul nu putea gîndi limpede. Era ca şi cum cîmpul lui de energie i-ar fi suspendat toate capacităţile mentale. Şi ochii aceia albaştri! Aproape că o hipnotizau.

– Vreau..., vocea ei era subţire şi diafană. Încercă din nou. Vreau stabilitate şi securitate.

– Atunci investeşte în CD-uri. Viaţa e făcută pentru a fi trăită, Genna. Fă-o cît timp mai poţi.

Ea se dădu un pas înapoi şi deschise ochii revenind la realitate.

– Nu eşti ceea ce vreau, pentru că eşti un nebun.

– Ei, ai grijă. Un zîmbet îi schimonosi gura. Îmi jigneşti propria persoană.

– Mamă, mamă, ai o persoană cît clădirea *Em-*

pire State.

El zîmbi.

– Da, şi ar trebui să vezi şi restul din mine.

Genna îi aruncă o privire dezgustată apoi izbucni în rîs şi se aşeză jos pe podea. Jared făcu la fel sprijinindu-şi spatele de un şifonier şi întinzîndu-şi picioarele musculoase. Încercînd să-şi recapete controlul, Genna îşi şterse lacrimile de rîs cu un şervet de bucătărie.

– Dar unde e Alyssa?

– E la film cu Courtney şi Amy. La Cenuşăreasa. M-aş fi dus şi eu, dar scîrbele alea de surori vitrege îmi provoacă greaţă.

Se aplecă să scoată din buzunarul blugilor un pacheţel de bomboane. Puse cîteva în palma ei şi altele direct în gură. Ronţăind, întrebă:

– Mă rog, ce ai împotriva oamenilor nebuni?

Genna ronţăi şi ea o bomboană.

– Tatăl meu era un tip cam ţicnit. Lucra ca fochist într-o centrală termică dar se credea inventator.

– Chiar aşa? Ce a inventat?

– Cupola portabilă şi gonflabilă pentru orice soi de petreceri la iarbă verde şi multe altele la fel de absurde.

– Nu cred să fi văzut vreuna.

– Şi nici nu o să vezi, zise Genna cu amărăciune. Era un visător ireproşabil. Toată viaţa şi-a pierdut vremea cu investiţiile lui ridicole. Şi niciodată n-a vîndut nici măcar una. Într-o zi pe cînd urca nişte boxe în pod a făcut un infarct şi a murit.

– Îmi pare rău, zise încet Jared, privind-o dubios.

– Ei, n-a fost o tragedie, bombăni Genna, a lăsat-o pe mama cu trei fete de crescut şi nici un ban de asigurare.

– Şi cum v-aţi descurcat?

Abia într-un tîrziu Genna răspunse:

– Ne-am descurcat!

Nu voia să-i povestească despre anii grei care au urmat morţii tatălui ei, pînă cînd mama ei l-a cunoscut pe Bob Hastings, şi s-a măritat cu el. Bob era un om tare de treabă. Le-a oferit tuturor un cămin sigur şi mai ales multă dragoste. Făcuse şi asigurări, era genul de bărbat pe care o femeie se poate baza.

Tăcură amîndoi. Jared se gîndea la povestea ei. Nu era de mirare că avea o mică obsesie în legătură cu „domnul cel bun", „normal" şi cu o slujbă politicoasă. Asta însemna pentru ea siguranţă, siguranţa care-i lipsise în copilărie. Cît de-

spre el, Jared se considera un original. Avea o carieră neobişnuită, pentru care era invidiat şi admirat, dar care o speria pe o educatoare obişnuită cum era Genna.

Influenţată de atitudinea tatălui ei, Genna consideră că originalitatea lui Jared era dovada unei atitudini iresponsabile. Îi văzuse cercelul din ureche şi îl şi etichetase ca „domnul cel rău". În săptămînile următoare avea să-i dovedească că aparenţele înşeală. Cu timpul spera ca ea să-şi dea seama că el era la fel de demn de încredere ca oricare alt bărbat veritabil.

Genna se îndreptă spre bufet, scoase două pahare, apoi luă o sticlă de vin alb din frigider. Aşeză tava cu plăcinte cu mere jos pe podea.

– Deci, întrebă ea în timp ce turna vinul, toată familia ta e la fel de ciudată ca tine?

– Da, răspunse el întinzîndu-i paharul cu vin. Tatăl meu proiectează iahturi de competiţie şi în timpul liber confecţionează artificii în garaj. Mama e profesoară de teatru la Universitatea De Paul. Vorbeşte fluent franceza şi odată a aranjat fiecare cameră din casa noastră după decorurile pieselor shakspeariene.

Bînd vin şi mîncînd prăjituri, Jared îi povesti cum e să creşti într-o familie mare unde fiecare e

încurajat să-şi dezvolte personalitatea. Îi vorbi despre cei trei fraţi ai săi şi despre cele trei surori. El era al patrulea dintre ei. Îşi făcuse studiile la colegiul Notre Dame unde se specializase mai ales în petreceri şi femei. Obţinuse o diplomă în mass media şi un semn în frunte făcut de un preot, cu crucifixul, pentru că se hlizise în timpul slujbei religioase.

Genna îl ascultă zîmbind. Amy îi spusese că Jared, ca absolvent de liceu, fusese cel mai căutat jucător din ţară, pe deasupra, în ultimul an cîştigase trofeul *Heisman.* În anul doi la colegiu, preluase postul de mijlocaş profesionist la echipa *Hawks,* care era pe atunci la coada clasamentului; cu ajutorul lui însă, a devenit o echipă campioană.

Cum Jared nu amintise de nici unul din lucrurile astea, Genna se miră cum de îl putuse considera arogant. De vină era comportamentul lui din prima zi cînd s-au întîlnit. De fapt, se prefăcuse a fi cel mai nesuferit om din lume cînd în realitate era liniştit şi atent.

Îl studie pe furiş cum umplea paharele cu vin, ameţită de vin şi de apropierea lui tulburătoare. Era un tip teribil de seducător. Nu putea contesta asta şi, mai mult, se simţea din ce în ce mai atra-

să de el.

– De unde Dumnezeu îţi cumperi tricourile astea? întrebă Genna, arătînd spre pieptul lui masiv îmbrăcat în tricoul roşu; doi homari negri, desenaţi, ţineau în cleşti inscripţia, „Consumaţi preparatele marine Pete's. Pete are nevoie de bani".

– Fanii mi le trimit, e un fel de tradiţie, zise el zîmbind.

– Eşti sigur că nu ţi le alegi singur?

Jared se gîndi că uşurarea din vocea ei e semn că bariera dintre ei începe să dispară.

– Foarte sigur, dar îmi plac şi apoi mă simt obligat să le port.

– Drăguţ din partea ta, spuse Genna, sincer impresionată. Era o vedetă care le făcea pe plac fanilor cînd putea să arunce toate cadourile într-o ladă şi tot o stea ar fi rămas. Totuşi, el era mîndru de cei ce-l susţineau.

– Dar, crezi? zise el punînd deoparte paharele. Se răsuci şi ajunse atît de aproape de Genna încît aceasta aproape că se uita cruciş, la nasul lui de irlandez.

– Eşti tare drăguţă. Gura lui se apropie de a ei, caldă şi doritoare. Ea gemu de plăcere în momentul în care sărutul lui îi desfăcu buzele. Mîna ei se aşează gingaş pe obrazul lui, sprijinindu-i

bărbia cu palma ei mică.

– Mmm... murmură el, sărutînd apăsat fiecare părticică a gurii ei. Eşti aşa de dulce.

Genna era atît de înfiorată încît abia mai putea respira. Cînd o atinse, aproape că-şi pierdu cumpătul. Simţi cum i se înmoaie picioarele cînd se lipi de el şi de data asta ea fu cea care-l sărută. Un tremur scurt o cuprinse auzind suspinul de plăcere a lui Jared. Avea un gust minunat de ciocolată, vin şi plăcintă cu mere.

Cu o mişcare lentă, fără a întrerupe atingerea buzelor, Jared o trase în poala lui. O mînă îi pătrunse în părul bogat, iar cealaltă se rătăci pe sub tricoul ei; degetele îi urcară gingaş spre formele minunate ale sînilor. Le cuprinse în palmă moliciunea catifelată, iar cu degetul mare mîngîie sfîrcurile întărite. Cu mintea înceţoşată de pasiune, Genna suspină şi se arcui spre el, coapsa ei apăsînd uşor virilitatea lui aţîţată. O dorinţă surdă o aprinse şi simţea că-şi pierde încetul cu încetul voinţa. Jared simţea lucrul acesta. E adevărat, nu mai fusese cu un bărbat de aproape un an. Deşi într-un moment de mai mare luciditate ar fi jurat sus şi tare că nu-l poate suporta, acum ignora faptul că de-abia îl cunoscuse. Era ceva în atingerea lui, în sărutul lui ce dărîma orice logică,

dezvăluind adevărul – îl dorea.

Cam la asta se gîndea şi Jared. Voia să o aşeze jos pe Genna. Ridică cu gingăşie de tricoul ei astfel încît putu să-i atingă şi să-i sărute sînii. Voia să-i dea jos pantalonaşii albi pentru a se putea cuibări între picioarele ei.

Chiar în momentul în care mîna Gennei alunecă pe sub tricolul lui mîngîindu-i spatele, Jared deveni brusc conştient că totul se petrecea pe podeaua bucătăriei. Nu că l-ar fi deranjat, dar nu era locul potrivit pentru prima lor îmbrăţişare. Deşi era gata-gata să explodeze, se opri. Îşi retrase mîna de pe formele dulci ale sînilor ei, şi ignorînd scîncetul de protest îşi desprinse buzele de ale ei.

– Ai nişte buze tare dulci, îi spuse cu vocea lui caldă.

– Adevărat? zise ea cu buzele umede.

– Nu ţi-a mai spus-o nimeni pînă acum? Jared îi sărută lobul urechii.

– Nu.

– Asta e dovada calităţii îndoielnice a bărbaţilor din viaţa ta. Gura ta e foarte frumoasă.

Genna suspină în momentul în care buzele ei simţiră atingerea limbii lui întotdeauna atît de dulce.

– Îmi place felul în care colţul ăsta al gurii se

ridică de fiecare dată cînd faci o glumă. Şi-mi mai place şi buza asta de sus cînd te bosumfli.

– Eu nu mă bosumflu!

Jared chicoti.

– Uite-aşa! Îi prinse buza de jos cu gura şi începu să o sugă cu blîndeţe, apoi se retrase de lîngă ea. Privi în ochii ei şi aşteptă.

– Cred că am băut prea mult vin, zise ea.

– Nu, zîmbi el uşurat. Nu chiar. Îşi atinse fruntea de fruntea ei. Sînt destul de treaz ca să-mi dau seama că dacă te-aş fi făcut să mai bei un pic ţi-aş fi putut spulbera uşor apărarea.

– Şi ce s-ar fi întîmplat atunci? întrebă ea cu o voce răguşită pe care nu şi-o recunoştea.

– Aş fi înlocuit mijlocaşul.

– Bine, dar tu eşti mijlocaşul.

– Da, zise el zîmbind leneş. Numai că în acest joc a pune pe liber mijlocaşul are cu totul alt sens.

– Înţeleg, spuse Genna. O senzaţie plăcută, copleşitoare punea încetul cu încetul stăpînire pe ea. Şi o să-mi torni pe gît băutura?

– Nu.

Un amestec de dezamăgire şi jenă îmbujoră obrajii lui Genna în momentul în care Jared o ajută să se ridice de pe podea. Probabil că în sinea lui o considera atît de disperată, încît i-ar fi plăcut

să fie îmbătată şi să facă dragoste pe faianţă.

Jared îi dădu părul din ochi şi îi zîmbi languros.

– Cînd vom face dragoste vreau să fim amîndoi treji. Aşa ne vom aminti momentele acelea şi nu vom avea nici un sentiment de vinovăţie.

– Hm... da, zise Genna cu nasul în vînt, făcînd-o pe îmbufnată. Oricum, nu eşti genul meu.

El rîse şi îi ciupi obrazul.

– Bineînţeles, Gen, exact cum nu eşti nici tu genul meu.

– Nu sînt, zise ea nervoasă.

– O să vedem.

Prin uşa verandei se auzi o maşină care lua curba.

– Probabil a venit Amy cu Alyssa, spuse Jared, uitîndu-se la ceasul lui de aur. Ar fi mai bine să plece. Genna voia să-i spună ceva în legătură cu ce se întîmplase între ei, dar cuvintele i se opriră în gît. Şi apoi, ce ar fi putut spune unui bărbat după o astfel de scenă romantică petrecută pe podeaua bucătăriei?

Jared îi zîmbi, bănuind că era confuză. După ce susţinuse sus şi tare că nu-l place şi nu-l vrea, se transformase în braţele lui în cea mai dornică femeie din lume. Îi făcu cu ochiul şi zise:

– Ne vedem mîine la grădiniţă, domnişoară educatoare.

Genna se sprijini de tocul uşii, privindu-l cum traversează peluza pentru a o lua în cele din urmă în braţe pe fiica lui. Realiza că tipul ăsta avea mult mai multe decît o tunsoare punk şi un rînjet à la Jack Nicholson.

Trebuia să recunoască că îi plăcea să fie cu el. Deşi nu era ceva serios, se distra bine. Doamne, şi ce bine ştia să sărute! Îi răpise pînă şi ultima fărîmă de voinţă şi putere. Oare în ce se băgase? „Viaţa e făcută pentru a fi trăită, Gen." Oferă-ţi un flirt de vacanţă, îşi spuse ea.

Se părea că la asta se gîndea şi el. În ziua de azi era la modă o asemenea distracţie. Nu trebuia să fie „Domnul cel bun" pentru a se simţi bine cu el. La urma urmei, putea să aibă o relaţie cu un bărbat fără să se gîndească neapărat la felul în care i-ar sta scris numele pe o invitaţie de căsătorie, nu-i aşa?

„Şi totuşi nu e pentru tine, Genna", îşi zise ea cu voce tare, nemaifiind însă atît de convinsă ca la început. Oare într-adevăr îi plăcea?

Capitolul cinci

– Înainte de toate, vreau să-mi promiţi solemn că nu o să-mi mai dai de mîncare, zise Amy, intrînd pe uşa verandei. M-am îngrăşat cu trei kilograme de cînd s-a mutat J.J. aici. Nu înţeleg de ce neliniştea ta trebuie să se vadă pe şoldurile mele.

– Nu sînt deloc neliniştită, zise Genna apăsat, turnînd glazură pe un tort asortat.

– Zău?

Amy îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză la masa din sufragerie. Nu cumva faci concurenţă brutăriei *Torino?*

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Vreau să spun, ridică vocea Amy, că nici unul din vecinii tăi nu a trebuit să dea drumul la cuptor de cînd te-ai întors din vacanţă. Şi aş vrea să-ţi mai pun o întrebare – de ce mă rog nu te-ai îngrăşat deloc? Eşti cumva extraterestră?

– O să-i sun pe cei de la ziarul local; „Vecina mea este o extraterestră" îmi şi imaginez titluri de o şchioapă pe prima pagină.

Genna îşi aduse liniştită cafeaua la masă şi afişă un zîmbet forţat.

– Cum o mai duci, Amy?

– Să nu-ţi închipui că nu l-am văzut pe Jared Hennessy ieşind aseară de la tine. Pentru că *l-am văzut.*

Surprinse pe chipul ei expresia unui copil prins cu minciuna. Ochii i se făcură mici, iar obrajii i se înroşiră.

– Serios? chipul lui Genna era imaginea inocenţei. Cum a fost filmul?

– La fel ca ultimele cinci dăţi cînd am fost să-l văd cu copii. Fără să vrea, privirea lui Amy alunecă pe o tavă cu chec din dreapta ei. Bătu cu

degetele în masă: Fetiţa lui J.J. e o păpuşă.

Genna zîmbi, simţindu-şi inima încălzită.

– E dulce, nu-i aşa? Mă topesc după ochii ei mari, albaştri.

Genna îşi dorise întotdeauna o fetiţă. Ar fi putut avea una dacă lucrurile ar fi mers altfel cu Allan. Dar n-a fost să fie.

– E atît de timidă, zise Amy. Vreau să-o facă să-şi dea drumul, dar se pare că doar Jared reuşeşte asta. E atît de bun cu ea.

– Fetiţa a trecut printr-o perioadă foarte grea: moartea mamei ei şi mutarea în alt oraş.

– Îţi dai seama ce catastrofă ar fi dacă scîrboasa aia a ei de mătuşă o să o ia de aici!

– Cum ai aflat asta? întrebă Genna, îngrijorată că bîrfa vecinilor răspîndise zvonul atît de repede.

Amy înşfăcă o bucată de chec şi o puse pe masă în faţa ei.

– Mătuşa Bernice vede tot şi ştie tot. Nu-ţi face griji însă, căci Jared i-a spus ei, iar ea nu ar spune nimănui în afară de mine şi eu n-aş spune nimănui în afară de tine, care ştii deja totul. Crezi că cumnata lui Jared are ceva şanse de reuşită?

Genna ridică îngrijorată din sprîncene.

– Avocatul lui Jared zice că ea are dreptul să încerce. Se pare că Elaine a numit-o pe soră-sa

drept tutorele lui Alyssa în cazul în care i s-ar fi întîmplat ceva. Asta complică lucrurile, şi în plus Jared are o reputaţie proastă, meritată sau nu. Dacă Simone găseşte un judecător care să-i împărtăşească părerea şi dacă reuşeşte să găsească dovezi care să-l pună într-o lumină proastă pe Jared, atunci...

– Totul ar trebui să fie atît de simplu! Jared e totuşi tatăl lui Alyssa şi n-ar trebui să aibă probleme în legătură cu obţinerea custodiei.

Îşi băură cafeaua, ascultînd cîntecul păsărelelor ce pătrundea pe fereastra verandei. Cum gîndurile îi deveniseră prea apăsătoare, Genna simţi nevoia să rupă tăcerea.

– Presupun că ştii de noua mea slujbă de vară.

– Bineînţeles. Bună treabă că l-ai pus să reducă din populaţia de păsări flamingo.

– N-am reuşit să le stîrpesc pe toate.

Nemaiputîndu-se abţine, Amy muşcă din chec şi începu să mestece. Mişcă un deget acuzator spre prietena ei şi zise:

– Te cam dă gata tipul ăsta, Genna!

– Nu e adevărat, răspunse ea, lăsînd privirea în jos.

– Recunoaşte totuşi că e fermecător.

Genna se încruntă şi recunoscu în silă:

– Cred că e fermecător... într-un fel nesuferit.

Uşa din spate se auzi trîntindu-se.

Fredonînd ceva în legătură cu o fată pe care pusese ochii, Jared intră, dansînd în ritm de boogy şi se opri la tejgheaua din bucătărie. Începu să bage prăjiturile prin multele buzunare ale pantalonilor săi de comando. Remarcîndu-le într-un tîrziu pe cele două femei, îşi ridică ochelarii de soare pe frunte şi îşi aşeză coatele pe tejghea. Un zîmbet îi lumină faţa şi privirea lui o întîlni pe a Gennei.

– Bună dimineaţa, Amy. Bună dimineaţa, Genna!

Oare cum se face că numele ei sunase atît de prelung! Şi atît de seducător!

– 'neaţa, Jared, zise Amy, privind amuzată spre Genna. Ce ai învăţat ieri la şcoală?

Jared zîmbi, făcînd ocolul tejghelei. Genna înghiţi în sec. El purta un tricou negru, mulat, ce îi făcea umerii foarte laţi.

– Oh, am învăţat tot felul de chestii, de exemplu cum se tunde gazonul, cum se aranjează mobila.

Se aşeză pe scaunul din capul mesei şi îşi puse braţele bronzate pe lemnul neted, vişiniu.

Continuă.

– Joi va fi şedinţă cu părinţii. Cred că o cămaşă şi o cravată sînt o ţinută acceptabilă pentru o asemenea întrunire a *Asociaţiei părinţi şi profesori;* probabil că pantalonii sînt opţionali.

Amy explodă într-un ropot de rîsete ce semăna mai mult cu o rafală de mitralieră.

Privirea lui Jared se opri asupra lui Genna.

– Lecţia favorită a fost însă: „Totul despre pardoseala de bucătărie!"

Aşa cum dori, insinuarea trecu neobservată de Amy, însă Genna se făcu roşie ca racul.

– Genna e o profesoară excelentă, continuă el, cu o mină serioasă.

– Da, confirmă Amy. Toţi copiii o iubesc.

– Mie îmi place foarte mult, şi eu sînt tot un copil, doar ceva mai mare.

Genna se înnegri de furie. O să-l sfîşie bucată cu bucată. Se ridică brusc în picioare, cu o lucire ucigaşă în ochi, şi îi dădu lui Amy tava cu chec.

– Poftim, ăsta e checul tău, Amy. Mulţumesc că ai trecut pe la mine.

O confuzie totală se întipări pe faţa lui Amy. Cu siguranţă îi scăpa ceva.

– Dar, Genna, se împotrivi ea, nu vreau chec. Trebuie să mă duc la...

– I-al cu tine, zîmbi Genna forţat. Poţi să-l împarţi cu ceilalţi.

– Bine, bine!

Smulse tava din mîinile prietenei ei, îi adresă un scurt salut lui Jared şi ieşi pe uşă.

– E cam neconsolată, zise afabil Jared.

Genna se uită veninos la Jared.

– Eu nu sînt neconsolată!

Se răsuci pe călcîie şi se duse în bucătărie, unde începu să deretice zgomotos printre vase. Jared o urmă şi, sprijinindu-se de tejghea, îşi încrucişă braţele.

– Ce cauţi, domnişoară?

– Caut cel mai ascuţit cuţit pe care-l am, zise Genna, strîngînd din dinţi.

– Pentru ce?

– Ca să te omor cu el!

– Ai grijă! Pedeapsa corporală este împotriva legii în Connecticut.

Se întoarse spre el şi îl lovi peste abdomen cu o lingură de lemn.

– Tu ar trebui să fii interzis prin lege în Connecticut!

– Eu?! se răţoi el. Dar cu ce am greşit?

Holbîndu-se la expresia jignită de pe faţa lui, Genna îşi azvîrli braţele în sus.

– Ce ai făcut? Ce ai făcut! Cum ai putut să spui lucrurile acelea îngrozitoare de faţă cu Amy?!

Jared încercă să o liniştească.

– Ea nici măcar nu şi-a dat seama despre ce vorbesc.

– Nu asta-i problema, zise ea, spumegînd de mînie.

Ajunseră atît de aproape de a face dragoste şi el stricase totul cu cîteva vorbe nesocotite. Se gîndea la seara trecută şi se simţea mizerabil.

– Of, Genna, zise Jared cu blîndeţe, ghicindu-i gîndurile. O luă în braţe, aruncîndu-i lingura din mînă, dar ea stătea la fel de ţeapănă ca şi manechinul Candy: Îmi pare rău, scumpa mea. Îi sărută părul şi o mîngîie pe spate. Să ştii că nu făceam haz de aseară. Îi cuprinse ceafa în palme şi îşi apropie buzele de ale ei, simţindu-i reţinerea. Avea un gust delicios de cafea, chec şi... Genna. Continuă.

– Am vrut doar să te sîcîi un pic, zîmbi el puţin răutăcios, sărutînd-o pe năsucul cîrn.

– De ce? întrebă ea cu durere în glas.

– Pentru că îmi place să te văd roşind.

Furia ei se risipi îndată şi o veselie exuberantă îi luă locul.

– Ce mă fac eu cu tine?

El ridică din sprîncene.

– Vrei ceva sugestii?

– Nu am nevoie de sugestii. Am o grămadă de idei, şi nici una nu e ceea ce crezi tu, îi spuse desprinzîndu-se din îmbrăţişarea lui. Apoi se întoarse la tejghea şi aranjă vasele pe care le împrăştiase.

Jared se lăsă pe un taburet în apropierea ei, jucîndu-se cu ramele ochelarilor săi de soare.

– Personal cred că o relaţie serioasă cere o participare din ambele părţi.

– Mda, frumos spus. Dar, atîta vreme cît nu avem o relaţie serioasă – exceptînd aspectul profesional – e irelevant.

Trebuie să-mi las o portiţă de ieşire, pînă nu e prea tîrziu, se gîndi Genna. Asta în ciuda faptului că presimţea că n-o va folosi niciodată.

Jared închise sertarul cu o mişcare a şoldului, o răsuci pe Genna şi o propti de tejghea. Deşi sprîncenele îi erau coborîte nervos, în privire avea acea stranie strălucire familiară de veselie.

– Ai cumva impresia că te poţi juca cu mine pe podeaua din bucătărie şi pe urmă să mă dai la o parte ca pe o jucărie care nu-ţi place?

Genna făcu feţe-feţe şi încercă să scape din îmbrăţişarea lui. Dar muşchii lui de oţel o ţineau

strîns. El se aplecă spre ea şi fu nevoită să se dea pe spate pentru ca sînii ei să nu-i atingă pieptul. Simţi cum tremura de excitare căci bărbăţia lui era magnifică şi agresivă.

– Eu cred că avem o relaţie serioasă, zise Jared, ştiind că risca puţin forţînd nota; de aceea adăugă blînd: într-un fel.

Încercînd cu greu să-şi caute luciditatea Genna zise:

– Cum aşa, dar nu avem nimic în comun?

– Ba sigur că avem, zise Jared sărutîndu-i lobul urechii. Ne avem unul pe celălalt. Ăsta-i lucrul cel mai important.

Genna simţi cum o cuprinse ameţeala şi o dorinţă nebună de a-l strînge în braţe. Trebuia să redevină stăpînă pe sine, înainte ca Jared să o subjuge definitiv. Dar cum să scape din braţele lui? Era la fel de uşor de urnit ca un munte.

Apelă la o stratagemă: gîdilatul la subsuoară. Imediat obţinu efectul dorit căci Jared strigă:

– Fault la mijlocaş!

Desfăcu imediat braţele strînse, încercă să o prindă din nou, însă Genna apucă un prosop de vase şi începu să-l rotească ameninţător pentru a se apăra.

– Să nu cumva să te apropii, îl avertiză ea,

retrăgîndu-se spre frigider. Te previn, pot să mînuiesc obiectul ăsta cu o precizie ucigaşă. Pentru a-i dovedi cele spuse, vîntură prosopul foarte aproape de faţa lui Jared.

El se dădu un pas înapoi şi lăsă mîinile în jos.

– Ei bine, zise Genna calmîndu-se în cele din urmă, recunosc că există o anumită atracţie fizică între noi.

Ochii lui Jared străluciră aprins, Genna continuă:

– Dar oamenii au nevoie de mult mai mult pentru a avea o legătură serioasă. Uită-te la noi! Nici că se poate să fim mai deosebiţi.

– Diversitate, ce vrei.

– Asta-i veche.

– Dar avem o mulţime de lucruri în comun, zise Jared.

Genna se uită sceptică la el.

– Ca de exemplu?

– Uite: ţie-ţi place să găteşti, mie îmi place să mănînc. Ţie-ţi place să faci plajă, mie-mi place să mă uit la tine.

– Sigur, ne potrivim de minune!

Jared încă se mai gîndea cum s-o readucă în braţele lui. Îi plăcea mai mult cum gîndea ea în braţele lui.

– Contrariile se atrag, nu ştiai?

Genna intui mişcarea lui şi agită prosopul.

– Păzea, că te fac praf!

Jared, o fentă aplecîndu-se spre dreapta, îi apucă prosopul şi o făcu să-i cadă în braţe izbindu-se de braţul său.

– Vezi, zise el cu un zîmbet şiret. Ne atragem ca doi magneţi.

– Lasă-mă, zise Genna, încercînd să nu respire în apropierea aerului său bărbătesc.

– Uite care e treaba Gen, zise el blînd ca să n-o sperie. Sîntem amîndoi adulţi şi liberi. Ne simţim atraşi unul de celălalt. Nu pierdem nimic dacă facem o încercare.

La fel gîndise şi ea aseară. Ca şi atunci nu găsea un răspuns potrivit. El avea dreptate; nu avea planuri serioase în legătură cu dragostea. Cu Jared o să fie O.K., atîta timp cît nu o vor lua în serios. N-ar fi bine să se îndrăgostească de el pentru că n-o să iasă nimic pe termen lung. De fapt nu era nici un pericol să se îndrăgostească de el. Nici măcar nu era sigură că-i place.

Jared contempla lupta ei interioară şi aşteptă concluzia.

Poate dacă ar reasigura-o că e liberă, o să-i fie mai uşor să accepte.

– E vorba doar de un flirt. O să ne distrăm împreună. Nimic serios, fără complicaţii.

La asta se gîndise şi ea, dar totuşi ceva nu-i convenea. Din orgoliu probabil. Îşi simţea mîndria rănită că el nici măcar nu se gîndea la ceva serios. Prostii, se gîndi, atîta vreme cît nici eu nu mă gîndesc la aşa ceva.

– O simplă idilă? întrebă ea, lăsîndu-se pe spate în braţele lui pentru a-i privi mai bine faţa.

În loc de răspuns, el o bătu părinteşte pe umăr.

– O să ne distrăm bine şi o să ne păstrăm şi silueta. Ce poate fi mai potrivit pentru a petrece vara? De fapt el speră că, odată ce ea îşi va fi dat seama ce băiat bun e, va prelungi contractul.

– Bine... de acord, cedă Genna, conştientă că nu mai avea cum să se opună. Îşi scoase mîna stîngă dintr-a lui, se uită la ceas, apoi la părul negru a lui Jared.

– Singura întîlnire care ar trebui să te preocupe acum e cea pe care ţi-am aranjat-o cu frizerul. Dacă nu plecăm imediat, vom întîrzia.

– Nu-ţi place freza mea? Ochii lui scînteiară în timp ce-şi trecu degetele prin şuviţele negre.

– Arată ca şi cum şoarecii şi-ar fi făcut de cap în timp ce tu dormeai, zise Genna sec..

– Să nu-i spui asta lui Brutus, o să se simtă jignit.

– Ce? L-ai lăsat pe Brutus să te tundă?

– Scumpa mea, rîse Jared, pe Brutus îl las să facă tot ce vrea el.

Genna, împreună cu Alyssa, îl duse pe Jared la cea mai bună frizerie din Torry Hills: *La Paradisul Bărbaţilor. Tuns şi Frezat.* Cînd ieşiră afară din frizerie după jumătate de oră, Jared arăta într-adevăr ca un manechin şi nu ca o vedetă rock. Frizerul avusese inspiraţia să-i taie părul din creştet şi mai ales şuviţele lungi ce-i atîrnau pe gît. Arăta acum incredibil de decent şi Genna abia aştepta să îi mîngîie ceafa puternică! Chiar şi lui Alyssa îi plăcea nouă tunsoare, care o făcea să spună într-una că tăticul ei e foarte drăguţ.

– Haina îl face pe om, zise Genna, şi-l duse pe Jared la cel mai luxos magazin de îmbrăcăminte din Torry Hills. Bănuia că nu-i va putea reface aici întreaga garderobă, dar măcar puteau să cumpere cîteva cămăşi care să-l facă să nu mai arate ca un păstor ambulant.

Jared însă ezită, aruncînd o privire dispreţuitoare manechinelor îmbrăcate elegant din vitrină.

– De ce să-mi mai cumpăr haine dacă am atîtea?

Genna îşi puse mîinile în şolduri, uitîndu-se mustrător la tricoul lui negru de tanchist şi la pantalonii de camuflaj pe care îi purta.

– Mda... eşti foarte potrivit îmbrăcat pentru o aventură în junglele din Nicaragua. Zîmbi şi îi făcu din ochi lui Alyssa. Hai, Lyss, apucă-l pe tati de mînă să-l ducem înăuntru!

Alyssa chicoti şi începu să sară în jurul lui Jared, trăgîndu-l de mînecă.

– Hai, tati, hai!

Reuşiră să-l bage pe Jared în magazin, cu ajutorul unui vînzător care ţinu uşa deschisă. Cumpărară două cămăşi stil Oxford, o cravată bleumarin cu o pereche de pantaloni la culoare şi două sacouri.

Cum Jared mai era încă încruntat, Genna zise:

– Nu fi trist căci e bine pentru noua ta reputaţie, să fii văzut făcînd cumpărături la magazinele din oraş. În plus, cînd mă vei duce să cinăm în vreun restaurant elegant, nu vei mai fi obligat să porţi una din oribilele cravate pe care le ai pentru cei fără ţinută corespunzătoare.

Jared nu pomeni nimic despre dulapul ticsit cu cămăşi şi cravate de acasă, de vreme ce lui Genna îi plăcea să-l îmbrace ca pe un prinţ. Deşi se cam plictisise la cumpărături, îşi luă revanşa în

aceeaşi seară, ducîndu-se să cineze la restaurantul *Leonie's;* nu scăpa prilejul să tuşească cu subînţeles în timp ce îşi strîngea nodul noii cravate.

Următoarele cîteva zile le petrecură învăţîndu-l pe Jared să se comporte ca un cetăţean normal al unui orăşel normal. Genna încercă să-l convingă să-şi dea jos cercelul din ureche, dar Jared refuză categoric căci mica bijuterie cu diamant era cadou de la mama lui.

Serile şi le petreceau împreună, luînd-o adesea şi pe Alyssa cu ei. Făcură ceea ce făceau oamenii normali: merseră la cinema, cinară în oraş, ba chiar jucară minigolf.

Oriunde mergeau, Jared trebuia să împartă autografe. Întotdeauna semna peticele de hîrtie cu zîmbetul pe buze, chiar şi atunci cînd vreun fan îl întrerupea de la masă. Mulţi dintre fanii lui erau femei, atrase de el ca un magnet. Cele mai multe îi dădeau de înţeles că ar face mult mai multe pentru el dacă ar fi de acord, dar Jared le expedia întotdeauna cu un zîmbet politicos.

Miercurea următoare se suiră toţi trei în *Mercedes*-ul lui Jared pentru a merge în Hartford. Voiau să facă cumpărături pentru casă şi să meargă la un picnic de îndată ce Jared îşi va

rezolva o mică problemă.

Această problemă era de fapt filmarea unei reclame de treizeci de secunde pentru compania antidrog a *Ligii Naţionale de Fotbal American.*

Genna şi Alyssa primiră permisiunea de a sta în spatele camerelor de filmat, privind armata de machiori şi luminişti, tehnicieni şi cameramani care se agitau în jurul lui Jared. În toată această hărmălaie, Jared rămăsese impasibil vorbind despre fotbal şi semnînd autografe. În momentul în care regizorul strigă: „Motor!", Jared privi liniştit spre camera de filmat şi-şi spuse textul ca un profesionist.

Se făcură trei filmări, iar Genna a fost mai mult decît surprinsă de prestaţia deosebită a lui Jared în faţa camerelor. Abia acum realiză ea că Jared ştia mult mai multe lucruri decît lăsase să se vadă.

Ce mai, avea un adevărat talent de actor. Era atît de relaxat pe platou. Îmbrăcat în blugi şi într-un tricou strîmt al echipei *Hawks,* cu tenişi în picioare, stătea cu mîinile înfundate în buzunare, sprijinindu-se de o masă. Pe peretele din spatele mesei erau fotografii şi imagini înrămate prezentîndu-l pe Jared în acţiune pe terenul de fotbal sau în braţe cu trofeele obţinute. Se uită direct în

aparat şi vorbi clar şi sincer: „Ca mijlocaş la *Hartford Hawks,* am reputaţia de a fi un tip mai ciudat". Zîmbi cuceritor şi imediat redeveni serios: „Dar asta nu înseamnă că mă droghez. Pe teren mă străduiesc să-mi ajut echipa să cîştige campionatul. Nu vreau ca drogurile să strice totul. Toată lumea ştie că drogurile sînt o tîmpenie".

Cînd Genna îl întrebă mai tîrziu, de ce nu-i spusese niciodată că face reclame T.V., ridică pur şi simplu din umeri şi zise:

– N-am considerat că e un lucru deosebit, şi apoi o întrebă pe Alyssa: Cum ţi-a plăcut, dulceaţă?

Alyssa îi răspunse cu zîmbetul ei timid.

– Ai fost la televizor, tati?

– O să fiu. O luă în braţe. Reclama va apare sezonul ăsta.

Plină de mîndrie, Alyssa se întoarse spre Genna.

– Tati al meu joacă botbal!

Genna se abţinu să nu izbucnească în rîs. La urma urmei nici ea nu ştia mare lucru despre sport. Jared rîse şi îşi sărută fiica.

– Fotbal, iubita mea.

Mai tîrziu, mîncară hamburgeri în parc. De fiecare dată cînd Genna amintea de cumpărături,

Jared schimba subiectul. Era prea frumos afară ca să te închizi într-un magazin, zicea el.

În schimb le duse cu maşina în parcul Elisabeth, unde se plimbară prin faimoasele grădini de trandafiri, privind lumea jucînd bowling pe iarbă.

Soarele fierbinte şi mireasma ameţitoare a trandafirilor o făcură pe Genna să se simtă ameţită şi slăbită. Îşi spuse că se va putea distra cu el fără să se implice sentimental, dar acum începea să aibă îndoieli. Se simţise atrasă de el încă de la început, dar dorinţa fusese înăbuşită de părerea proastă pe care şi-o făcuse atunci despre el.

Problema era că el încetase să mai fie „Jared-imbecilul". Dimpotrivă, era cel care şezuse lîngă ea pe podeaua din bucătărie şi îi ascultase răbdător povestea despre o copilărie nefericită. Era un Jared neînchipuit de modest care nu se lăuda cu cîştigarea campionatului naţional sau cu reclamele de la T.V. Era Jared care avea întotdeauna timp pentru fetiţa lui şi pentru fani. Era Jared ale cărui sărutări o înnebuneau.

Cu toate astea, ar fi o proastă să se îndrăgostească de el, pentru că el nu ar putea avea niciodată o relaţie serioasă cu o educatoare. Şi nici nu era genul de bărbat pe care ea să-l trateze cu seriozitate. Probabil că şi el considera totul a fi

doar un flirt de vacanţă, nimic serios. Era o relaţie convenabilă pentru amîndoi.

Într-adevăr îşi spuse Genna, nu era nici un pericol pentru ea să se implice prea mult. Tot ce făceau era să lucreze împreună. Condiţiile pe care le hotărîseră în ceea ce privea slujba ei erau foarte clare pentru ea: amici şi colegi de serviciu. Oricum, era destul de matură să nu se lase prinsă în mreje.

Trecuse mult timp de cînd nu mai fusese atrasă de nici un bărbat, iar acum vlăjganul ăsta din *Liga Naţională* care îi făcea curte, o făcuse să reacţioneze necugetat. Odinoară, pusese prea mult suflet într-o relaţie şi îi era teamă să nu i se întîmple acelaşi lucru din nou. Ăsta era motivul pentru care aproape că nu mai ieşise cu bărbaţi de cînd se despărţise de Allan. Ştia prea bine ce însemna să-ţi dai inima unuia ce nu vrea decît să se joace cu ea. Allan o făcuse să se simtă nesigură pe ea ca femeie, şi să se îndoiască de propria-i judecată. Era firesc să-i fie teamă să nu păţească la fel şi acum. Dar ea şi Jared deveniseră prieteni. Şi n-avea de ce să se teamă.

Genna zîmbi uitîndu-se la Jared care-i punea lui Alyssa pe cap o coroniţă de flori pe care tocmai o cumpărase de la o tarabă. Tulburare. Asta

era tot ce simţea. Era un bărbat arătos şi original în felul lui ciudat. Cu siguranţă, nu era cuvîntul acela care începea cu D – dragoste. Era doar o atracţie normală între două persoane adulte care au petrecut mult timp împreună. Răsuflă uşurată, convinsă că nu e în pericol.

Genna şedea alături de Jared pe treptele de piatră ale verandei lui şi se uită la Alyssa cum se juca cu Flurry. Renunţase în cele din urmă să mai meargă la cumpărături.

– Ai ceva veşti de la avoctul tău? întrebă ea.

Jared dădu negativ din cap, uitîndu-se la fiica lui.

– Paul a spus că ei au făcut primele demersuri şi acum aşteaptă. Nu ştiu care e planul lor de joc dar oricum nu-mi place. Scutură din umeri ca şi cum s-ar fi eliberat de o povară. Hai să schimbăm subiectul şi să trecem la ale noastre.

– O.K., zise Genna. De ce nu mi-ai spus nimic despre reclamele pe care le faci?

Jared ridică din nou din umeri şi sorbi din paharul de cola.

– N-am vrut să fac caz din asta.

– Faci multe chestii din astea? Reclame, vreau să spun.

– Cîteva.

Ea ştia că e timid şi modest. Ce dărguţ din partea lui!

Amy îi spusese că face bani grei cu reclamele pentru cîteva produse foarte cunoscute din ţară. Dacă ar fi fost un imbecil arogant, aşa cum crezuse la început, ar fi făcut pe teribilul încercînd s-o impresioneze cu chestiile astea.

– Cred că Alyssa e foarte încîntată să mă vadă la televizor.

– Aşa e. Ştii, e foarte mîndră de tine.

Genna zîmbi văzîndu-l cum se înroşeşte, în timp ce căţeluşul o apucă de şireturi.

– Aici, Flurry! strigă Alyssa, ţinîndu-şi cu o mînă coroniţa cumpărată de Jared. Îl momi pe Flurry cu o minge roşie de plastic.

– Primeşti onorariu pentru o reclamă cum ai făcut azi? întrebă Genna.

Jared negă din cap, uitîndu-se la fiica lui care ţipă cînd căţeluşul sări spre ea.

– Aruncăi-o, scumpo! îi strigă, iar apoi răspunse la întrebarea lui Genna. Nu, nu primesc. Ăsta-i un serviciu public. Liga de fotbal plăteşte

cheltuielile de producţie, dar nu şi participarea mea. Ei doar mă încurajează să fac clipurile astea; şi chiar dacă n-ar face-o, eu tot aş fi de acord să mă filmeze. E o cazuă în care cred sincer. O grămadă de puşti mă privesc ca pe un idol. Consider că trebuie să dau un exemplu bun, mai ales pentru că reputaţia mea nu e tocmai strălucită. Îmi place să-i văd pe puşti distrîndu-se, dar nu vreau să-şi formeze o idee greşită.

Genna reflectă la cele spuse de el în timp ce la radio se auzea o piesă romantică. La prima vedere, Jared nu părea a fi tipul de om pe care părinţii şi l-ar dori drept model pentru copiii lor – cu freza punk, cu cercelul de diamant şi cu zîmbetul lui seducător. Dar era un erou al sportului şi copiii l-ar fi îndrăgit chiar dacă părinţii le-ar fi interzis lucrul acesta. I-ar fi fost uşor să nu-şi asume nici o responsabilitate, şi să le spună tinerilor să se distreze şi să nu ţină cont de nimic. Dimpotrivă însă, el le spunea să fie ei înşăşi şi să ducă o viaţă morală.

Deodată, se aplecă deasupra lui şi-l sărută pe obraji.

– Eşti tare dulce.

Jared îi zîmbi împingîndu-şi ochelarii de soare pe frunte, astfel încît să-i poată savura din plin

albăstrimea ochilor.

– Vezi ce spui, Genna, căci o să încep să cred că sînt preferatul profesoarei.

Zîmbetul îi deveni seducător şi vocea lui o învălui pe Genna. Spuse:

– Foarte bine, n-am nimic împotrivă să fiu preferatul tău.

Genna se uită chiorîş la el şi îl împinse pe iarbă unde imediat a fost atacat de căţeluş. Jared se ridică în picioare şi se şterse de pupăturile lui Flurry, în timp ce Genna şi Alyssa mureau de rîs.

– Eşti într-o mare încurcătură, ameninţă el cu degetul spre Genna, în timp ce Alyssa o zbughi în casă cu căţeluşul după ea.

– Sînt înspăimîntată, se prefăcu Genna ridicîndu-se în picioare.

– Cred că am fost rănit.

– În amorul propriu? zise Genna sarcastic.

Jared ridică din sprîncene încercînd să o facă pe furiosul.

– S-ar putea. Vrei să mergem în cameră la mine să vedem?

– Eşti imposibil!

– Asta-i culmea. Cu repeziciunea unei feline, o prinse în braţe şi începu să danseze în ritmul straniu ce se auzea de la radio: dur poate, dar nu

imposibil.

– Cu siguranţă respingător. Se prefăcea jignită aşa cum se prefăcea că nu-i vede freamătul buzelor atît de aproape de ale ei. El rîse.

– Ştii foarte bine că-ţi place.

Bernice ieşi pe uşa din spate, făcînd semne cu mîna.

– Şefu', la telefon.

– Mersi, Bernice. Se uită cu coada ochiului la Genna şi intră în casă dansînd.

Genna îşi înăbuşi un ţipăt de frustrare şi se aşeză pe un scaun lîngă Bernice.

– E ceva de capul lui, nu-i aşa? spuse bătrîna încrucişîndu-şi picioarele. Purta o salopetă bărbătească neagră, tenişi cu talpa groasă şi un tricou imens al echipei *Hawks*, care îi acoperea trupul îndesat. Mînecile scurte îi atîrnau pînă peste coate.

– Nu ştiu ce e cu tipul ăsta, zise Genna, scuturînd capul tulburată. Strîneşte ceva sălbatic în mine. Cu el, nu ştiu niciodată dacă o să rîd sau o să-l pleznesc. Înţelegi ce vreau să zic, Bernice?

Bernice îşi înfoie părul cu mîna şi zise rîzînd:

– Iubito, fostul meu soţ nu putea să stîrnească nici un cîine, dar eu am citit o grămadă de romane de dragoste şi aş zice că eşti îndrăgostită.

Îngrozită, Genna suspină.

– De Jared Hennessy?

– Nu văd nici un Robert Redford prin preajmă.

– În... dră... de Jared Hennessy, murmură ca pentru sine, cutremurîndu-se. Aşa ceva nu era posibil. Nici măcar nu putuse pronunţa cuvîntul şi prin urmare hotărî că e vorba doar de o pasiune trecătoare. Spuse cu voce tare. Nu, m-a tulburat pur şi simplu.

Bernice, îmbujorată, rîdea cu lacrimi şi se bătea cu mîinile peste genunchi. Din cauza lipsei de aer, părea că se sufocă.

– Oh, oh... asta-i... bună. Oh, oh, ai cam încurcat-o.

Genna se încruntă nevăzînd nimic amuzant.

– Ce să spun, foarte nostim.

Capitolul şase

Cuvîntul acela care începe cu D. Cum de putuse să i se întîmple aşa ceva. Dar oare ea era de vină? Poate că Bernice se înşela. De două zile, Genna tot încerca să se convingă de asta. Încă o dată, îşi spuse că e doar o pasiune trecătoare. Deşi aşteptase, nimic nu se întîmpla. Pur şi simplu nu avea linişte. De fapt era ameţită. Oh, Doamne... m-am îndră....

Cum de ajunsese să se îndrăgostească de un

bărbat ca Jared Hennessy? Cu cîteva zile înainte ar fi jurat că nu suporta să-l vadă.

Groaznic, gîndi Genna, aranjînd un raft cu haine de fetiţă. Fusese nevoie să cumpere haine şi pentru Alyssa, căci Jared reuşise să termine mare parte din cele vechi la ultima spălare înainte de a o angaja pe Bernice.

N-o să iasă nimic bun din toată afacerea asta, îşi zise. În cîteva săptămîni se va termina cu slujba ei, Jared îşi va relua antrenamentele şi ea se va întoarce la grădiniţă, după o vară în care va fi îndărgostită de cine nu trebuia. Şi era mai mult ca sigur că el nu era... îndr.... de ea. Jared se distra doar.

Făcuse din nou o prostie, se implicase fără să vrea într-o relaţie cu un bărbat cu care nu avea nici un viitor. Şi nici măcar nu era genul ei.

Era noncomformist, înflăcărat, extravagant. Ea însă voia pe cineva serios, demn de încredere, plictisitor de normal.

Jared examină chipul încruntat al lui Genna şi zîmbi pentru sine. Aşa cum îi spusese Bernice, simţea că ea începe să cedeze. Bernice îi spusese asta şi acum începea să o creadă şi el. Nu-l deranja că ea nu era extraordinar de încîntată de asta. Important era că reuşise să o cucerească.

Genna era o femeie inteligentă, cu capul pe umeri; mai devreme sau mai tîrziu va ceda şarmului său.

Totuşi, avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu ideea. Dacă ar încerca să facă presiuni asupra ei, l-ar trimite probabil la plimbare. Îi promisese un flirt fără complicaţii. Nu mai era sigur că asta vrea, dar trebuia să se prefacă că e adevărat.

Alyssa alesese o bluză de catifea de la cabina de probă, Jared plăti la casă şi bluza fu adăugată mormanului de pachete de cumpărături.

– Tati, pot să-mi iau o cămaşă de noapte nouă ca să merg cu ea la Courtney? întrebă ea în momentul în care ajunseră la raionul de cămăşi de noapte.

Jared îi aruncă o privire îngrijorată şi, mîngîind-o pe păr, o întrebă:

– Eşti sigură că vrei să rămîi peste noapte la Courtney, Lyss?

– Da, tati, te rog lasă-mă. Sînt destul de mare.

– Da, scumpa mea, ştiu că eşti.

Genna auzi discuţia, dar nu voi să se bage. Amy promisese că le va duce pe fete la plimbare, la pizza, iar apoi vor înnopta la familia Dennison. De cîteva zile fetiţele numai despre asta vorbeau.

În cele din urmă, Jared se dădu bătut. Cumpărară o cămaşă de noapte albă cu panglici albastre de satin.

Merseră spre centrul comercial, îndreptîndu-se spre fîntîna arteziană unde urma să se întîlnească cu Amy. Cu un gest degajat, Jared luă mîna lui Genna, şi zîmbi cînd văzu surpriza de pe faţa ei. Cu cealaltă mînă Genna o ţinea pe Alyssa. Fără să vrea, cuvîntul „familie" începu să-i joace prin cap. Frumos cuvînt. Îi plăcea.

Deşi Jared îi aruncă priviri dulci, Genna continua să privească vitrinele pe lîngă care treceau. Nu era pentru prima oară cînd Jared o lua de mînă, dar era prima dată după ce descoperise că se... îndrăgostise de el. O nelinişte stranie şi ameţitoare o cuprinse. Ar fi vrut să fugă şi în acelaşi timp ar fi vrut cu totul altceva. Amintindu-şi senzaţia pe care o avusese cînd Jared îi mîngîiase sînii goi, Genna începu să gîfîie uşor. Înăuntrul sutienului de dantelă, sfîrcurile i se împietriră şi dintr-o dată deveniră hipersensibile la materialul care se freca de ei precum degetul lui Jared în seara aceea. Un val de fierbinţeală o cuprinse. „Pentru Dumnezeu, Genna, termină cu prostiile".

Gîndurile erotice i se risipiseră de îndată ce ajunseră în dreptul unui magazin ale cărui vitrine

o atraseră întotdeauna, fără să-şi poată permite vreodată să-şi cumpere ceva. În vitrină, unul din manechine, o brunetă apetisantă purta o superbă rochie de tafta violetă. Era cel mai elegant şi extravagant lucru pe care Genna îl văzuse vreodată. Instantaneu, se poticni.

– Ai văzut ceva ce-ţi place, întrebă Jared, oprindu-se din drum.

– Poftim? Ah... se bîlbîi ea simţindu-se jenată că se uita la o astfel de rochie.

Pe chipul lui Jared apăru un zîmbet şi ochii îi luciră.

– Ei hai, Gen, recunoaşte că ai pus ochii pe rochia asta.

– Nu-i adevărat, zise ea, înroşindu-se.

El zîmbi şi mai tare.

– Genna, uită-te la mine!

– O.K. recunoscu ea, împurpurîndu-se, e drăguţă.

– Hai s-o probezi!

– Termină cu prostiile.

– Încearc-o, totuşi.

– Ce să fac cu o rochie ca asta?

– O s-o porţi la şcoală, rînji Jared.

– Dacă educatoarele s-ar îmbrăca aşa, ce să mai vorbim de artiste.

– Atunci cumpăr-o pur şi simplu de distracţie.

– Dar nu e nici o distracţie să dai două mii de dolari pe o rochie pe care n-o s-o port niciodată.

– Încearc-o, Genna, se auzi vocea cristalină a lui Alyssa.

Intrară în magazin şi Jared zîmbi seducător unei vînzătoare care îşi făcea de lucru prin preajmă. Aceasta se oferi să-i ajute.

– Vezi? îi şopti Jared la ureche lui Genna.

– Ar fi spus „da" orice i-ai fi cerut. Mai ales dacă ai fi rugat-o să meargă cu tine în Hawaii.

– Nici o şansă, iubito, căci sînt convins că ai fi sărit la mine să-mi scoţi ochii.

Toate femeile din magazin se uitau lung după Jared. El le zîmbea seducător şi le cerea părerea în legătură cu Genna şi minunata rochie. Era de-a dreptul penibil. Pînă şi o bătrînică cu părul albastru fu năucită de farmecul lui. Aceasta atinse mîna lui Genna şi o sfătui prietenește.

– Încearc-o scumpo, e făcută pentru tine.

– Vezi, zise Jared, au dreptate.

În cele din urmă Genna cedă. Luă rochia şi merse la cabina de probă. Cînd reveni, toată lumea din magazin izbucni în aplauze.

Jared simţi cum i se pune un nod în gît; Genna era într-adevăr foarte sexy în acea rochie.

Ştiuse tot timpul că e adorabilă dar... Doamne Dumezeule! Rochia îi punea în evidenţă forma perfectă a sînilor şi talia fină. Ar fi vrut să o poarte numai pentru el. Aiurit, îi dădu vînzătoarei cartea de credit.

– Împacheteaz-o!

După ce o lăsară pe Alyssa în compania lui Amy, Genna şi Jared continuară să privească la întîmplare vitrinele. Lui Genna încă îi mai ardeau obrajii.

– Încă nu-mi vine să cred că ai cumpărat rochia asta.

– Şi totuşi am cumpărat-o.

– Cred că ţie o să-ţi stea destul de caraghios în ea.

– Iubito, am cumpărat-o pentru tine.

Genna se prefăcu că nu observă timbrul emoţionat al vocii lui.

– Cred că Candy, manechinul, o să o poată purta.

– Dar am cumpărat-o pentru tine.

– N-o s-o port!

– Ba o s-o porţi.

Jared tocmai se întorcea să-i zîmbească cînd o văzu că se opreşte deodată în loc şi devine albă ca varul.

– Genna, ce e?

Se uită fix la bărbatul ce îşi căuta o cravată, la cîţiva metri în faţa ei. Simţi că totul în ea se prăbuşeşte. Era Allan.

– Genna? Vocea îngrijorată a lui Jared o tezi la realitate.

– Nu s-a întîmplat nimic, dar hai să plecăm de aici.

Jared însă nu se clinti. În momentul următor însă, Allan Corrigan se întoarse şi se uită exact spre ea. Deodată simţi cum nişte braţe vînjoase o strîng şi simţi sărutul lui Jared pe frunte. Îi şopti:

– Fă-mi cunoştinţă cu el, Gen.

Stînjenită, Genna se uită în ochii lui şi se simţi încurajată de privirea lui plină de înţelegere. El o sărută tandru pe vîrful nasului. Oricine i-ar fi privit, ar fi fost sigur că sînt o pereche de îndrăgostiţi. Jared o înghionti, zicîndu-i:

– Vreau să arăţi fericită, draga mea.

Genna afişă un zîmbet larg, apropiindu-se de ultimul bărbat de pe lume cu care ar fi vrut să se întîlnească.

– Allan! Ia te uită, chiar tu!, zise ea voioasă, apăsînd pe fiecare cuvînt.

Allan îşi ridică capul.

– Genna! Continua să ţină în mînă o cravată

maro din mătase. Nu era la fel de înalt ca Jared, iar costumul în dungi scotea în evidenţă constituţia lui firavă. Totuşi, arăta bine în felul său, căci era destul de aranjat – începînd cu părul lui blond dar rar, pieptănat îngrijit şi terminînd cu pantofii lui de lux.

– Ce mai faci? o întrebă.

„Îmi vine să vomit", se gîndi Genna.

– Bine, foarte bine, răspunse şi zîmbi şi mai tare, gîndindu-se cît de forţat arăta zîmbetul acesta pe faţa ei.

Cu o privire scînteietoare, Jared o ciupi.

– Fă-mi cunoştinţă cu... prietenul tău, iubito.

– Poftim? Ah, da! Jared, dă-mi voi să ţi-l prezint pe Allan Corrigan, o veche... persoană... pe care am cunoscut-o, zise încruntată. Allan, el este Jared Hennessy.

– Mijlocaşul? rosti Allan, vădit surprins.

Lui Jared îi veni să spună: „Bineînţeles, tîmpitule!", dar zise doar:

– Exact.

Gennei îi veni să rîdă isteric. Allan era întotdeauna aşa de fudul. Niciodată nu-l impresiona nimic. Acum părea foarte stînjenit.

În schimb, Jared arăta de-a dreptul agresiv, un mascul posesiv al cărui teritoriu fusese ame-

ninţat. Privirea lui fioroasă îl ţintui pe Allan.

– Cît de bine zici că o cunoşti pe Genna mea?

Involuntar, Allan făcu un pas înapoi.

Genna bătu uşor pe toracele lui Jared, chipurile pentru a-l calma.

– Te rog, Jared, nu fi urîcios. Doar sîntem în lume.

Nervos, Allan mototoli cravata de mătase pe care se gîndise s-o cumpere.

– Să vedeţi, domnule Hennessy... Nu aveţi de ce să vă temeţi... Adică, vreau să spun... Genna şi cu mine... nu e nimic...

Jared scrîşni din dinţi.

– Cum, Genna n-a însemnat nimic pentru tine? Făcu un pas înainte şi-l apucă de guler în timp ce Genna încerca să-l oprească. Allan ţinea cravata de ambele capete ca şi cum mătasea fină l-ar fi putut apăra.

– N-am vrut să spun asta, se văită el.

– Serios, Jared, îl certă Genna, adunînd bagajele de pe jos. O să fiu nevoită să te pun în lesă dacă te mai porţi aşa.

Fără să-şi ia ochii de la Allan, Jared se aplecă spre Genna şi o sărută grăbit pe buze.

– Hai, scumpo, hai să mergem acasă, mîrîi el. Genna îi aruncă o privire lui Allan, abia stăpînin-

du-şi rîsul. Acesta arăta ca cineva care tocmai scăpase cu bine din ghearele unui trigru. Părul i se făcuse măciucă.

– Mi-a părut bine să te văd, Allan, zise ea în timp ce Jared o cuprindea posesiv de mijloc.

– Ne mai vedem noi, Corrigan, zise Jared rînjind. Apropo, ar trebui să-ţi cumperi cravata asta urîtă, se potriveşte la costumul tău.

În timp ce se îndrepta spre locul de parcare, Genna începu să chicotească pentru ca, în cele din urmă, să rîdă în hohote, ţinîndu-se cu mîinile de burtă.

Jared se căuta prin buzunare şi începu să ronţăie nişte bomboane.

– Oh, oh, zise ea în cele din urmă, trăgîndu-şi sufletul. Săracul Allan, arăta ca electrocutat. Credea că o să-l sfîşii. Ce înscenare grozavă.

Jared se forţă să zîmbească. Se gîndea ce-ar zice Genna dacă ar şti cît de puţin jucase teatru. Niciodată în viaţa lui nu fusese gelos sau posesiv, dar de data asta ar fi vrut să-l calce în picioare pe Corrigan doar pentru că o cunoştea pe Genna. Femeia asta îi trezea toate instinctele.

Revenindu-şi la normal, Genna se gîndea acum la cele întîmplate. De un an de zile se temuse de această întîlnire şi iată că Jared reuşise

să slaveze situaţia.

– De ce ai făcut asta pentru mine? întrebă ea mirată.

Jared descuie portiera *Mercedes*-ului, apoi se uită lung la ea.

– Acum sîntem o echipă, Genna. Coechipierii se ajută întotdeauna la nevoie.

Genna ştia că dacă ar fi fost singură în magazin l-ar fi evitat cu orice preţ pe Allan şi apoi s-ar fi învinovăţit întruna de laşitate. Dimpotrivă, Jared i-a dat impresia că a mai cîştigat ceva din respectul pentru sine pe care-l pierduse atunci cînd Allan o jignise în amorul propriu, atunci cînd hotărîse să termine relaţia cu ea.

Sînt... îndr... de el, se gîndi. Ridicînd o mînă, mîngîie cu dosul degetelor obrazul neted a lui Jared. Un fior magic îi străbătu braţul. I se părea că e o femeie de pe stradă care încerca să seducă un bărbat într-o parcare.

Jared o trezi la realitate, spunîndu-i:

– Haide să cumpărăm o îngheţată, Gen.

Genna nu scoase nici cinci cuvinte pe drumul de întoarcere. Jared nu încercă să spargă liniştea, lăsînd-o cu propriile-i gînduri, însă o studie atent în timp ce conducea maşina. Ce fusese Corrigan ăsta pentru ea? Un iubit? Mai mult? Şi

ce dracu' îi făcuse nenorocitul ăsta, de o lua la sănătoasa cînd îl vedea?

Genna stătea privind absentă pe geam, frecîndu-şi cu mîna glezna luxată. La naiba, înjură Jared în gînd, n-ar fi trebuit să renunţe aşa repede la cîrjele acelea. Îi spusese de atîtea ori lucrul acesta, dar degeaba. Era de o încăpăţînare uriaşă. Bineînţeles că o iubea şi pentru asta.

O iubea. Gîndul acesta îl copleşea şi-l încălzea. Ce mai, era îndrăgostit pînă peste cap. S-ar fi bătut cu oricine pentru a o avea. Ori o cucerea, ori îşi pierdea minţile.

Spera din tot sufletul ca ea să nu-l mai iubească pe Corrigan. Gîndul ăsta îl speria serios. Corrigan era genul de afacerist plicticos. Cravatele pe care le purta erau mai interesante decît propria lui personalitate. Era exact ceea ce căuta Genna.

Jared parcă *Mercedes*-ul în garaj lîngă *Corvette*-ul negru. Opri motorul şi zise uşor iritat.

– Vrei să intrăm să bem ceva?

„Doar dacă e ceva mai tare decît băutura răcoritoare", se gîndi Genna, dar zise:

– Cum să nu.

Îl urmă pe Jared în casă, şchiopătînd un pic. Continua să se gîndească la Allan, la cît de tare

se înşelase în privinţa lui. Nu era deloc genul de femeie care să se implice într-o relaţie fără a se gîndi bine la ceea ce face. Fusese foarte sigură că se va înţelege cu Allan. Cum de putuse să se înşele atît de amarnic? Era chiar atît de lipsită de judecată?

Jared se învîrtea prin cameră aprinzînd luminile. Nu era tîrziu, dar vîntul adunase norii într-o aglomeraţie întunecoasă şi în aerul de vară se simţea apropierea ploii. Se îndreptă spre bucătărie să toarne ceva în pahare, dar deodată se opri. Tăcerea devenise prea apăsătoare. Poate ar fi putut face ceva să înveselească atmosfera. Voia să afle acum dacă îl mai iubea pe imbecilul de Corrigan. O întrebă blînd:

– Tipul ăsta, Corrigan, e genul de bărbat pe care-l vrei? Oare mă dai la o parte pentru un afacerist chel şi insipid? Să ştii că mă jigneşti.

Absentă, Genna repetă totuşi vechiul ei argument.

– Nu e deloc rău să vrei un bărbat cu o profesie serioasă.

– Atunci mărită-te cu un jocheu, zise Jared sarcastic.

Genna nu ripostă, dar era gata să izbucnească în lacrimi. Crezuse sincer că Allan Corrigan e

bărbatul visurilor sale.

– Gen? se auzi vocea caldă şi delicată a lui Jared. Îi simţi respiraţia în ceafă şi mîinile pe umeri încît abia reuşi să nu-i cadă în braţe.

– Nu, zise răguşită, Allan Corrigan nu e deloc ceea ce vreau eu. Odinioară am crezut asta, şi am făcut o mare greşeală.

– Şi ai mai făcut o greşeală, spuse întorcîndu-i faţa spre a lui. Îi ridică uşor bărbia, iar cu degetul mare şterse grijuliu urma unei lacrimi pe obraz. Nu poţi judeca un om după haine pentru că nu ştii niciodată ce se poate ascunde în spatele unui tricou murdar.

Cîtă dreptate avea, se gîndi Genna, uitîndu-se la el cu buzele cuprinse de tremurul unui început de zîmbet. Ar fi putut jura că Allan e un bărbat veritabil, ca şi costumele pe care le purta, dar se dovedise a fi superficial şi inconsecvent. Pe de altă parte, cu puţin timp în urmă, nimeni n-ar fi putut-o convinge că Jared Hennessy e mai bun.

Întîmpina cu bunăvoie sărutul lui Jared; se simţea ca şi cum s-ar fi întors acasă. În braţele lui se simţea protejată şi în siguranţă. Era ca şi cum n-o mai sărutase nimeni altcineva. Îşi puse braţele în jurul gîtului său şi răspunse la sărut, simţind cum încetul cu încetul cedează. Nu mai conta că

Jared nu purta ac de cravată şi cercel în ureche. Era atent şi grijuliu, inteligent şi drăguţ. Făcea cît o duzină de tipi de genul lui Allan Corrigan. Zîmbi aproape de buzele lui.

– Mmm... ce gust bun ai.

Jared o trase din ce în ce mai aproape şi corpurile li se contopeau încetul cu încetul. Îşi înfundă o mînă în bogatul ei păr castaniu. Buzele se jucau drăgăstos cu loburile urechilor.

– Vreau să fac dragoste cu tine, Genna. Tu?... Simţi că i se opreşte respiraţia în timp ce aştepta şi se rugă.

Genna îşi puse capul pe pieptul lui, ascultîndu-i inima. Zîmbi şi se uită la el. Inima lui bătea din ce în ce mai tare.

– Vreau să facem dragoste, Jared.

Zîmbiră amîndoi.

– O.K., zise el ridicînd din umeri. Tu m-ai convins să o fac.

Ţinîndu-se de mijloc, se îndreptară spre camera lui Jared, singura din casa în care Genna nu păşise încă. Era mult mai aranjată decît îşi imaginase ea. Un tricou era pus pe spătarul unui scaun dar nici o haină nu atîrna pe sertarele şifonierului, iar patul era făcut.

Patul. Genna zîmbi. Era un pat enorm cu rama

de stejar, montat pe un piedestal înalt. Aprinse veiozele de pe noptiere şi camera se umplu cu o lumină aurie. Se aşezară faţă în faţă, privindu-se, ţinîndu-şi mîinile, zîmbind, lipindu-se unul de celălalt. Nu se grăbeau, nu erau nervoşi, doar simţeau apropierea plăcerii. Se purta ca şi cum s-ar fi iubit de ani de zile. Se sărutau pe obraji, pe gît, pe gură. Genna se bucură că Jared purta acum un tricou normal, dar şi mai bucuroasă fu cînd şi-l scoase şi ea putu să-i mîngîie magnificul piept. Era atît de frumos cu pielea lui bronzată, acoperită de păr negru. Îl privea însetată de dorinţă, mîngîindu-l cu vîrful degetelor, simţindu-i pielea netedă şi caldă.

Jared n-o întrerupse, privind-o în ochii cenuşii, însetaţi de dorinţă. De fapt asta aşteptase. Să făcă Genna pasul hotărîtor în legătura lor. Aproape că i se tăie respiraţia cînd degetele ei îi apăsară uşor sfîrcurile. Lăsînd capul în jos, Genna începu să-l răsfeţe cu limba ei caldă şi umedă.

Jared îşi mai păstră controlul pînă în clipa cînd îi văzu ochii mari şi întunecaţi. Mîrîi uşor, se aplecă să o sărute şi o dezbrăcă de bluza albă de bumbac şi de sutienul de dantelă. Gîfîiturile lor se armonizară în liniştea camerei în momentul în care sînii ei tari îi atinseră pieptul lui musculos şi

viril. Cîteva minute rămaseră pur şi simplu îmbrăţişaţi, savurînd această primă etapă a desfătării amoroase.

Genna îşi lăsă capul pe spate, aşteptînd o nouă sărutare, de data aceasta mai porfundă decît înainte. Dulceaţa gurii ei îl aştepta şi tremură cînd buzele li se atinseră, limba lui pătrunzînd adînc înăuntru. Sînii îi ardeau de dorinţă, Jared le cuprinse carnea moale, frecîndu-le sfîrcurile de pieptul lui.

Genna gemu de plăcere şi de dorinţă, împingîndu-se în el. Pîntecul ei emana valuri de căldură la atingerea virilităţii lui aţîţate.

Undeva departe, foarte departe în minte, Genna realiză că nu se mai simţise niciodată aşa de bine. Mai ales, nu mai fusese niciodată atît de îndrăzneaţă. Jared reuşea să scoată la iveală tot ce era mai feminin în ea.

– Desfă-mi fermoarul, iubito, îi sugeră el la ureche.

Genna se lăsă complet posedată de dorinţă. Nu mai ezită, nu mai era timidă. Lacome, mîinile ei alunecară pe cureaua pantalonilor lui, apoi mai jos, trăgînd de inelul fermoarului. Nu ezită să-i dea jos blugii şi slipii care-i stăteau în cale.

Jared făcu la fel, coborînd cu mişcări lente

pantalonaşii şi bikinii ei.

Se apropiară din nou unul de celălalt, fiecare dorind înfocat atingerea celuilalt.

Pasiunea lor începu să clocotească şi Jared aproape că o zdrobi în braţe pe Genna. Ea se ridică pe vîrfuri şi se lipi de el, simţind bărbăţia lui netedă şi tare între ei. Limba lui Jared plonjă cu dezinvoltură şi începu un du-te-vino în ritmul dragostei.

Se eliberaseră de ultimele resturi de îmbrăcăminte. Jared dădu la o parte cuvertura bleumarin şi o ajută pe Genna să se întindă pe pat, apoi se aşeză alături de ea, acoperind-o cu sărutări. Mîna lui îi atingea pieptul, mijlocul iar apoi alunecă uşor între coapsele ei despărţite şi începu să se joace cu degetele prin cîrlionţii negri. Genna suspină de plăcere cînd Jared o mîngie intim. Degetul său mare găsi zona cea mai sensibilă, fierbinte de dorinţă şi o pătrunse cu degetul, sporindu-i plăcerea.

– O să fie extraordinar, draga mea, şopti aproape de gîtul ei.

– Da, zise ea printre gîfîituri, împreunînd mîinile la spatele lui. Nu mai simţise niciodată ceva atît de profund. Jared era atît de deosebit, era prietenul ei şi urma să fie iubitul ei.

Gemînd, se întoarse spre el şi căută cu mîna bărbăţia lui. Voia să-i ofere plăcere, să-l facă să ardă şi să se consume de plăcere.

Jared mormăi, o muşcă cu dinţii de umăr în timp ce mîna ei începu să-l dezmierde domol.

O dorea. Sîngele i se încinsese dar totuşi nu simţea nevoia să se grăbească. Voia să atingă, să savureze fiecare bucăţică din ea. În fine, avea să fie a lui şi voia ca asta să dureze o veşnicie.

Genna simţea la fel. Îl dorea cu tot trupul dar nu voia o satisfacţie furtunoasă. Senzaţiile pe care le trăia erau prea intense, prea minunate pentru a se termina atît de repede.

Cu o răsucire a şoldurilor, Jared ajunse în genunchi între coapsele ei. O sărută şi o muşcă uşor de ureche.

– Te simţi în siguranţă, scumpa mea?

Genna murmură pierdută un „da" şi-l trase şi mai aproape de ea. Jared alunecă deasupra ei, căutîndu-i sînii, mîinile lui frămîntară rotunjimile pline şi fragede în timp ce le inspira parfumul proaspăt. Cu o încetineală înnebunitoare, limba lui trase un cerc în jurul aureolei vineţii pentru ca în final să muşte mugurele tremurător. Aproape că îi venea să urle de plăcere. Închise ochii cu putere.

Jared alunecă din ce în ce mai jos, sărutînd-o

pe pîntec, sub buric pînă ce Genna se deschise pentru el, oferindu-i dulcea comoară a feminităţii ei. Îi murmură numele şi se arcui din spate.

Gura lui se reîmpreună cu a ei, în timp ce o pătrundea lent în interiorul feminităţii ei din ce în ce mai fierbinte. Mîinile îi alunecară sub ea, cuprinzîndu-i şoldurile. Continua să împingă încet.

– Jared! gemu ea.

– Te doare, iubito?

– Nu, şopti ea, atingîndu-i obrazul cu mîna tremurîndă. E atît de bine!

Copleşită de dragoste, Genna nu putu decît să-i murmure pierdută numele. Trupurile lor se balansau încet spre împlinire. Se mişcau în armonie perfectă, în timp ce plăcerea îi purta în sus, tot mai sus, spre piscuri, şi apoi dincolo...

Fusese perfect.

Se întinseră împreună în cearşafurile mototolite. Genna îşi aşeză capul pe umărul lui Jared şi acesta o mîngîie pe spate.

Erau atît de profund satisfăcuţi încît nu mai simţeau nevoia să vorbească. Se desfătară aşa o

vreme cu senzaţia produsă de dragostea lor.

Jared fu cel care rupse tăcerea. Genna i se dăduse fizic, dar între ei mai existau bariere emoţionale şi se hotărî să le sfarme.

– Spune-mi ce-a fost între tine şi Corrigan.

Surprinsă, Genna ridică capul, privi în jur şi îşi simţi inima bătînd mai tare. Oare să îndrăznească să-i spună lui Jared?

Simţindu-i ezitarea, Jared o ciupi de obraz.

– E O.K., iubito, poţi să-mi spui. Doar sîntem prieteni, nu?

Da, se gîndi Genna. Putea să-i spună căci era prietenul ei.

– Eu i-am acordat o mult mai mare importanţă decît ar fi meritat.

Era conştientă că încă nu se vindecase căci experienţa cu Allan îi făcuse o rană pe suflet care încă nu se vindecase complet. Îşi închipuise că „te iubesc" însemna acelaşi lucru şi înăuntrul şi în afara dormitorului. Îşi jurase să nu mai facă a doua oară aceeaşi greşeală.

Jared o aştepta să continue, sărutînd-o încurajator pe frunte.

– Ar fi fost mai simplu dacă... dacă n-aş fi rămas însărcinată, zise ea, şi ochii i se umplură de lacrimi. A fost un accident, îţi jur, nu o plă-

nuisem.

Braţele lui o strînseră mai tare, căci îl impresiona felul în care lua asupra ei întreaga vină. Într-un fel, Jared ştia la ce se gîndise Allan, căci şi el bănuise întotdeauna că Elaine rămăsese intenţionat gravidă.

– Crede-mă, n-aş fi putut s-o fac intenţionat, zise Genna. N-ar fi fost cinstit pentru nimeni, mai ales pentru copil.

– Te cred, Gen, o linişti el.

– Allan nu m-a crezut. A făcut o scenă îngrozitoare, acuzîndu-mă că vreau să-l oblig să mă ia de nevastă. Era foarte furios şi punctul culminant a fost cînd mi-a strigat: „Ţi-ai făcut-o singură, cu mîna ta. Să te văd cum ai să te descurci!" Şi a plecat.

Jared se gîndea că dacă l-ar mai vedea vreodată pe imbecilul de Corrigan, l-ar tăia bucăţi. Cum de putuse ticălosul ăla să o lase aşa speriată şi neajutorată! Încercă să se calmeze.

– Şi ce ai făcut?

Genna zîmbi trist. Ar fi vrut copilul chiar şi împotriva voinţei lui Allan. Şi era pregătită să facă sacrificii pentru a-l păstra.

– Nimic. Ştii, viaţa îţi joacă adesea feste. Două zile după ce-i spusesem lui Allan, am pierdut sar-

cina. Slavă Domnului că eu şi Amy eram în Hartford pe vremea aceea. Nimeni din Torry Hills nu a aflat vreodată, altfel aş fi rămas fără serviciu.

– Crezi că te-ar fi concediat? zise el privind-o în ochi.

– Ai mai auzit tu educatoare nemăritată şi însărcinată?

Jared căzu pe gînduri cîteva clipe. În ciuda revoluţiei sexuale, Torry Hills rămăsese un orăşel cu principii conservatoare şi oamenii de bine de aici n-ar fi tolerat o asemenea situaţie.

– Înţeleg, zise el într-un tîrziu.

– Oricum, spuse ea ridicîndu-se într-un cot şi privindu-l cu ochi trişti, asta face parte din trecutul meu nefericit. Uite, am stricat toată seara cu povestea asta!

Jared o privea şi suferea alături de ea. Biata de ea, trecuse printr-un adevărat iad şi totuşi reuşise să se pună pe picioare. Genna Hastings era într-adevăr o femeie deosebită. Şi acum era a lui.

– Nu-i adevărat, iubito, o sărută el, trăgînd-o peste el. O mîngîie pe spate şi se juca cu părul ei mătăsos. Poţi să-mi spui orice, draga mea. Doar sînt prietenul tău. Poţi conta pe mine, orice s-ar întîmpla. Ar fi vrut să-i spună că o iubeşte, dar se temea că nu era chiar momentul cel mai potrivit.

– Ştiu şi îţi mulţumesc.

– Eu îţi mulţumesc pentru că împarţi cu mine necazurile tale.

Acum nu-i mai unea numai dragostea fizică ci şi încrederea pe care şi-o acordaseră unul altuia.

Capitolul şapte

Era aproape ora doisprezece cînd telefonul aflat lîngă patul lui Jared sună şi îi trezi pe amîndoi. El ridică receptorul şi mormăi:

– Alo?

– Jared, sînt Amy. Iartă-mă că te-am trezit, dar...

– S-a întîmplat ceva cu Alyssa?

– Nu, dar e supărată.

– Vin acolo imediat. Coborî din pat şi îşi trase

blugii pe el înainte de a pune receptorul în furcă.

– Ce s-a întîmplat, Jared? zise Genna cu vocea tremurîndă.

Trăsăturile lui Jared se crispară în timp ce îşi căuta hainele.

– Alyssa a avut iarăşi un coşmar, zise el încălţîndu-se.

Părăsi camera fără să-i arunce măcar o privire.

Genna rămase sprijinită pe perne. De asta ezitase el cînd a trebuit să accepte ca Alyssa să doarmă în altă parte. Un alt coşmar! Fără îndoială avea legătură cu accidentul în care pierise mama ei. Biata copilă! Se pare că era doar treaba lui Jared. Ei bine, se va descurca el!

Vis-à-vis, Jared nu se mai obosi să bată la uşa familiei Dennison. Se năpusti înăuntru şi pătrunse ca o furtună în camera de zi unde Amy încerca să o liniştească pe Alyssa. Fiica lui plîngea în hohote.

– Vino încoace micuţo, îi zise luînd-o în braţe. Tăticu e aici cu tine, scumpa mea.

– Cred că a avut un coşmar, zise Amy, întinzîndu-i lui Jared gentuţa lui Alyssa.

– Ştiu, îmi pare rău, Amy.

Amy clătină din cap înduioşată. Îndepărtă cu mîna şuviţele de păr ce se lipiseră pe faţa lui Alyssa.

– Totul e O.K., mititico! Poţi să mai vii şi altă dată.

Dar Alyssa începu să plîngă şi mai tare.

– Nu... sînt... o fetiţă cuminte, spuse ea printre sughiţuri în timp ce treceau strada.

– Ba cum să nu, dragă mea, îi şopti Jared cu inima frîntă.

– Ba nuuu.... se văicări ea.

Genna îi întîmpină la intrare şi îi urmă pînă în camera lui Alyssa unde aprinse veioza de lîngă patul cu baldachin şi dădu la o parte plăpumioara. Apoi se sprijini de tocul uşii, în caz că ar fi avut nevoie de ea, dar totodată nevîrnd să deranjeze.

Jared se descălţă şi îşi întinse picioarele în pat, cu Alyssa încă plîngînd pe umărul lui. Încercă să o liniştească cu cuvinte duioase şi sărutări, mîngîindu-i părul. Îşi ridică privirea îndurerată şi o întîlni pe a lui Genna, nerăbdătoare să ajute. Închise ochii pentru a-şi stăpîni lacrimile – era în stare să ţină piept unor fotbalişti de o sută de kilograme năvălind asupra lui, dar se simţea sfîşiat şi neputincios cînd micuţa lui plîngea.

– Tati... a fost... visul acela urît, zise Alyssa trăgîndu-şi sufletul.

– Ştiu, scumpa mea. A trecut totul acum.

Mînuţa lui Alyssa mîngîie cămaşa de noapte

pe care o cumpărase special pentru ocazia aceea. Din nou şiroaie de lacrimi îi apărură pe faţă.

– Nu sînt o... fetiţă cuminte....

– Ba eşti, Lyss, zise Jared cu voce groasă. Şi oamenii mari au uneori coşmaruri. O şterse cu batista pe faţă. Din păcate, era a nu ştiu cîta oară cînd i se întîmpla aşa ceva. O înveli şi îi puse păpuşa preferată în braţe.

– Uite-o pe Dollie, ce cuminte e, îi zise, legănînd-o uşor. Totuşi, fetiţa continua să plîngă.

– Vrei să ne jucăm, dulceaţă?

Ea dădu afirmativ din cap. Jared continuă.

– O.K., hai să închidem atunci ochii.

– Nuuu... ţipă fetiţa îngrozită, încît Genna se gîndi ce viziuni groaznice trebuie să aibă cînd închide ochii.

– Scumpete, trebuie, insistă cu blîndeţe Jared. Ştii, nu-i aşa? Închizi ochii şi ce vezi?

Pleoapele lui Alyssa sclipeau de atîtea lacrimi.

– Ah... cerul.

– Aşa, un cer frumos şi albastru. Vorbea rar, cu vocea lui caldă îndemnînd-o să se relaxeze şi să doarmă. Mîna lui o mîngîia neîncetat pe păr. Aşa, un cer albastru şi nori albi, mari şi pufoşi. Altceva, ce mai vedem?

– Iarbă... şi flori.

– Multe flori, de toate felurile şi de toate culorile. Albastre şi glabene, şi roz... E o pajişte. E cald şi bine, iarba e unduită de vînt. Şi ce mai vedem? Ce e în iarbă?

– Iepuraşi, zise Alyssa, ducîndu-şi un deget în gură. Ţopăie şi se joacă.

– Şi se distrează?

Alyssa dădu afirmativ din cap.

– Şi sînt şi căţeluşi...

– Aleargă cumva prin iarbă cu Flurry?

Sugîndu-şi degetul, fetiţa mai dădu o dată din cap şi apoi adormi.

Jared o mai ţinu în braţe cîteva minute, apoi o sărută pe creştet şi o puse în pat. Făcu lumina mai mică şi se îndreptă spre Genna. Era adus de spate iar faţa îi era palidă şi trasă. Genna îl luă în braţe şi-l mîngîie, simţindu-l împovărat de grijă. Jared îşi lăsă capul pe umărul ei.

– Ce sfîrşit nenorocit pentru aşa o noapte! Îmi pare rău.

– Nu-ţi face griji pentru mine, îi răspunse ea, bătîndu-l pe spate. Se întîmplă des asta?

Jared se desprinse de ea, îşi băgă mîinile în buzunare şi se sprijini de tocul uşii.

– Mai rar ca înainte. Atunci se întîmpla în fiecare noapte.

– E din cauza accidentului?

El confirmă dînd din cap şi uitîndu-se în pămînt.

– Era pe partea şoferului. Şi era plină de sînge, nu de la ea... înţelegi. Cît aş vrea ca Alyssa să nu fi fost în maşina aceea! Aş da orice să o scap de coşmarurile astea!

Întoarse capul să-şi privească fata dormind. Genna se gîndi că e aproape la fel de vulnerabil ca şi Alyssa. Oare bărbatul acesta fusese atît de puternic şi sigur de sine acum două ore, cînd făcuseră dragoste? Se înduioşă. Îşi aminti că el îi spusese că formează o echipă şi că trebuie să se ajute unul pe altul. Dorea să-i ofere acum ajutorul ei.

– Te-ai descurcat destul de bine, îi zise ea.

– Fac şi eu tot ce pot, oftă Jared.

Oare Simone Harcourt s-ar descurca mai bine? Oare n-ar lăsa-o pe Alyssa singură noaptea?

De trei zile aveau necazuri. Genna presimţise asta dar se hotărîse să nu intervină. Începînd cu dimineaţa următoare nopţii coşmarului, răsfăţata fetiţă a lui Jared deveni un tiran neînduplecat pentru tatăl ei. Asculta bucuroasă de Genna şi Bernice, dar nu făcea deloc ce-i cerea Jared.

Dacă el voia să mănînce, ei nu-i era foame. De fiecare dată făcea exact pe dos.

La început, Jared nu-i dădu prea multă atenţie, considerînd că e doar o toană de-a lui Alyssa. Cu trecerea zilelor însă, situaţia se agrava şi el începea să-şi piardă răbdarea.

Neajutorată, Genna îl urmărea cum devine din ce în ce mai trist şi mai tulburat de purtarea fetiţei. Genna bănuia cam unde era cheia problemei, dar el nu accepta nici un sfat. Nu voia să pară un tată incapabil. Genna trebui să se mulţumească să asiste neputincioasă la bătălie.

Între timp, se ocupă de casa lui Jared. Atîrnă tablouri pe pereţi, cumpăra o masă cu scaune pentru sufragerie. Alături de cristalurile din vitrină aşeză un serviciu nou de porţelan. Trofeele şi fotografiile lui Jared fură aranjate într-un scrin de stejar lîngă biroul din camera de zi. Genna se străduia să-l implice cît mai mult pe Jared în această activitate. La urma urmei era casa lui. Deşi el o rugase să facă această treabă, se simţea stînjenită de faptul că îi aranja noua imagine „normală". Bizareria făcea parte din personalitatea lui. Oare avea altcineva dreptul să-i dea sfaturi? Pe de altă parte, părea sincer hotărît să-şi schimbe modul de viaţă.

– Manechinul ăsta trebuie să dispară, îi zise Genna pentru a treia oară în timp ce discuta pe verandă despre cît de frumoasă era acum peluza. După ce scăpară de păsările de plastic, venise acum rîndul lui Candy.

– Te rog, Gen, Candy şi cu mine sîntem împreună încă din liceu.

Intransigentă, Genna îşi încrucişă mîinile, bătînd semnificativ din picior. Jared ar fi vrut să o înfrunte, dar se gîndi că la urmei urmei ea era profesoara... şi ce mîndreţe de profesoară! Se uită la ea şi îl cuprinse dorinţa, căci trecuseră cam multe zile de la prima noapte împreună. Şi era atît de drăguţă cu boticul acela supărat! Purta o pereche de blugi uzaţi care se mulau pe trupul ei de parcă ar fi fost îndrăgostiţi de el. În plus, mai purta şi bluziţa aceea bleumarin din seara cînd se hîrjoniseră în bucătărie.

Se uită apoi la Candy, din şezlongul ei, părea că se uita la ei şi aşteptau să i se hotărească soarta. Drace, îi plăcea de ea! Începuse să-l cam agaseze toată această afacere – a fi „normal". Dacă el voia să aibă un manechin pe verandă, de ce n-ar fi putut avea unul? Doar nu făcea rău nimănui.

– Poate că ar putea fi îmbrăcată altfel, mai

decent, sugeră el. Se uită critic la Candy. Imaginează-ţi-o într-o rochiţă vapoaroasă şi înfloratã – ceva foarte feminin. Şi poate că o pălărie mare de paie.

– Va continua să fie un manechin.

– Da, dar unul îmbrăcat foarte drăguţ.

– Oamenii normali nu ţin însă manechini pe verandă.

Jared se încruntă, uitîndu-se la casele din josul străzii.

– Dar vecinul nostru Theron Ralston are un manechin-jocheu.

– Theron Ralston e un bigot. Mai e şi membru în Consiliul şcolii şi pot să-ţi spun exact ce părere are despre un bărbat care poartă cercel în ureche şi are un manechin în verandă. O să te facă homosexual, şi comunist, şi drogat împuţit.

– Nu e deloc treaba lui, se înfurie Jared, mîngîind peruca blondă al lui Candy.

– Aşa e. Dar m-ai angajat să fac o treabă şi asta fac. Deşi ţi se pare imposibil, la sfîrşit vei arăta şi tu ca un om normal. Se încruntă dînd cu ochii de tricoul lui negru, lăbărţat. Un porc conducea o *Harely-Davidson* iar dedesubt scria: „Născut pentru a fi dur". Zise hotărîtă:

– Candy trebui să dispară. Nu mă interesează

unde o duci, dar să n-o mai văd în faţa ochilor.

Jared îi cuprinse mijlocul.

– Spune-mi adevărul Gen. Eşti geloasă?

– Pe un manechin? Eşti bolnav, Hennessy?

– Stai liniştită, iubito. Între Candy şi mine e doar ceva platonic.

– Sper, răspunse sec Genna, altfel o să ai nevoie de altcineva să te facă om normal.

Chicotind, Jared o ciupi de fund şi se îndreptă dansînd. Îi strigă:

– Dacă o scot pe Candy din verandă, pot să mai pun un flamingo?

– Categoric nu. Drept cine mă iei?

Un bulgăre de noroi negru ateriză instantaneu pe adidaşii lui Jared. O văzu pe Alyssa care scormonea pămîntul cu o lopăţică în jurul unui arbust.

– Ce faci, Alyssa?

Genna îşi muşcă buzele auzind vocea impacientată a lui Jared. Era gata-gata să-şi piardă calmul. Expresia revoltată de pe faţa lui Alyssa îi dădu de înţeles lui Genna că scena era greu de evitat.

– Sap pămîntul, se răsti Alyssa, fără a-şi ridica ochii.

– Nu poţi săpa în grădină? întrebă el, de astă dată mai blînd. De ce nu te duci să te joci în lada

de nisip?

– Pentru că nu-mi place!

Alyssa ştia că Jared se chinuise o zi întreagă să-i facă lada cu nisip. Era ca şi cum i-ar fi dat o palmă şi îl dureau vorbele ei.

Jared deveni palid; un muşchi îi juca la maxilar. Genna se abţinu cu greu să nu intervină. Îi iubea pe amîndoi şi o durea să îi vadă certîndu-se, dar ştia că totul trebuia să se termine într-un fel sau altul.

– Alyssa, du-te în grădină! apăsă Jared pe cuvinte.

– Nu.

– Alyssa, am spus să te duci!

Pleosc! altă bucată de noroi căzu pe încălţările lui Jared.

– Domnişoară Alyssa Hennessy, zise el ameninţător, apucînd-o de o mînă. Du-te în camera ta!

Alyssa îşi smulse mîna şi aruncă lopăţica spre el, ţipînd:

– Nu!

– Haide odată, Alyssa! El făcu un pas de avertisment spre ea, moment în care fetiţa izbucni în plîns şi ţîşni spre casa lui Genna.

Cu faţa roşie, Jared se răsuci şi o privi alergînd. Apoi îşi şterse meticulos adidaşii, modelînd

un bulgăre tare.

Genna se cutremură auzindu-l cum înjură birjăreşte apoi îl urmări azvîrlind bulgărele în josul străzii. Bulgărele trecu razant pe lîngă un pudel, ce începu să schiaune.

Fără ca măcar să se uite la Genna, Jared intră în casă.

Cîteva secunde mai tîrziu, Bernice ieşi cu o faţă descompusă. Îşi desfăcu braţele şi se lipi de uşă, ca şi cum ar fi vrut să oprească un monstru să iasă din casă.

– Ţi-e bine, Bernice? o întrebă Genna.

– Mda... Aa... Cred că o să mă duc la plimbare puţin.

– Bună idee.

– Mai bine decît să rămîn aici şi să mă trezesc cu capul spart. Aruncă o privire nervoasă peste umăr. Vezi, poate reuşeşti să-l scoţi pe şefu' la cină, sau, dacă devine prea agresiv, poate-i azvîrli nişte carne crudă pe fereastră.

– Lasă, Bernice, am eu grijă de el. Simte şi el nevoia să mai fie singur un pic.

Intrînd în bucătăria ei, Genna dădu cu ochii de Alyssa care şedea pe canapea şi plîngea de mama focului. Fără să scoată vreun cuvînt, o luă în braţe; fetiţa suspină.

– O vreau pe mami!

– Ştiu, scumpa mea, zise Genna mîngîindu-i codiţele negre. Ştiu că ţi-e dor de ea.

– Vreau să vină înapoi din ceruri. Fă-o să vină înapoi!

Genna simţi un junghi în inimă. Nu asta ar fi trebuit să-i spună unui copil.

– Îmi pare rău, Lyss, dar nu e chiar aşa de simplu. Aş vrea să pot. Eşti supărată pe ea pentru că a plecat în cer?

Fetiţa izbucni din nou în plîns şi îşi lăsă capul pe pieptul lui Genna.

– Scumpa mea, nu trebuie să plîngi. Să ştii că mămica ta nu te-ar fi părăsit dacă ar fi avut de ales. Sînt sigură că te-a iubit foarte mult.

– Mi-e dor de ea.

– Ştiu.

Tăcură un timp, căci Genna o lăsa pe Alyssa să se înfrunte cu propriile sentimente.

– Îl iubesc pe tati, şopti Alyssa.

Genna îi şterse lacrimile şi o strînse şi mai tare în braţe.

– Tati ştie şi te iubeşte şi el. Dar ştii că l-ai supărat, nu?

Alyssa dădu afirmativ din cap.

– Nu sînt cuminte. L-am supărat şi el nu mai

vrea să fiu fetiţa lui.

– Nu-i adevărat, scumpo, o asigură Genna. Dacă o să-i spui că-ţi pare rău, o să te ierte. Ştiu sigur că o să vrea întotdeauna să fii fetiţa lui.

În cele din urmă lacrimile lui Alyssa se uscară, regretele o părăsiră şi adormi în braţele lui Genna. Aceasta o întinse pe canapea, fără să ţină seama de genunchii ei murdari şi o acoperi cu o pătură.

Cerul după-amiezii se înnorase, aunţînd venirea ploii şi, deşi se făcuse întuneric, Genna nu aprinse nici o lampă. Cînd începu să picure, se ridică şi se duse în bucătărie să facă o prăjitură. După ce termină, se aşeză lîngă Alyssa, strîngîndu-şi picioarele sub ea ca o pisică.

Nu trecu mult şi Jared intră prin uşa din spate. Părul îi era ud, picăturile de ploaie îi pătaseră tricoul şi blugii. Arăta ca şi cum şi-ar fi pierdut cel mai bun prieten. Ochii lui, întotdeauna plini de veselie, erau acum cuprinşi de nelinişte.

Nu spuse nimic, ca şi cum n-ar fi văzut-o pe Genna pe canapea. Ea îl privea în timp ce el îşi contempla fiica. O luptă cumplită se ducea în interiorul lui. La un moment dat întinse o mînă spre fetiţa adormită, dar intenţia fu abandoantă şi mîna îi căzu inertă pe lîngă corp.

Se întoarse şi începu să se plimbe prin încăpere, oprindu-se în faţa unui scrin aşezat sub scară. Contempla mulţimea de bibelouri întruchipînd animale. Genna veni şi se aşeză în spatele lui, pentru ca el să ştie că era acolo în caz că avea nevoie de ea.

– Nu ştiu ce să mă fac, zise el cu voce răguşită. Încerc atît de mult să fiu un tată bun pentru ea.

– Dar chiar eşti un tată bun.

– Serios? Întrebă el uşor ironic, fără să se uite la ea. Atunci de ce mă simt ca ultimul om? Cum de nu ştiu niciodată ce trebuie să fac şi întotdeauna dau greş în momentele cele mai importante?

Poate că avusese totul prea uşor, se gîndi Jared. Niciodată în viaţa lui nu ştiuse ce însemna să lupţi pentru a avea ceva. Totul îi ieşise instinctiv bine: profesia i se potrivea ca o mănuşă. Acum însă îşi dorea mai mult ca orice să fie un tată bun şi nu ştia cum să facă. Nu ştia unde greşise. Era ca şi cum întreaga linie a apărării de pe terenul de fotbal s-ar fi prăbuşit şi el ar fi rămas singur, cu mingea în braţe, neştiind ce să facă cu ea. Poate că nu era menit să fie un tată bun. Poate că nu era în stare. Poate că lui Alyssa i-ar fi mai bine cu

mătuşa ei. Tresări cînd Genna îi puse mîna pe umăr.

– Jared eşti un tată foarte bun pentru Alyssa. Doar că nu poţi fi şi o mamă la fel de bună.

Năucit, Jared se holbă la ea.

– Ascultă-mă, continuă ea. Alyssa a rămas de curînd fără mamă! E speriată, îndurerată, supărată. E o povară destul de mare pentru o fetiţă de cinci ani. A fost crescută de o femeie şi e o mare diferenţă pentru ea să stea numai cu tine acum. O să faci treabă bună, numai că eşti prea îngăduitor cu ea.

– Crezi că o răsfăţ?

– Un pic, zîmbi Genna.

– Probabil că ai dreptate. Doar că ne vedem atît de rar şi îmi place să-i fac cadouri şi să fiu cu ea. Vreau să mă placă.

Genna se uită cînd la tată, cînd la fiică.

– Lyss te iubeşte, Jared. Are nevoie doar de puţin timp pentru a-şi reveni. Amîndoi aveţi nevoie de asta.

Tulburat, Jared zise:

– Cum Dumnezeu de eşti atît de deşteaptă?

– Am psihologia ca specializare secundară.

– Asta o să mă coste ceva bani în plus, nu-i aşa, domnişoară educatoare? se strîmbă Jared.

– Nici o grijă, o să trec pe nota de plată.

Grimasa de pe faţa lui dispăru cînd o luă în braţe.

– Să treci şi îmbrăţişarea asta pe nota de plată. Am nevoie de ea. Uite, azi am primit încă o scrisoare de la avocatul lui Simone. Acţiunea de intentare a procesului continuă şi ei susţin că nu sînt potrivit pentru Alyssa.

– Oh, Jared! zise Genna, blestemînd-o în gînd pe cumnata lui şi momentul nepotrivit pe care şi-l alesese.

– Şi dacă are dreptate? şopti el deznădăjduit.

– Ascultă-mă bine, Jared Jay Hennessy, zise Genna pe cel mai pedagogic ton posibil, fixîndu-l cu privirea. Eşti tu un pic cam ciudat, poate un pic mai mult, dar nu-mi pot imagina un tată mai bun pentru fetiţa asta. Bagă-ţi bine asta în cap!

– Da, „doamnă profesoară", rîse el, deşi cîteva lacrimi îi umeziră ochii.

Cum şi Genna stătea să plîngă, el o strînse mai tare în braţe.

– Oh, Gen, mi-e aşa de frică să n-o pierd!

– N-o s-o pierzi, zise ea rugîndu-se în gînd să i se adeverească spusele.

Cu mult efort Jared îşi şterse lacrimile şi se lăsă pe spate ca un cîine care adulmecă.

– Plăcintă cu mere!

– Şi glazurată.

– Mamăă...

Genna alergă în bucătărie şi se întoarse cu o tavă de prăjituri şi două pahare cu lapte. Îl găsi pe Jared întins pe canapea lîngă fiica lui. Apoi se duse în bucătărie să pregătească cina.

Capitolul opt

– Sfinte Sisoie! se tîngui Amy. Tot mai faci prăjituri?

– Bună dimineaţa, Amy, zise Genna amabilă, fără să ridice ochii.

– Ei, acum ce-a mai făcut? Amy îşi mişcă trupul rotofei spre tejghea.

– Cine? se făcu Genna că nu înţelege. De fapt era îngrozitor de întristată de ultima veste pe care o aflase, continuarea procesului de custodie.

Oare cum îşi închipuie femeia aceea că va dovedi incapacitatea lui Jared?

– Ei, cine? Papa Pius, răspunse sarcastic Amy, desfăcîndu-şi doza de cola dietetică pe care o adusese cu ea.

– Serios că nu ştiu.

– Dar acolo ce faci? întrebă Amy suspicioasă.

– Prăjituri pentru Crăciun.

– Zău? Dar sîntem în mijlocul verii.

– De Crăcin n-o să am timp liber.

– O să fii cumva ocupată să spui glume din astea bune?

Din fericire, uşa din spate se deschise.

– Un colet pentru Genna Hastings.

– Oare nu mai bate nimeni la uşă în casa asta? se uită Genna aspru la băiatul care intrase. Ochii îi căzură pe vaza din mîinile lui. Era din sticlă albă, delicată, cu marginea ondulată, plină de frezii albe şi mov.

Fără alte comentarii, Genna o puse în sufragerie şi începu să citească bileţelul: „Pentru ieri, cînd am avut nevoie de tine şi ai fost lîngă mine – J.J.".

Amy dădu curierului două turte cu Moş Crăciun şi acesta făcu ochii mari, în timp ce Genna rîdea cu lacrimi. Amy îi stăvili curiozitatea dîndu-l

pe uşă afară, apoi se întoarse nerăbdătoare să audă confesiunea lui Genna. Aceasta însă se refugiase în spatele unei batistuţe roz cu care îşi sufla nasul. Şi mai curioasă, Amy se întinse după bileţel.

– E cumva de la Jared? întrebă ea. Văzînd că Genna nu-i răspunde, îşi trînti o mînă pe masă şi începu să chicotească zgomotos.

– Am ştiut-o eu. I-ai căzut în mreje, recunoaşte!

– Aiurea! Genna voia să rîdă puţin pe socoteala lui Amy şi curiozităţii ei morbide.

– Ha! El îţi trimite flori şi tu te smiorcăi.

– O reacţie alergică, ce să-i faci!

– Sigur, sigur, alergie la adevăr. Haide, Hastings, nu te mai preface atîta!

Buf! se auzi o uşă.

– Genna, în seara asta îţi pui rochia cea nouă. Te scot la dans.

– La dracu', Hennessy, se zise Amy, Genna era cît pe-aci să se prăpădească de dorul tău.

Genna zîmbi prietenos.

– Da, Amy tocmai îşi făcea numărul de acrobaţie!

Jared muşcă cu poftă dintr-o tartă în formă de săniuţă şi zise:

– Extraordinar! Îmi ascunzi ceva, Genna?

– Păi... da... zîmbi Genna năsturşnic. Chiar o surprinsese cadoul lui şi se simţea atît de îndrăzneaţă încît făcu cîţiva paşi spre Jared.

Asta îl şocă pe Jared. Dacă Amy voia o confesiune de ce să nu facă una care să o dea gata? Jared ezita totuşi, dar Genna îl prinse şi-şi aruncă braţele de gîtul lui. Îi zîmbi provocator şi-l sărută pe gură dîndu-i jos şapca de baseball.

Şocată, Amy începu să ţipe.

Încălzit, Jared se dădu înapoi şi zise:

– Gen-na!

Genna însă zîmbi ca un drăcuşor.

– Te iubesc!

Amy ţipa din nou şi se îndreptă împleticindu-se spre uşă.

Zîmbind enigmatic, Genna se apucă să spele vasele pe care le folosise la prăjituri. O spusese în gura mare şi se simţea atît de bine! Îl iubea pe Jared Hennessy. Cu el nu avea dubiu, nici nu se punea problema să-l iubească pentru profesia lui. Singurul lucru incert cu el era viitorul – nu ştia cît timp va dura totul.

Nu ştia însă care era reacţia lui, fusese de acord cu o prietenie fără obligaţii şi acum recunoştea în public că îl iubeşte. Ea fusese pur şi

simplu sinceră şi sperase că lui nu-i va displace acest lucru.

Oricum, mă voi gîndi altă dată la asta, hotărî ea în cele din urmă. Se va gîndi mîine. Aşa cum spusese Scarlet din *Pe aripile vîntului* în final: „Şi mîine e o zi." La urma urmei, în anii '90 o femeie îşi putea permite o avenutră de o vară.

Totuşi, ea nu mai trecuse prin asta. Fusese la cursuri de vară, avusese slujbe de vacanţă, dar niciodată o aventură.

Era o femeie prea practică şi prea emancipată pentru aşa ceva. Acum avea treizeci de ani şi avea de gînd să depăşească orice piedică. O să-l iubească pe Jared cît se va putea, iar cînd totul se va termina, nu avea regrete.

Jared o cuprinse din spate cu braţele şi se lipi strîns de ea. Genna tresări simţind partea lui cea mai masculină atît de aproape de fundul ei. Gînguri cînd el o muşcă uşor de ureche.

– Îţi dai seama că au trecut patru zile şi patru nopţi de cînd am făcut dragoste? şopti el cu gura aproape de gîtul ei.

– Serios? se miră ea, simţind că i se înmoaie picioarele. Aşa de mult?

– Chiar aşa de mult, zise el, balansîndu-şi provocator şoldurile.

Genna gemu şi lăsă să-i cadă cîrpa de vase în apă. Se sprijini de masă, dînd frîu liber senzaţiilor ce o cuprindea.

– Bernice şi Alyssa fac aluat. Am aflat că asta durează mult timp. Degetele îi alunecară sub tricoul ei, mîngîindu-i sînii.

– Mult timp..., vorbele îi fluturară pe buze. Doamne ce putea face bărbatul ăsta din ea!

– Nu mi-ai arătat niciodată partea de la etaj a casei tale, zise el, plimbîndu-şi vîrful limbii în sus şi în jos pe gîtul ei, în timp ce cu degetele făcea cercuri mici în jurul sfîrcurilor ei aţîţate. Pun pariu că sînt o mulţime de lucruri interesante acolo sus.

– Mmm...

– Hai, eu încui uşa şi tu îmi arăţi ce ai sus, da?

– Mmm...

Genna nici nu-şi dădu seama cînd ajunseră sus. Ştia sigur doar că îl dorea pe Jared pînă la inconştienţă, ca şi el de altfel. Dacă prima dată nu se grăbiseră, de data asta fu exact contrariul.

– Te vreau, rosti Jared răguşit, sărutînd-o. Îi ridică picioarele în jurul şoldurilor lui goale şi o pătrunse fără nici un preambul. Şi Genna era mai mult decît pregătită căci o excitase atît de tare înainte. Îşi plimbă mîinile pe spatele lui, savurînd toropeala dulce a unirii lor.

Jared o privi o clipă. Sub el, Genna era cea mai minunată fiinţă din lume. I se dădu atît de uşor, fără rezerve, fără ezitări. Îl iubea. Un fior îi trecu prin suflet. Asta îi mai trebuia pentru a fi fericit, să-l iubească această femeie.

Ochii ei se deschiseră şi privirile lor se uniră în timp ce trupurile lor se mişcau în dansul plăcerii. Se îndreptau cu viteză nebună spre limita pasiunii şi, atingînd-o, îşi luară zborul.

Cu numele ei pe buze, Jared îşi lăsă capul pe umărul ei şi căzu greu deasupra ei. Deşi erau aproape afară din pat şi el cîntărea o tonă, ei nu-i păsa. Niciodată înainte nu se mai simţise atît de mulţumită şi atît de împlinită.

– Te iubesc, zise ea simplu, conştientă că ar putea fi respinsă. Deschise gura să mai adauge că e o femeie matură, care se poate descurca şi cu o relaţie de scurtă durată, dar el îi închise gura cu un sărut.

– Vorbeşti serios Gen? întrebă el cu vocea aceea răguşită care o înnebunea, privind-o adînc în ochi.

Îi zîmbi tandru şi îi ridică tricoul. Ţinîndu-şi corpurile unite, Jared se aplecă şi începu să muşte şi să sărute cu voluptate sînii ei dulci. Genna gemu şi un val de dorinţă o cuprinse mai puternic ca

înainte. Simţi cum i se revărsa pasiunea prin braţe, prin picioare, prin tot corpul. Buzele lui începură deodată să-i sugă însetat sfîrcurile.

Dagetele lui Genna se pierdură în părul lui negru. Simţea ceva atît de profund pînă în adîncul pîntecului. Îl simţea renăscînd în ea, mişcîndu-se într-un ritm ameţitor care o înnebunea.

– Eşti al naibii de senzuală, zise el, muşcînd-o uşor de gît.

Chiar cuvîntul ăsta „senzuală", era nepotrivit pentru ce simţea Genna în momentele acelea. Pierzîndu-şi controlul asupra minţii şi trupului, ea plutea, abandonîndu-se, ca un fulg.

Jared se rostogoli şi Genna ajunse deasupra lui.

– Ridică-te, iubito, îi ceru el cu voce răguşită. Ea se supuse, primindu-l şi mai adînc în ea.

Cutremurîndu-se de plăcere, Jared îi şopti:

– Draga mea, scoate-ţi te rog tricoul.

Genna se supuse ameţită şi sînii ei rotunzi şi fragezi săltară în momentul în care se arcui pe spate. Tricoul căzu la întîmplare pe un scaun, aruncat de Genna care îşi întoarse privirea înflăcărată spre Jared. Acestuia i se opri răsuflarea cînd ea începu să se mişte încet, aşa încît el să-i simtă cochilia mătăsoasă şi fierbinte făcută parcă

anume pentru el. Capul i se rostogoli pe spate, iar şuviţele negre i se revărsară pe spate.

Jared îşi sprijini picioarele pe pat, fără să realizeze că încă mai era încălţat în adidaşi. Scrîşnii din dinţi, luptînd cu pornirea ultimă ce-l copleşise. Luă mîna lui Genna şi o duse spre valea înrourată a unirii lor.

Ochii ei se deschiseră brusc în momentul în care explozia de împlinire le zgudui trupurile.

– Te iubesc, Genna, şopti Jared făcînd-o să se întindă deasupra lui.

Se lăfăiră extenuaţi, plini de fericire, Jared mîngîie curbura şoldurilor ei ca şi cum ai mîngîia o pisică. Era înnebunit de formele ei fine şi dulci. Se simţea atît de minunat! Stăteau amîndoi cu capul pe perna ce avea o broderie fină care mirosea a levănţică, a vară şi a Genna.

– Eşti atît de frumoasă!

Genna chicoti.

– Nu sînt frumoasă, sînt simpatică.

Alintînd-o, Jared zise:

– Eşti adorabilă.

O strînse în braţe şi se uită în jur, studiind interiorul dormitorului ei. Avea stilul lui Genna, nu prea mare, dar foarte feminin, o îmbinare reuşită a frumosului cu utilul. Mobila, cumpărată parcă la

o licitaţie de vechituri, era revopsită în alb şi împodobită cu broderii vechi, figurine de porţelan şi buchete mici de flori uscate. Ăsta era bîrlogul ei, locul unde venea să citească romane de dragoste sau să răsfoiască reviste de modă, deşi ea n-ar recunoaşte asta niciodată.

Se întrebă dacă Genna se simţise vreodată liberă, fără griji, întocmai ca un copil. Oare făcuse ea vreodată ceva nebunesc? Se îndoia. Probabil că, încă din copilărie se străduise să fie altfel decît tatăl ei. Era într-adevăr ieşit din comun că-i mărturisise iubirea ei. Asta înseamnă foarte mult pentru el: Genna să declare că iubeşte un... asemenea individ ca el! Şi cu Amy ca martor! Ar fi vrut să-i spună cît de mult însemna ea pentru el, dar se abţinu.

Ar fi fost o prostie din partea lui să forţeze nota acum, mai ales că la început ea nu avusese chef să aibă de-a face cu el. De dragul lui Genna, trebuia să aibă răbdare. Ar fi putut face orice pentru ea. Jared zîmbi şi se întinse, simţindu-se satisfăcut.

– Mulţumesc pentru flori, zise ea, mîngîind cu piciorul coapsele lui musculoase.

Reuşiră în cele din urmă să-i scoată blugii şi adidaşii din picioare. Lui Genna îi plăcea atît de

mult să-i simtă trupul. Era atît de puternic, şi nu numai în sens fizic. Era hotărîtă să savureze fiecare clipă petrecută cu el.

– Cu plăcere. Mulţumesc şi eu pentru ajutor, răspunse Jared.

– Ai clarificat ceva cu Alyssa?

– Mmm... Am stat de vorbă aseară. Cred că s-a rezolvat... ştii, sentimentele pentru mama ei. Adevărul e că întotdeauna am fost gelos pe timpul petrecut de Elaine cu ea. Acum mai e şi chestia asta cu Simone...

Genna îl mîngîie pe faţă, simţindu-i încordarea.

– Dar nu ţi-a spus avocatul că nu ai motive să te îngrijorezi? Eşti tatăl ei şi, datorită mie, eşti pe cale să devii un cetăţean model.

– Ştiu. Şi totuşi...

Şi Genna avea un mic tremur dar, pentru a şi-l ascunde, îşi trase cearceaful peste umerii dezgoliţi.

– Am senzaţia că are un as în mînecă, ceva ce nu voi fi în stare să contracarez. Bătu cu plama funduleţul lui Genna. Uite, peste două săptămîni încep antrenamentele.

– Numai două săptămîni? Genna se blestemă că scăpase această întrebare; nu voia să-i dea impresia că se legase prea mult de el. Nimic din

ceea ce se întîmplase nu le dăduse motive să creadă că relaţia lor ar putea dura mai mult de o vară. Dacă a-l iubi însemna a-l lăsa să plece, cu siguranţă asta va face.

Crezînd că se simte jenată, Jared îi ridică bărbia şi o întrebă:

– O să-ţi fie dor de mine, Genna?

Ea zîmbi crispat, nereuşind să-l privească în ochi.

– Nu te umfla în pene, Hennessy.

– Ce femeie dură eşti, Genna Hastings! Rîse apucînd-o de mîini şi rostogolindu-se cu ea: Ei, mergem sau nu la dans în seara asta?

– Să dansăm? întrebă Genna, fără să fie prea atentă, căci nu putea ignora respiraţia masculină ce o învăluia.

– N-ai mai auzit de dans, e o activitate socială. Orgă de lumini, ring de dans...

– Ah da, sigur, zise ea admirîndu-i pieptul musculos. Pe pîntecul lui plat se alungea o dîră subţire de păr care apoi se lărgea tot mai mult spre zona lui cea mai masculină.

– Mi-ar plăcea să mergem, păpuşico, dar nu vreau să insist, zise el, observînd una din tristeţile din ochii ei.

Genna se înroşi şi îl împinse jos din pat, în-

tinzîndu-se după tricoul ei.

– Eşti îngrozitor de înfumurat.

– Scumpo, ar trebui să recunoşti că eşti moartă după mine.

Ottis Paige, zis „Bobo", ocupa întreg etajul întîi al casei lui Jared. Era cel mai fioros şi mai masiv bărbat pe care îl văzuse Genna vreodată. Stătea în camera de zi a lui Jared, uitîndu-se la Bobo, şi pe faţa ei era întipărită o expresie de amabilitate şi groază.

Jared îl prezentă drept „cel mai agresiv vîrf de atac din Univers" şi Genna presupuse că ăsta era un compliment. Pe urmă băieţii se salutară în stilul lor caracteristic – lovindu-şi palmele, capetele şi împingîndu-se cu degetul arătător.

În harababura de pe birou, Jared îşi căută cheile de la maşină. Doar printr-o minune puteai găsi ceva printre atîtea hîrtii mototolite. Continuînd să caute aşa acul în carul cu fîn, Jared zise:

– Bobo o să aibe grijă de Lyss cît timp vom fi plecaţi.

– Mmm... mîrîi Genna printre dinţi.

– Eu n-am nevoie să fiu îngrijită, zise Alyssa legănîndu-şi picioruşele de pe scaunul unde era cocoţată.

Oricît de nepoliticos era, Genna nu se putu abţine să nu sugereze că fetiţa ar putea merge cu ei. Auzind asta însă, Bobo afişă un zîmbet „cutremurător", de ursuleţ de pluş. Vorbi uşor sîsîit:

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnişoară Hastings.

– Bobo are diplomă de Master în educaţia copiilor.

Fără să fie mirată, Genna îi oferi mîna lui Bobo.

– Îmi pare bine să vă cunosc domnule Paige. Prietenii lui Jared sînt întotdeauna plini de surprize.

– Tati, Genna s-a îmbrăcat în rochia cea nouă! zise Alyssa din vîrful scaunului rotitor. Jared o luă în braţe fredonînd un refren de jazz cu o femeie îmbrăcată într-o rochie nemaipomenită.

Bobo clătină din cap.

– Omul ăsta e nebun.

– Am observat şi eu asta, răspunse Genna cu un surîs.

Alyssa se căţără ca o maimuţă pe umerii masivi ai lui Paige.

– Lyss, să fii cuminte cu unchiul Bobo, zise

Jared luînd-o pe Genna de mînă şi ieşind pe uşă şi să nu-i confişti ot mărunţişul de prin buzunare.

Merseră la braţ în josul aleii pînă la maşina neagră *Corve te* a lui Jared. Se lăsa seara. Ceva mai jos, Ther ı Ralston îşi lustruia manechinul-jocheu, iar neva.ă-sa alerga după pudel.

Prinzînd-o pe Genna între ei şi maşină, Jared rînji à la Jack Nicholson.

– Ţi-am spus cumva, domnişoară Hastings că în rochia asta arăţi ca un diamant de un milion de dolari?

Genna roşi. El continuă:

– Domnişoară Hastings, s-ar zice că nu prea eşti obişnuită să auzi laude din partea bărbaţilor.

– Ai putea avea dreptate dacă n-ai fi atît de îngîmfat.

– Ce vrei, nu puteam scăpa ocazia să te răsfăţ atît de dulce.

Jared atinse uşor buzele ei, cu grijă să nu-i mînjească rujul. Totuşi, Genna trebui să şteargă o urmă de roşu de pe buza lui inferioară. Avea cea mai senzuală şi mai fascinantă gură din lume şi zîmbea în atîtea feluri! Se uită în ochii lui albaştri şi simţi că iubeşte fiecare părticică din el. Nici un bărbat din viaţa ei nu avusese atîta stil ca Jared.

Într-adevăr, se simţea ca o prinţesă în rochia

asta elegantă şi extravagantă cumpărată de Jared. Se simţea foarte frumoasă şi uşor stînjenită de asta. Se temea ca lumea să nu o considere mai mult fandosită decît prinţesă.

Jared clătină din cap ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. Ea zise:

– Domnule Hennessy, oare ţi-am spus că arăţi teribil de bine în seara asta?

Adevărul era că sacoul negru îi venea foarte bine, punîndu-i în evidenţă umerii laţi. Gulerul alb al cămăşii, butonii strălucitori şi papionul negru îl făceau să arate extrem de elegant, ca să nu mai vorbim de pantofii negri italieneşti, pe lîngă care maşina ei costase probabil o nimica toată, ca de altfel şi pantalonii lui negri călcaţi la dungă.

– Îţi place de mine aşa, pus la patru ace?

– Vezi, Hennessy, să nu ţi se urce la cap.

– Scumpo, chiar aş fi vrut să-mi iau un tricou, dar m-am gîndit că aş fi prea sobru pentru tine.

– Ca să vezi! Mă întreb dacă costumul ăsta ţi-a fost trimis tot de fani.

– Bănuiesc că te-ai convins singură de contrariu.

Gurile li se apropiară. Deodată însă, bliţul unui aparat de fotografiat o făcu pe Genna să sară în sus.

– Dumnezeule, Amy, vrei să facem infarct? strigă Genna.

– Mi-ai prins bine profilul? întrebă Jared, schimonosindu-se la Amy.

Aceasta le aruncă un zîmbet victorios, salutînd-i cu aparatul.

– Eu doar imortalizam momentul. Vă doresc distracţie plăcută, copii. Făcu un ultim retuş la părul Gennei.

– Vai, îţi mulţumesc, „mămico", zise Genna, dînd ochii peste cap. Şi să nu ne aştepţi, „copiii" vor mînca nişte bomboane după bal.

Adevărul e că Genna nu prea ştia la ce să se aştepte. Se gîndea la o discotecă modernă, foarte şic, sau oricum ceva de genul ăsta. Cînd colo era vorba de un loc elegant, dar de modă veche.

Cooper Beeches era un fel de conac construit la începutul secolului, deosebindu-se mai ales prin copacii aliniaţi pe aleea din faţă. La vremea respectivă, un baron ridicase casa cu intenţia de a-i face pe vecinii săi bogaţi şi nesuferiţi din Hartford să pălească de invidie. Familia acestuia

dispăruse în anii patruzeci şi vechea clădire, lăsată o vreme în paraginã, fusese cumpărată de un întreprinzător şi transformată în hotel de lux.

Pe jos era marmură lustruită sau parchet, tablourile atîrnate aveau rame aurite, iar ferestrele înalte aveau draperii de mătase şi catifea.

Marea sală de dans era aidoma celor din „Marele Gatsby". Totul era alb cu auriu şi ringul de dans strălucea ca o oglindă. La un capăt al încăperii o orchestră de jazz interpreta piese din anii patruzeci. În ţinută de seară, perechile dansau sau şedeau la mese, sorbind şampanie din cupe de cristal.

Genna era uluită. La braţul lui Jared, aproape că îi era frică să păşească în mijlocul celor de acolo, care săltau respectuos. I se părea că era în altă lume. Nu-i venea să-şi creadă ochilor, pînă cînd Jared o luă în braţe pe ringul de dans.

– Văd că eşti surprinsă.

– Cred şi eu. Adevărul era că nu ştia niciodată la ce să se aştepte din partea lui Jared. Se simţea ca un pilot de formula unu, era palpitant dar totodată înfricoşător.

– Prinţeso, de cîte ori să îţi atrag atenţia că îţi ghicesc gîndurile?! Lasă-te şi tu odată de beţia vitezei!

– Aş face-o, dar am impresia că din clipă în clipă voi fi trimisă la bucătărie.

– Asta-i versiunea ta la Cenuşăreasa?

– Eu îi spun Gennăreasa.

– Ei bine, Gennăreaso, află că n-ai de ce să te temi pentru că prinţul tău fermecător n-o să te lase din braţele lui.

– Eşti sigur că mai ai loc şi pentru mine? Propria ta persoană ocupă şi aşa o grămadă de spaţiu.

Ar fi putut dansa toată noaptea. Trupurile lor se mişcau în armonie perfectă, aşa strîns lipiţi unul de altul, obraz lîngă obraz.

Singurul moment care-i deprimă fu ultimul cîntec. O femeie cu păr roşu, fardată violent şi într-o rochie de paiete ţipătoare se postă la microfon şi începu să cînte o melodie despre un bărbat ce îşi părăseşte iubita. Textul acesta o atinse pe Genna, Jared urma să plece peste două săptămîni la antrenamente şi apoi începea campionatul de fotbal. Ce se va alege de dragostea lor? Se lipi mai strîns de el. Avea să se mulţumească doar cu prietenia lor.

Jared îi spuse că o iubeşte, dar ştia că o asemena afirmaţie e nesigură, mai ales la un bărbat prins în mrejele pasiunii.

Cînd se termină melodia, Jared o sărută pe gură şi Genna îi sorbi sărutul pentru a-şi potoli zbuciumul inimii.

– Dacă nu ne-ar fi aşteptat un „baby-sitter", te-aş fi dus şi am fi avut un sfîrşit perfect pentru seara asta.

Imaginaţia lui Genna se aprinse închipuindu-şi cearşafurile de satin şi mobila de mahon sculptat. Şi ei doi goi, întinşi acolo, jurîndu-şi iubire veşnică. Zise cu disperare:

– Poate altădată.

Jared o mîngîie pe păr, cu inima plină de dragoste. Lipită de el, ea îl privea în ochii trişti, dar plini de dorinţă. Oare îi era chiar aşa de teamă de o relaţie serioasă cu el?

– Altădată cu siguranţă, draga mea, zise el, urmărindu-i cu degetul conturul buzelor întredeschise.

Capitolul nouă

Exact ca în Cenuşăreasa, cînd ceasul bătu, seara lor de vis luă sfîrşit. Dar nu oricum, ci într-un mod deplorabil, căci Simone Harcourt îi aştepta în camera de zi a lui Jared.

Genna ghicise cine e, fără să i se spună. De îndată ce trecură pragul, Jared rămase pironit. Pentru o vreme, atmosfera rămase îngheţată din cauza privirilor ucigătoare pe care şi le aruncau cei doi cumnaţi.

În cele din urmă Otis se ridică.

– Sper că v-aţi distrat bine, căci altfel...

– Alyssa a fost o bomboană, ca de obicei. S-a dus la culcare devreme, dar nu cred că doarme prea bine acum, zise el şi aruncă o privire semnificativă spre ex-cumnata lui Jared. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnişoară Harcourt.

Femeia abia înclină din cap.

Genna se gîndi că Simone e la fel de frumoasă şi rece ca o sculptură de gheaţă. Şedea pe un fotoliu bej cu spatele drept ca un stîlp şi cu mîinile ei elegante adunate în poală. Avea aproape patruzeci de ani, părul negru tuns scurt, un machiaj impecabil şi trăsături nobile.

Costumul ei făcut de comandă trăda un corp slab, uscat. Picioarele, pe care le ţinea unul peste altul, erau lungi şi graţioase.

De îndată ce Bobo ieşi pe uşă, Jared rupse tăcerea cu o voce a cărei răceală o făcu pe Genna să se înfioare.

– Uite ce e, Simone....

– Ar fi trebuit să-mi închipui că nu te voi găsi acasă, zise femeia acuzator.

Jared îi aruncă o privire ucigaşă.

– De ce să mă simt vinovat cînd nici măcar nu ai avut bunul simţ să mă avertizezi că soseşti?

Simone se făcu că nu înţelege, dîndu-şi seama că exagera. Totuşi, era bine să preia ea ofensiva.

– Văd că iar chefuieşti. Ce localuri ieftine mai frecventezi acum?

Jared scrîşni din dinţi.

– Genna şi cu mine am fost la *Copper Beeches* şi e prima dată după două luni cînd ies şi eu undeva. Şi nu cred că asta te priveşte în vreun fel, continuă Jared, din ce în ce mai ameninţător.

Genna îşi dădu seama că el mai avea puţin şi îşi pierdea cumpătul. N-ar fi fost deloc bine, acum cînd adversara lui, perfect lucidă, încerca să-i întindă o cursă. Puse o mînă pe antebraţul lui tare ca piatra.

– Jared, te rog, prezintă-mă dacă vrei.

Dîndu-şi seama că e şi ea de faţă, lui Jared i se îmblînziră trăsăturile.

– Genna, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Simone Harcourt. Cred că asta spune totul, zise el cu subînţeles. Simone, ea e Genna Hastings, vecina mea.

– Ce convenabil pentru tine, zîmbi femeia cu răutate.

– E şi prietena mea, zise el, muşcînd din momeală. Privirea îi era atît de fioroasă încît Genna, temîndu-se să nu sară cumva de gîtul femeii, în-

terveni în ultimul moment.

– Deci, zise ea, păşind înainte cu un rînjet pe faţă, dumneata eşti femeia aceea care nu are altceva de făcut decît să încerce să-i fure fetiţa lui Jared. Ce tupeu din partea ta să treci pe aici! Aveam impresia greşită că familia lui Elaine e foarte educată. Nici o problemă, o să mă duc să fac o cafea, deşi mă cam îndoiesc că Jared o să te poftească să rămîi.

Îi întoarse spatele lui Simone şi îi făcu cu ochiul lui Jared. Acesta se simţi uşurat, văzînd-o cum părăseşte camera ca o regină, căci îi reamintise că nu era singur în luptă, erau o echipă.

Băgîndu-şi dezinvolt mîinile în buzunare, Jared se întoarse spre Simone, care era mult mai puţin stăpînă pe situaţie ca înainte.

– Genna va fi şi educatoarea lui Alyssa. A ajutat-o enorm să se împace cu gîndul morţii mamei ei. Mai mult, are specializare secundară psihologie şi a absolvit Universitatea Vassar „summa cum laude".

Simone înghiţi în sec. Lucrurile nu erau aşa cum se aşteptase. Mai ales nu se gîndise că îl va găsi pe Jared într-o casă curată, aranjată cu gust, într-un cartier respectabil. Nu se aşteptase să găsească nici o asemenea educatoare competentă,

nici un microbuz în garaj, un leagăn şi o ladă cu nisip pentru fetiţă. Simţea că începe să-o doară capul.

Jared nu mai era deloc aşa cum şi-l amintea ea. Sora ei se măritase cu un tip uşuratic, pletos, căruia nu-i prea păsa de familie. Bărbatul din faţa ei însă era matur, sardonic, îngrijit îmbrăcat. Cercelul de diamant din ureche îi dădea aerul unui erou legendar.

În plus, mai era şi Genna Hastings: „summa cum laude" la Universitatea Vassar? Nenorocitul ăla de detectiv îi spusese că e şomeră. Din fotografiile făcute de acesta, ajunsese la concluzia că Genna e dansatoare de cabaret sau ceva mai rău.

– De fapt, ce cauţi aici, Simone? o întrebă Jared plictisit.

Inspirînd adînc, Simone reuşi să rămînă calmă.

– Voiam să-ţi acord o şansă, să rezolvăm problema asta în afara tribunalului. Ştim amîndoi la fel de bine ce-ar fi mai potrivit pentru Alyssa. N-are rost să-ţi speli rufele murdare în public, căci reputaţia ta e şi aşa destul de proastă. Lasă-mă să o iau pe Alyssa şi o s-o poţi vizita.

Jared rîse sarcastic.

– E foarte generos din partea ta, mai ales că

nu ai dovezi suficiente pentru a mă tîrî într-un proces.

– Nu? Se uită la Jared ridicînd din sprîncene, apoi îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Genna care tocmai intră în încăpere. Se ridică cu o mişcare maiestuoasă, ţinînd în mînă un plic şi se îndreptă fără grabă spre ei. Rupse cu tupeu plicul.

– Cred că judecătorul o să le găsească foarte interesante. Sînt dovezi clare că nu eşti potrivit pentru custodia lui Alyssa; scot în evidenţă reputaţia ta îndoielnică pe care ţi-ai făcut-o în toţi aceşti ani.

O presimţire sumbră o cuprinse pe Genna în timp ce îl privea pe Jared desfăcînd plicul. Deodată simţi cum pămîntul îi fuge de sub picioare. „Dovezile" Simonei erau nişte poze alb-negru înfăţişîndu-i pe Jared şi Genna. Cîteva fuseseră făcute în spatele geamului de la bucătăria Gennei, înfăţişîndu-i pe ei doi hîrjonindu-se pe podea. Alta îl reprezenta sărutîndu-se în magazinul unde îl întîlniseră pe Allan Corrigan. Marea majoritate a fotografiilor însă fuseseră făcute de la fereastra dormitorului lui Jared. Deşi calitatea pozelor făcute printre jaluzele, lăsa de dorit, ceea ce era esenţial putea fi uşor descoperit: ei doi, dezbrăcîndu-se şi apoi, goi, făcînd dragoste.

Lui Genna i se făcu rău. Ce monstru de femeie mai era şi asta? Cele mai dragi amintiri ale ei fuseseră transformate în pornografie. Simţi că se prăbuşeşte şi că o năpădesc lacrimile. Dar braţul de oţel al lui Jared o cuprinse şi o susţinu.

– Îmi pare rău, darga mea, îi şopti, sărutînd-o pe păr. Îşi întoarse apoi ochii plini de ură spre Simone. Nu vrei să ne fotografiezi şi acum, Simone?

Femeia se cutremură. Nu se aşteptase ca Genna să fie atît de îndureratã, furioasă şi în acelaşi timp stînjenită.

Jared o aşeză pe Genna într-un fotoliu. În rochia ei de bal, ea părea atît de neajutorată şi lipsită de voinţă! Jared ar fi vrut să-i aline durerea, dar nu ştia altă metodă decît să o strîngă de gît pe Simone. Nu-i putea ierta că o jignise atît de crud pe Genna. Se uită cu greaţă şi dezgust la Simone şi îi vîrî sub nas plicul.

– Nenorocito! Plăteşti un nemernic să facă astfel de fotografii şi mai ai curajul să susţii că nu sînt un tată bun!

Simone înghiţi cu convulsii şi-şi trecu tremurînd o mînă prin păr.

– Curtea are nevoie de dovezi!

– Dovezi? urlă el. Ce fel de dovezi sînt por-

căriile astea? Dovezi că Genna şi cu mine sîntem doi oameni maturi şi normali care ţin foarte mult unul la altul. Şi apoi, Alyssa nu apare nicăieri în pozele astea, nu-i aşa? Spune-mi, nu-i aşa?

– Nu... nu, dar... se bîlbîi ea.

– Şi nici măcar nu era în casă.

Tremurînd toată, Simone se sprijini de spătarul unui scaun, uitîndu-se la Jared care se plimba prin cameră ca un leu în cuşcă. Niciodată nu mai văzuse un om atît de furios şi asta o îngrozea.

Jared se opri din mers, stînjenit de elegantul său costum. Cu mîinile tremurînde puse fotografiile înapoi în plic. Se vedea pe faţa lui că e gata să explodeze.

Începu deodată să blesteme aprig, trînti plicul pe birou atît de tare că hîrtiile de pe el zburară. Îşi ciufuli părul scurt cu mîinile şi îşi ţinu capul în palme să se calmeze. Cînd în sfîrşit vorbi, vocea lui era răguşită şi disperată.

– Ce fel de dovezi vrei să aduc ca să arăt cît de mult îmi iubesc fiica?

Întrebarea lui rămase fără răspuns.

Genna îi văzu ochii plini de lacrimi şi întoarse capul, căci nu putea să-l vadă atît de îndurerat.

Alyssa apăru în pragul uşii, desculţă şi cu păpuşa în braţe, părînd foarte micuţă în cămăşuţa ei

de noapte. Ochii ei mari se umplură de lacrimi.

– Tati!

Într-o clipă Jared fu în genunchi la picioarele ei şi o mîngîie pe păr.

– Ce este puiule?

– De ce vă certaţi? zise ea, şi o lacrimă îi curse pe obraz.

Jared i-o şterse şi o luă în braţe, străduindu-se să se stăpînească, căci Alyssa era speriată şi avea nevoie de protecţia lui.

– Nu e nimic, scumpa mea. Mătuşa Simone şi cu mine am avut o neînţelegere, asta e tot. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Alyssa se uită de la unul la altul şi nu-i venea să creadă. Deodată se repezi spre Jared, scîncind uşor.

– Mi-e frică, tati.

„Dar mie ce frică mi-e. Te iubesc atît de mult. Doamne, ajută-mă să n-o pierd acum!" Zise cu voce tare:

– N-are de ce să-ţi fie teamă, puiule. Totul o să fie bine, îţi promit. Ar trebui să fii în pat la ora asta. Hai să mergem, da?

– Tati, vino cu mine şi cu Dolly, insistă Alyssa, sugîndu-şi degetul mare.

Dispărură împreună în hol, lăsînd-o pe Genna

cu Simone într-o liniște asurzitoare. Pentru nimic în lume, Genna n-ar fi deschis gura. De fapt, încerca să se convingă că Simone nu exista, că nu atentase la dragostea ei pentru Jared şi mai ales că nu voia să o ia pe Alyssa. Încerca într-un fel, s-o înţeleagă şi pe Simone; îşi dădea seama că ea vedea în Alyssa o parte din Elaine. În cele din urmă se linişti şi se făcu că-şi aranjează rochia.

Sentimentul de vinovăţie o făcu pe Simone să vorbească.

– Să ştii că nu vreau decît binele lui Alyssa. E fetiţa surorii mele.

– E şi fetiţa lui Jared, zise Genna cu vehemenţă.

Simone se îndreptă spre fotoliul pe care stătuse şi-şi luă geanta de piele. În timp ce-şi căuta în ea cheile de la maşină, inspiră scurt dînd din cap.

– Nu mai e bărbatul pe care îl cunoşteam.

Lui Genna îi veni să rîdă. Simone se aşteptase probabil să dea peste un fotbalist impertinent, ca şi cum asta ar fi avut vreo importanţă pentru cum era Jared de fapt. Înţelegea foarte bine uimirea ei.

– Poate că nu l-ai privit niciodată destul de aproape.

Genna nu avea chef să asiste la ieşirea tri-

umfală a Simonei. Îşi dădu jos pantofii cu toc şi ieşi din cameră desculţă. Era tîrziu şi se simţea obosită căci o cuprinsese o sfîrşeală caracteristică marilor emoţii. Nici nu se mai gîndea care e învinsul şi care învingătorul.

Ajungînd la uşa de la camera lui Alyssa, se opri, ezitînd. Uşa era întredeschisă. Nu voia să se amestece în viaţa personală a lui Jared şi de aceea împinse doar cu un deget uşa pentru a putea privi înăuntru.

Alyssa dormea, cu degetul mare în gură şi cu Dolly în braţe. Jared stătea în genunchi lîngă pat, cu capul plecat, ca şi cum s-ar fi rugat. Jared întoarse capul şi se uită la Genna. Obosit ca un bătrîn, se ridică şi se îndreptă spre uşă. Papionul desfăcut îi atîrna în jurul gulerului.

– Cred că ai avut cam multe emoţii în seara asta, zise el, cu colţurile gurii lăsate în jos.

– Mă simt bine acum, zise ea, atingînd unul din butonii lui negri de la piept.

Privirea lui exprimă mirare, respect şi chiar mai mult. Zise trist:

– Da, eşti O.K.

– Dar tu?

Îşi adună puterile şi dădu din umeri.

– Nu-ţi fă griji. Pot să fac faţă durerii. De asta

cîştig milioane.

– Hai, Hennessy, nu te mai gîndi la asta. Doar sîntem o echipă, nu?

Jared oftă, mîngîindu-i vîrful nasului.

– Ai dreptate. Dacă aş fi ştiut cît de dur e jocul, te-aş fi avertizat, crede-mă.

– Oricum, m-aş fi purtat la fel. Nu am nici un fel de regrete. Doar sînt mare acum.

O licărire apăru în ochii lui. O luă de mijloc şi o apropie de el.

– Uite, n-am un premiu să-ţi ofer, dar ţi-aş da ceva de băut. Poate un Martini?

– Cum, nu-mi oferi un Bloody Mary?

– Îmi pare rău, dar te-ar da peste cap în seara asta.

Ţinîndu-se de mînă, coborîră obosiţi în bucătărie. Printr-o înţelegere tacită, subiectul Simone fu abandonat. Prespuseră amîndoi că, terminîndu-şi inspecţia, aceasta se retrase, lăsîndu-i să-şi bea amarul în linişte.

– Ridică-te şi glăsuieşte, Frumoasă Adormită! se auzi vocea răguşită a lui Jared în urechea lui

Genna. Zăcea întinsă pe burtă, cu cămaşa de noapte mototolită în jurul taliei. Faţa îi era îngropată în pernă.

– Lasă-mă în pace să dorm, mormăi ea, aşezîndu-se şi mai comod.

– Să te las să dormi? întrebă el. Se dădu un pas înapoi să savureze priveliştea. Deşi avea toate motivele s-o trezească, nerăbdător fiind să plece împreună, se răzgîndi cînd îi văzu formele atît de încîntătoare dezgolite. Nici un bărbat nu putea rata o asemenea ocazie. Îşi socase cizmele de cowboy şi încercă să se întindă lîngă Genna. Dar ea ocupa prea mult spaţiu.

– Hei, purceluş, îi şopti la ureche. Mişcă-te mai încolo.

Genna deschise un ochi somnoros, îl aţinti asupra lui şi zîmbi. Îi făcu loc în pat şi se cuibări lîngă el, satisfăcută. Era prea adormită ca să se întrebe cum de ajunsese acolo.

– Bună, zise ea cu o voce care lui Jared i se păru extrem de somnoroasă.

– Bună, frumoaso. Zîmbi, căci părul ei era îngrozitor de ciufulit şi machiajul i se scursese pe faţă. „E adorabilă, micuţa" se gîndi Jared. Eşti trează?

– Mmm... Începu să-şi plimbe mîinile pe pieptul

lui, dar se opri brusc, încruntîndu-se: Eşti îmbrăcat!?

Jared chicoti. Îi luă capul cu o mînă şi o sărută îndelung în timp ce cu cealaltă explora fiecare părticică a trupului ei dezvelit de la talie în jos. Degetele lui începură să se joace cu cîrlionţii negri ce-i acopereau feminitatea şi nu încetă decît atunci cînd ea începu să respire gîfîit.

– Da, sînt îmbrăcat, şopti el alintîndu-se, vrei să mă dezbrac?

Mîinile ei deja începuseră să-i desfacă cureaua.

– Le aranjăm doar altfel, mă cam grăbesc.

– Serios? zise el în timp ce Genna îi dădea jos pantalonii şi slipii. N-am observat!

– Termină cu prostiile, Hennessy, zise ea, delectîndu-se cu atingerea pielii lui.

Jared se abţinu să-i spună că tocmai asta voia să facă: „prostii". Se rostogoli deasupra ei şi o iubi cu un entuziasm la care ea făcu faţă cu brio.

Momentul de fierbinte şi dulce uşurare sosi repede, dar părea să nu mai treacă. Încetul cu încetul, suspinele se transformară într-o respiraţie liniştită. Genna aproape moţăia cînd Jared o ciupi de fund.

– Jared, ce faci? tresări Genna.

– E de la sine înţeles ce fac, nu? Sau poate crezi că nu sînt destul de bun?

– Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face probleme din astea. O făcuse într-adevăr să se simtă minunat, aşa că închise ochii.

– Am venit să te trezesc, explică el, plecăm într-o excursie.

– Dar cît e ceasul?

– Oricum a crăpat deja de ziuă.

– Ciudat, n-am auzit nici un crăpat, mormăi ea somnoroasă.

– Păi... ai cam avut altă... treabă! Chicoti şi se dădu jos din pat să se îmbrace. Haide, îmbracă-te şi tu, avem treabă!

– Treabă? Dar unde mergem? întrebă ea, deschizînd doar un ochi.

– În Berkshires. Am un vechi prieten acolo care are o fermă şi am vorbit cu el să mergem pentru o zi.

Genna se ridică şi se uită la el cum scotoceşte prin sertare după haine. J.J. aruncă afară un sutien negru de dantelă, o pereche de chiloţei minusculi şi două şosete desperecheate.

– Cînd ai hotărît asta?

– Acum cîteva ore. Ridică cu vîrful degetelor un neglije crem de satin şi continuă. E totul

aranjat.

– Mă mir, nici măcar nu e ora şase.

– Nu ai nici o pereche de cizme? întrebă el, aplecîndu-se şi aruncînd pantofi în toate direcţiile.

Genna ţîşni din pat şi îl trase de blugi afară din dulap.

– Mersi, dar pot să mă îmbrac şi singură. Dacă te-aş lăsa pe tine să-mi alegi hainele, aş fi în topul celor mai prost îmbrăcate femei, alături de Cyndi Lauper.

Jared se aşează pe pat, urmărind-o cu privirea.

– Şi Alyssa unde e? îl întrebă, scoţînd o cămaşă cadrilată de bumbac.

– Doarme buştean pe canapeaua ta. Niciodată nu se trezeşte înainte de şapte.

– Ce copil deştept! zise Genna uitîndu-se cu jind la patul ei deranjat; nu reuşise să adoarmă decît pe la ora trei. Într-adevăr deştept, spre deosebire de taică-său!

În timp ce se încheia la bluză îi veni în minte întrebarea pe care ar fi trebuit să i-o pună de la început.

– Cum ai intrat în casa asta?

– Cifru... răspunse el fără a clipi. Trebuie să-ţi facem rost de o încuietoare ca lumea, Gen. Nu ştii ce obsedat sexual poate intra aici să profite

de tine.

– Da, ai dreptate, zise Genna uitîndu-se serios la el.

Merseră cu maşina pînă în Berkshire Hills în vestul statului Massachusetts. Alyssa şi Genna dormiră tot drumul. Cînd în cele din urmă ajunseră, Jared opri maşina în faţa unei ferme care arăta ca scoasă dintr-o carte poştală ilustrată. Era o casă veche, albă, cu dependinţe vopsite în roşu în jurul unei păşuni, încadrate de pădure.

Prietenul lui Jared, Will McDonal, îi fusese coechipier ani întregi pînă cînd fusese nevoit să se retragă din cauza unei accidentări. Era un bărbat înalt, blond, liniştit şi cu un zîmbet plăcut. Nici el şi nici soţia lui, Kelly, o brunetă drăguţă, nu păruseră a fi supăraţi de telefonul lui Jared. De fapt îl cunoşteau destul de bine pentru a se aştepta la orice surpriză din partea lui.

Jared, Alyssa şi Genna îşi petrecură aproape toată ziua călărind, Alyssa pe acelaşi cal cu tatăl ei. Jared refuzase politicos oferta lui Kelly de a sta cu fetiţa.

În realitate, Jared dorise să petreacă aceste momente foarte plăcute şi liniştite împreună cu fiica lui. Genna realiza cît de mult îl supărase de fapt vizita Simonei.

Deşi se străduia din răsputeri, Jared nu reuşea să se relaxeze. Era în mod evident răscolit. Genna putea să deducă asta din zîmbetele lui forţate.

Mîncară pe o pătură într-o poienţiă însorită şi, în timp ce Alyssa moţăi un pic, Jared o luă pe Genna în braţe şi o ţinu atît de strîns, de parcă nu se mai iubiseră de săptămîni întregi.

Genna nu făcu aprecieri în legătură cu comportamentul lui şi nici nu încerca să-l convingă să vorbească despre asta. Îi oferea doar apropierea ei tăcută şi sinceră.

În seara aceea, ajunseră acasă şi, deşi era trecut de şapte, o găsiră pe Bernice tot în casa lui Jared.

– Ce mai faci, Bernice? întrebă Jared cu voce scăzută în timp ce o ducea pe Alyssa în casă.

Menajera îi arătă un plic negru.

– A fost trimis special, şefu'. Voiam să fiu sigură că-l primiţi. Nu puteam să-l las în harababura de pe birou.

Jared luă scrisoarea şi deveni palid în timp ce

se holba la ea. În cele din urmă rupse plicul şi scoase scrisoarea tipărită la maşină. După ce parcurse în grabă cele cîteva rînduri, trăsăturile feţei i se destinseră într-un zîmbet de uşurare. Simone recunoştea în scrisoare că fusese o gravă eroare şi nu ştia cum să se mai scuze pentru răul făcut. Ea o iubea pe Alyssa dar îşi dădea seama că fericirea ei era să stea cu Jared.

Ochii lui căutară ochii lui Genna, şi înainte de a o strînge în braţe murmură doar două cuvinte: S-a terminat!

Capitolul zece

Clanul Hennessy o găsi pe Genna cu totul nepregătită pentru întîlnirea cu ei. Jared o avertizase doar că sosirea lor era iminentă şi că erau foarte trăzniţi. Aceştia îşi făcură apariţa în masă cu o săptămînă înainte de plecarea lui Jared în cantonament. El insistase ca ea să fie de faţă cînd va sosi familia, deşi ea protestase.

Încercase zadarnic să-l convingă că ar fi mai bine ca, înainte de a face prezentările, să-i lase

fiecăruia timp să se acomodeze cu casa.

Cum Jared nu se lăsa convins, rămase aşteptînd în verandă cu mîinile în buzunarele pantalonilor scurţi şi dînd nervos din picioare. I-ar fi fost mult mai uşor să facă faţă dacă Bernice n-ar fi lăsat-o singură.

– Cînd sosesc? întrebă Alyssa pentru a nu ştiu cîta oară.

– În curînd, puişor, răspunse Genna, aplecîndu-se să netezească bluziţa fetiţei.

Alyssa se încruntă.

– Of, de cîte ori mi-ai mai spus asta!

– Totuşi, aeroportul e destul de departe.

– Şi dacă nu mai vin? Dacă s-au rătăcit?

– Stai liniştită, tăticul tău ştie drumul.

– Şi dacă l-a uitat?

– Nu l-a uitat.

Deodată, microbuzul familiei Dennison puse o frînă bruscă în faţa casei lui Jared. Într-o clipă toate uşile se deschiseră şi năvăliră afară cu toţii. Alyssa alerga spre grup în timp ce Genna rămase locului. Jared însă o luă de braţ şi o tîrî în mijlocul mulţimii pentru a face prezentările.

Bill Hennessy, tatăl lui Jared era un bărbat de aproape un metru şi optzeci de centimetri, cu o constituţie solidă şi un păr lung şi grizonat, dat pe

sapte. Jared moştenise de la el nasul scurt şi bărbia puternică. Purta un tricou roşu şi nişte blugi uzaţi. Cînd se făcură prezentările, dădu încîntat din cap şi începu să facă însemnări într-un carneţel verde, mestecînd gumă.

– Tata are o grămadă de idei, explică Jared cu entuziasm, împingînd-o pe Genna spre mama lui.

– Mamă, ea e Genna.

Grace Hennessy se întoarse spre ea. Avea ochi albaştri luminoşi, un păr negru ca abanosul, şi era destul de înaltă. Purta o rochie lungă şi largă din tafta purpruie, la care asortase trei brăţări late de argint.

– Deci tu eşti Genna. Jared ne-a povestit despre ajutorul pe care i l-ai dat în treaba aceea urîtă cu Simone. Cu toţii îţi datorăm mii de mulţumiri. O îmbrăţişă pe Genna, care se înroşi toată.

– N-am făcut chiar mare lucru, zise ea.

– Mă bucur că am ajuns cu bine aici, altfel nu aveam ocazia să te cunoaştem, Genna, zise Grace, uitîndu-se mustrător la fiul ei. A condus cam încet.

Jared roşi ca un adolescent.

– Mamă, te rog...

Grace continuă.

– Era cît pe ce să primească şi o amendă.

Pentru o clipă Genna se simţi alături de Grace, căci şi ea îl mai certa pe Jared.

– De fapt cu ce viteză mergeaţi?

– Cu 100 km/h într-o zonă unde era permis maxim 60 km/h.

Jared se înoruntă.

– Nu-i aşa că ofiţerul era un suporter al echipei *Hawks?* surîse Genna.

Jared se grăbi să schimbe subiectul.

– Genna, să ţi-o prezint pe mătuşă Roberta, ea e Genna.

– Îmi pare bine, zise Genna.

– Doamne, J.J. dar e o păpuşă, exclamă Roberta, ţinîndu-şi o ţigară în colţul gurii.

Era o femeie subţire, cu ochi verzi, sprîncene negre şi părul cărunt. O sfredelea pe Genna cu privirea.

– Mm...mulţumesc, bîiguie Genna.

Următorul membru al familiei, James, fratele mai mare al lui Jared era preot. Alyssa îi spunea „Unchiul Părinte".

Sora cea mică, Marie, avea şaptesprezece ani şi se antrena pentru echipa olimpică de patinaj artisitc.

Bryan, fratele mai mic, absolvise facultatea de parapsihologie.

Trupa plănuia să rămînă toată săptămîna. În weekend aveau să mai sosească şi alţi membri ai familiei la petrecerea dată cu ocazia zilei de naştere a lui Grace. Părinţii lui Jared aveau să rămînă cu Alyssa cît timp acesta era în cantonament.

Rămaşi singuri pe trotuar, Jared o întrebă pe Genna.

– Ei, ce părere ai?

– Păi... ce să zic... Sînt interesanţi.

– Da, zîmbi Jared cu toată faţa. Sînt grozavi, nu-i aşa?

– Categoric, categoric.

Un strigăt înfiorător îi făcu să se grăbească în casă pe urmele celorlalţi. Mătuşa Roberta ieşea clătinîndu-se din baie.

– Dumnezeule, J.J.! E o femeie moartă în cadă.

– Nu e o femeie, ci un manechin.

– Fii respectuos cu morţii J.J., cel puţin în faţa unui preot.

Genna intră în baie unde Candy stătea trîntită în cadă cu o cască pe cap şi o perie de baie în mînă.

– Aici era într-un loc ferit vederii tale, îi zise Jared, lui Genna, spăşit.

Cum toată lumea era de acord, Genna trebui

să se dea bătută.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd toată lumea se adunase în sufragerie pentru prînz, Roberta îl trase pe Jared deoparte.

– J.J., iubitule, nu ştiu cît ai dat pe casa asta, dar să ştii că sînt nişte păsări care şi-au făcut cuib la etaj.

– Păsări? Jared se uită pe furiş la Genna care îi privea.

– Da. Cînd am deschis uşa dulapului din camera mea, erau grămadă acolo. Era cît pe ce să fac un infarct. N-am mai văzut aşa ceva, sînt mari şi roz.

Genna îşi muşcă buzele şi se întoarse nervoasă cu spatele. Roberta continuă.

– Ar fi bine să-i scoţi de acolo, altfel vor face o mizerie îngrozitoare.

Numai plictisitoare nu era viaţa împreună cu familia lui Jared. În casa lui era o permanentă agitaţie. Bill era întotdeauna ocupat cu luatul notiţelor şi părea că se ocupa de proiecte secrete în garaj. Bryan împînzise casa cu invenţiile lui elec-

tronice de detectare a manifestărilor paranormale. Mătuşa Roberta continua să-i amuze pe toţi. Grace spunea poveşti copiilor din vecini şi din cînd în cînd mai savura cîte o ţigară deşi de doi ani pretindea că se lăsase de fumat. Fratele şi sora mai mică a lui Jared făceau sport mai tot timpul în grădină.

Întreaga familie forma un grup colorat şi impresionant. Lui Genna îi plăceau tare mult, dar i se părea că atributele lor unice aruncau o lumină defavorabilă asupra mediocrităţii ei. În realitate ea încercase să fie cît mai normală cu putinţă. În plus, nu mai putea fi deloc singură cu Jared, iar acestuia nu părea să-i pese.

Pe de o parte, Genna înţelegea dorinţa lui Jared de a fi cu familia căci erau răspîndiţi în toate colţurile ţării. Pe de altă parte însă, gîndindu-se la dragostea lor abia înfiripată, rămînea complet nedumerită.

Peste foarte puţine zile, Jared avea să plece şi asta însemna sfîrşitul flirtului lor de o vară. Nu vorbiseră niciodată despre un viitor împreună şi acum ea realiza că nici nu exista aşa ceva. Ştia de mult timp că nu era genul lui, aşa cum nici el nu era genul ei. Poate că o plăcea ca prietenă sau amantă dar nimic mai mult. Poate că asta

voia el să-i transmită cînd o invita în fiecare seară să cineze cu familia.

În mod evident, nu se potriveau şi probabil el încetase să mai fie atras de ea. De cînd se ştia, căutase un bărbat din aceeaşi clasă socială cu ea. Un tip liniştit, aşezat, genul omului de afaceri, care să nu-i perturbe echilibrul. Pentru ea, viaţa însemna mai mult decît distracţie şi plăcere neînfrînată: stabilitate, asigurare pe viaţă şi... plictiseală.

Avea atîtea de făcut pentru viitorul ei şi cu toate astea îşi petrecuse toată vara cu cine nu trebuia. La urma urmei însă, era o femeie modernă. Femeile moderne aveau astfel de aventuri tot timpul; schimbau bărbaţii ca pe ciorapi.

Dar oare de ce se simţea aşa de deprimată? Pentru că îl iubea şi nu era deloc o femeie modernă. Genna era pur şi simplu incapabilă să iubească firesc sau să păstreze o relaţie fără a se lega la cap. Cu Jared ar fi vrut ceva de durată. Se temea însă să-i ceară mai mult pentru a nu-l pierde ca prieten; doar făcuseră la început o înţelegere în acest sens.

Dacă el ar ştii ce-i trece prin cap, probabil că ar compătimi-o sau şi mai rău s-ar enerva poate. Cel mai bine ar fi să aştepte pînă se stinge flacăra

pasiunii. L-ar lăsa să plece şi ar uita de el aşa cum promisese.

Se aşeză pe marginea varandei, cu bărbia sprijinită de genunchi, uitîndu-se la familia lui Jared care juca fotbal cu faimoasa lui minge.

Mişcările lui Jared erau atît de naturale, încît Genna abia mai putea respira. Trupul lui era o maşinărie umană perfectă şi avea un spate splendid.

Seara era prea călduroasă. Jared nu purta decît un şort de mătase albastru metalizat şi tenişi. Cînd se mişca, Genna întrezărea forma perfectă a coapselor lui. Amintirea mîngîierilor din noaptea cînd făcuseră dragoste era prea vie în memoria ei şi trebuia să-şi mute privirea; simţi că Grace se uită la ea.

– Deşi o mămă n-ar trebui să spună aşa ceva, băiatul ăsta are un corp teribil, zise Grace.

Genna zîmbi.

– Toată lumea e de acord cu asta.

Roberta ridică din sprîncenele ei negre. Se aşeză picior peste picior şi scutură scrumul pe braţul şezlongului.

– Jimmy? Pentru Dumnezeu, doar e preot!

– Nu, dragă, despre Jared e vorba. Deşi pot să afirm cu mîndria unei mame că toţii copii mei

sînt frumoşi. Îşi întinse braţele către Alyssa cu ochii strălucind de iubire. Şi nepoţii la fel. Hai la bunica, Alyssa.

Alyssa zîmbi timid şi se urcă în poala lui Grace, întrerupînd hîrjoneala cu Flurry. Căţeluşul fugi cu un ciorap în gură.

– Doamne, ce bine seamănă cu tine, Grace. Roberta trase din ţigară, scutură scrumul şi se uită la Genna. Jeannine, nu-i aşa că e leită Grace?

– Da. Genna nu se obosi să corecteze pronunţia numelui. Pînă acum, Roberta nu-i spusese de două ori la fel. Chiar semeni cu bunica, Lys.

Alyssa şi Grace părură amîndouă satisfăcute de răspuns. Alyssa îşi înfăşură în jurul braţului mîneca imensă a rochiei lui Grace.

– Porţi rochii aşa de frumoase, bunicuţo.

– Crezi? zîmbi Grace. Oricum, mersi.

– Are gusturile tale, mamă, zise Bill, spărgînd un balon de gumă. El stătea pe terasă în dreapta lui Grace, cu picioarele întinse pe gazon, sprijinit în mîini. Purta pantaloni scurţi zdrenţuiţi şi o cămaşă verde fluorescentă de la care te dureau ochii. Carneţelul îi rămăsese deschis pe genunchi şi pixul pus după ureche, în timp ce îi privea pe copii care se jucau.

– Poate o să fiu ca tine cînd o să fiu mare, spuse Alyssa.

Grace zîmbi. Roberta scoase un nor de fum şi îşi stinse tacticos ţigara.

Bill chicoti:

– Eşti tare scumpă, Alyssa.

Alyssa alunecă din poala bunică-si şi se aruncă entuziasmată în braţele lui.

– Te iubesc, bunicule.

Bill rîse şi ochii lui albaştri se încreţiră la colţuri la fel ca şi ai lui Jared. Îşi îmbrăţişă nepoata şi o legănă duios.

– Şi eu te iubesc, scumpo.

Gennei i se puse un nod în gît. Fără îndoială că rudele lui Jared erau ciudate, dar se iubeau şi nu se fereau să o arate. Tot timpul se îmbrăţişau, se pupau şi se înghionteau prieteneşte. În comparaţie cu ei, rudele Gennei păreau nişte străini politicoşi. O făceau să se simtă un outsider.

Nu. Ea era de vină. Întotdeauna îşi dorise să facă parte dintr-o familie iubitoare. Petrecîndu-şi timpul cu familia Hennessy, realiză că de fapt nu avea o familie şi nici nu spera să mai aibă. Îşi muşcă buza şi mîngîie căţelul care îi adormise în poală.

Strigătul entuziast al lui James: „Marcat!" îi

atrase atenţia către gazon. James, era cu cîţiva ani mai în vîrstă decît Jared şi tipul era al naibii de chipeş. Nu chiar ca Jared, bineînţeles, dar Genna îşi putea uşor imagina că frînsese o mulţime de inimi înainte de a jura credinţă domnului. Fără îndoială că asculta o mulţime de mărturisiri în legătură cu pofta trupească.

La celălalt capăt al gazonului era Bryan. Era liniştit şi studios ca şi tatăl său. Cînd deschidea gura nu spunea niciodată mai mult de cinci cuvinte. Nu era la fel de înalt ca fraţii lui, dar avea o constituţie atletică. Părul îi era aproape blond, avea ochi albaştri şi purta ochelari cu rame negre. Probabil că femeile ardeau de nerăbdare să-i scoată ochelarii.

Marie semăna cu tatăl ei. Jared o ridică deasupra capului şi se învîrti cu ea ca şi cum ar fi fost o pereche de patinatori, ea îşi mişcă spectaculos picioarele şi apoi se dădu peste cap, aterizînd în faţa lui.

Jared rîse şi alerga spre locul în care Genna stătea cu privirea pierdută. Ea ieşise din joc, pretinzînd că o supără glezna, lucru de care el se cam îndoia. Era din ce în ce mai tăcută şi el nu reuşea să o scoată din starea asta. Era îngrozit că ea încerca să pună capăt relaţiei lor. Peste

două zile urma să plece în cantonament – moment tocmai potrvit pentru o ruptură.

La naiba! Lucrurile mergeau aşa de bine, se gîndi el, ştergîndu-se pe spate cu tricoul transpirat. Oare să fi fost din cauza familiei? Genna părea că-i simpatizează, dar la urma urmei erau o adunătură de excentrici nu tocmai pe gusul ei. Oricum o să afle despre ce e vorba şi o să rezolve el problema.

Totuşi trebuia să fie atent. Îi promisese să nu insiste.

– Hei, frumoaso, ce-ţi mai face glezna? îi zîmbi răutăcios.

– Binişor, zise ea, forţîndu-se să zîmbească.

O mîngîie pe bărbie şi îi fură un sărut.

– Nu vă sărutaţi în faţa unui preot, îi certă Roberta.

– Preotul ăsta e fratele meu.

– Ha, nu mă duci tu pe mine, văd foarte bine că o săruţi pe Genna.

Jared şi Grace făcură feţe-feţe în timp ce Bill continua să mîzgălească în carnetul lui.

– Băieţi, zise el îndreptîndu-se spre garaj, urmat îndeaproape de James, Jared şi Bryan.

– Jemima, unde crezi că se duc acum?

– Fără îndoială că pregătesc o petrecere sur-

priză, zise Grace trecîndu-şi mîna prin păr.

– Ai aflat deja de petrecere? întrebă Genna, gîndindu-se cît de dezamăgiţi vor fi băieţii.

– Bineînţeles. Bill îmi pregăteşte o petrecere surpriză în fiecare an, de treizeci şi şapte de ani încoace.

– E o tradiţie, zise Marie cu un zîmbet insinuant, o replică feminină la cel al lui Jared.

Roberta chicoti, bătînd-o pe Genna pe umăr.

– Sînt o adunătură de nebuni, Jeanette.

Cînd băieţii ieşiră din garaj, se îndreptară cu toţii spre casă, mai puţin Genna.

– Nu mai pot sta, zise ea cu un zîmbet pierdut, deşi ştia că minte îngrozitor de prost.

– Te conduc eu acasă, zise Jared.

Traversară pajiştea, şi Genna uită să mai şchiopăteze. Soarele la apus înroşea cerul, păsările ciripeau şi doi copii din vecini jucau baschet pe stradă. Jared o luă pe Genna de după umeri şi o trase mai aproape de el.

– Te-au înnebunit ai mei, nu-i aşa?

– Nu, se grăbi ea să-l asigure: îmi plac ai tăi, sînt minunaţi.

– Da, „ Hennessy cei ciudaţi" ni se spune acasă.

– Mătuşa Roberta e într-adevăr teribilă.

– E o bomboană, nu-i aşa? zise el duios.

Tăcură amîndoi. Era o tăcere asurzitoare. Nici la început, cînd Genna nu-l simpatiza, nu se întîmplase aşa ceva. La un moment dat se auzi clopoţelul de la intrarea casei lui Jared şi un punct incandescent în întuneric arăta că Grace ieşise tiptil la o ţigară. Jared se întoarse şi o mîngîie pe Genna pe păr.

– Ascultă, ştiu că n-am putut rămîne deloc singuri zilele astea, poate că trec mai tîrziu în seara asta pe la tine.

– Nu, te rog, n-a fost o săptămînă prea bună pentru mine.

– Nu trebuie să facem dragoste, ci doar să fim împreună. Trebuie să vorbim.

Ea dădu din cap. Aşteptase atît de mult să fie singură cu Jared încît acum era tare emoţionată.

– Genna, chiar trebuie să vorbim serios.

„Ca să-mi poţi spune că s-a terminat? Nu, mulţumesc."

– Nu, te rog, nu mai insista.

Jared suspină şi îi evită privirea.

– Ne vedem mîine?

– Mmm... Am ceva treabă mîine.

– Pregătiri pentru Crăciun? întrebă el ironic.

Gennei îi dădură lacrimile.

– Ce dracu' mai înseamnă şi asta? Credeam că mîine mergi cu familia să vizitaţi şantierul naval.

– Da, dar n-ai nici un motiv să nu vii.

– Nu pot.

– Bine.

Tăcură din nou şi tăcerea deveni insuportabilă.

– Dar la petrecerea mamei o să vii, nu-i aşa?

Felul în care o spusese nu lăsa loc unui refuz.

– Da.

– Bine.

Din nou tăcere.

– Ce face tatăl tău în garaj?

Zîmbetul lui faimos deveni şters acum.

– Lucrează la un dispozitiv special pentru focul de artificii. Vrea să scrie GRACE cu artificii roz şi violet.

– Interesant, zise ea gata să izbucnească în lacrimi.

Petrecerea era ultimul lucru pe care îl va mai trăi împreună cu Jared, deşi într-un fel ar fi vrut să-şi petreacă tot restul vieţii alături de el. Oricum însă, nu avea de gînd să-i facă o scenă penibilă.

Va suferi, dar va face faţă. Acum era matură şi ştia ce riscuri îşi asumase.

Jared văzu lacrimile din ochii ei şi îşi dădu

seama că el însuşi era disperat.

– Ce se întîmplă, Genna?

Intenţionase să aştepte momentul cînd puteau vorbi fără să fie deranjaţi. Jurase să nu o forţeze să vorbească.

La rîndul ei, Genna îşi dădu seama că niciodată cînd era în braţele lui nu putea gîndi limpede.

– Totul e O.K. De ce-ar fi vreo problemă?

– Spune-mi, iubito, o implora el.

O uşă fu izbită şi Alyssa strigă:

– Tati, nu vii să mă duci la culcare?

Jared îşi înăbuşi o înjurătură şi apoi strigă:

– Vin imediat, Lyss.

– Ar fi mai bine să pleci, murmură Genna, simţind cum i se taie răsuflarea.

– Tati! se auzi din nou.

– La naiba, bombăni el. O mîngîie pe Genna şi se aplecă să o sărute. Buzele îi erau moi şi tremurau şi el simţi că trebuie să o ocrotească.

– Ta-ti.

– Ne vedem la petrecere, zise el şi se îndepărtă.

Genna îl urmări cum dispare cu Alyssa în casă. Fără să aprindă vreo lumină, urcă şi ea în dormitorul ei şi se aşeză pe pat, acolo unde o

iubise Jared.

Razele argintii ale lunii se strecurau prin fereastra deschisă, luminînd camera. Genna îşi plimbă privirea prin dormitorul plin cu amintiri. Avusese o viaţă satisfăcătoare, chiar împlinită. De ce dintr-o dată i se părea pustie ca un deşert. Oftă adînc şi se întinse în pat. Ochii îi erau uimitor de uscaţi. N-avea rost să plîngă. Asta era situaţia şi nu avea ce face. Nu-i va putea schimba niciodată lui Jared sufletul aşa cum nu-l putea schimba nici pe al ei.

Capitolul unsprezece

– Dată naibii petrecerea, nu-i aşa, Jared? Roberta scoase un nor de fum albastru. Împrumutase special una din toaletele diafane ale lui Grace, o rochie împodobită cu o eşarfă verde. Atîrna pe ea ca un sac, aducea cu un copil îmbrăcat cu hainele părinţilor.

Amy se sprijinea de Roberta şi se uită sceptic la Genna care zîmbea silit.

– E o petrecere grozavă, mătuşă Roberta. Să-ţi aduc un sifon?

– Da, Jenny, adu-mi. Apucă afectuos mîna lui Genna şi se uită la ea cu ochi sticloşi. Pe cuvîntul meu, eşti o fată minunată. Nici nu-ţi pot spune cît de drăguţă eşti. Adu-mi te rog un sifon.

Genna şi Amy se îndreptară spre bufetul cu răcoritoare din spatele casei. Amy îşi plimbă privirea lacomă de la un capăt la altul al mesei. Reflectoarele luminau paharele şi farfuriile de toate formele şi mărimile, adunate grămadă pe faţa de masă în carouri. Erau de toate, de la crab fiert şi frigărui pînă la zmeruă şi prăjitură de ciocolată. Erau nenumărate sortimente de dulciuri, şi asta datorită lui Genna. Amy apucă un platou şi cu o mişcare foarte largă îl întinse spre Genna. Aceasta lua o rădăcină de ţelină, după care se apucă să facă un cocteil.

– J.J. se pricepe la organizat petreceri.

– Mmm... fu tot ce putu să zică Genna, aprobînd astfel spusele lui Amy.

Lampioanele chinezeşti strălucitor colorate împînzeau grădina, atîrnînd pînă şi în jurul cuştii-castel a lui Flurry. De la boxele sistemului de amplificare al staţiei de emisie adusă de postul de radio local se auzea o asurzitoare muzică rock. Un D.J. purtînd o cămaşă neagră, dansa pe peluză cu Grace. Aceasta era îmbrăcată într-o ro-

chie de satin, roz cu o eşarfă în jurul gîtului.

Ca şi la prima petrecere dată de Jared, toţi vecinii fură invitaţi. Genna îl zări pe Theron Ralston care nu pierdea nici o ocazie de a mînca pe gratis sau de a-şi spiona vecinii. Rotunda doamnă Ralston încerca să obţină informaţii de la Bill Hennessy în timp ce se înfrupta dintr-o salată de cartofi. Bill continua să-şi mestece guma, notînd în carneţelul lui şi dădea din cap, absent. La gît avea un papion foarte îngrijit.

Tocmai sosiră alţi doi membri ai familiei Hennessy: Anne – sora mai mare a lui Jared, sculptoriţă, cu un gust vestimentar deosebit, şi Quinn – fratele lui Jared, oceanograf. Anne era însoţită de soţul ei, Armand şi de cei doi copii ai lor. Quinn venise cu noua lui soţie, Kate.

Erau prezenţi şi cîţiva dintre coechipierii lui Jared. Genna îl recunoscu pe Brutus, uriaşul cu freză de indian. Era îmbrăcat într-un costum negru de piele şi dansa cu mătuşa Roberta într-un ritm foarte alert.

Copii vecinilor năvăliră printre adulţi cu pistoale de apă în mîini. Flurry alerga cu o sanda în gură. Peluza era plină de oameni care rîdeau, dansau şi cîntau – cam ostentativ parcă, se gîndi Genna. Aproape că nu dormise noaptea trecută

şi acum se resimţea. Mai ales nu avea chef de petrecere. Şi asta numai din cauza lui Jared, îşi zise ea.

– Deşteptarea, Genna, zise Amy cu o voce ascuţită. Se vede că ai un chef nebun.

– Ce mai constatare! zise Genna sarcastic, băgînd ţelina din care ronţăise în buzunarul cămăşii. Dădu pe gît o bună parte din cocteilul pe care îl pregătise pentru Roberta.

– Care-i problema? Vrea oare Jared să pună din nou păsările flamingo în faţa casei?

– Ţin să te anunţ că le-am pus într-un dulap, zise Jared. Am speriat-o al naibii de tare pe mătuşa Roberta.

– Sper să nu te superi că a zis aşa, şefu', se alătură Bernice, dar nu trebuie să ieşiţi din cuvîntul domnişoarei Genna.

– Înţeleg ce vrei să spui, Brenice, îi zise Jared, bătînd-o pe umăr. Poţi să-mi spui orice îţi trece prin cap atîta vreme cît îmi faci clătite atît de bune. Îi aruncă o privire semnificativă lui Genna: Nu-i aşa, Gen?

Genna se uită urît la el şi dădu pe gît restul de cocteil.

– În afară de asta, Bernice, contină Jared, ai un serviciu asigurat la mine atîta vreme cît îmi

spui şefu'. Îmi dai apă la moară.

– Da, îţi dă atîta apă la moară încît în curînd o să fie inundaţie.

– Nu-ţi fă griji, şefu', cu Genna lîngă tine n-o să ţi-o poţi lua niciodată la cap.

– Nu asta mă îngrijorează cînd sînt cu Genna.

Genna se uită rînjind la el şi zise:

– Scuză-mă, am promis să-i duc mătuşii tale ceva de băut.

– Cred că pot să beau şi eu ceva, zîmbi Jared forţat.

Genna îşi făcu loc prin mulţime spre bufetul cu răcoritoare, preocupată să scape de Jared. El o ajunse însă la platourile cu părjituri.

– Mamă! dar ce poftă de mîncare ai, domnişoară Hastings, zise Jared uitîndu-se la friptura din farfuria ei.

Enervată, Genna răspunse:

– Din întîmplare, îmi place friptura de pui.

– Din întîmplare eşti chiar o puicuţă. M-ai ocolit toată seara.

– De unde ţi-a venit ideea asta stupidă?

– Ha! rînji el, şi dinţii îi sclipiră în întuneric. Ai impresia că am stat prea mult unul cu celălalt?

Roberta se apropie, ţinută de mijloc de Brutus. Acesta le zîmbi, dezvăluind un dinte de aur pe

care era gravată inițiala numelui său.

– Ăsta e cocteilul pe care l-ai făcut pentru mine, Jilian?

– Da, poftim, zise Genna, oferindu-i fără delicateţe paharul de plastic.

– Spartacus ăsta al nostru o să înghită flăcări mai tîrziu, ce spectacol o să fie! zise ea şi se uită la Brutus. Luă o înghiţitură din băutură şi făcu feţe-feţe. Sfinte Sisoe, scumpo, eşti sigură că ştii să foloseşti un sifon? Mi-ai făcut un cocteil ţeapăn, nu glumă!

Brutus îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs. Înşfăcă o sticlă de Ballantine, şi-şi turnă în gură cam un sfert din conţinut. Se aşeză în profil şi, folosind bricheta lui Roberta scoase o jerbă demnă de un aruncător de flăcări.

Jared sorbi din băutura lui şi zise:

– Ascultă, Gen, trebuie să stăm de vorbă serios înainte de plecarea mea.

Genna simţi că inima îi bate atît de tare, aproape să-i spargă pieptul.

– Mda... bine... dar eu...

Bobo Paige tocmai trecea pe acolo. Disperată, Genna îl apucă brusc de braţ.

– I-am promis lui Ottis dansul ăsta, zise ea, trăgîndu-l pe uriaş în mijlocul dansatorilor.

Ceva mai tîrziun Genna fu la un pas de o nouă confruntare cu Jared dar Bill Hennessy apăru la timp şi se îndepărtară cu toţii înspre garaj.

Abia mai tîrziu, cînd stătea de vorbă cu Amy, Jared reuşi să o încolţească.

– J.J., tu de fapt de ce ai invitat-o pe Genna la petrecere? Nu se distrează deloc.

– Nu-ţi fă griji, Amy, de cînd o ştiu are probleme cu acomodarea. O luă de mijloc pe Genna şi o expedie pe Amy: Scuză-ne, te rog.

– Unde te duci? întrebă Genna gîfîit, încercînd să scape din strînsoarea lui.

Din cauza răcelii ei însă, Jared se hotărîse să o convingă altfel, mai ales că Genna era atît de fierbinte în braţele lui. Dacă asta voia, n-avea nici o şansă să se descotorosească de el.

O duse pe lîngă garaj, departe de mulţimea petrecăreaţă şi o cuprinse în braţe. O sărută înfocat, aprins de dorinţă. Nu-i ceru ci luă. Neputincioasă, Genna îi oferi gura ei şi obţinu plăcerea intensă de a-şi simţi trupul lipit de al lui. Jared o mîngîie pe şira spinării şi-şi coborî mîna sub fusta ei. Incertidutindea pe care o simţise în legătură cu relaţia lor dispăru din mintea ei. Reală şi prezentă era doar dorinţa copleşitoare de a fi mîngîiată şi iubită de acest bărbat. Nimic nu o putea opri să i

se dea pe loc lui Jared, deşi ştia că oricine ar fi putut să dea peste ei acolo.

Încins, Jared se uită în jur, căutînd o soluţie salvatoare căci nu voia ca Genna să se răzgîndească. Magazia în care Theron Ralston îşi ţinea răsadurile se afla în colţul din spate al grădinii vecinului. Jared deschise uşa şi o trase pe Genna înăuntru. Lumina lunii se strecură printr-o ferestruică înăuntru, unde se găseau unelte de grădinărit şi unelte de tuns iarba.

Jared o propti pe Genna cu spatele de un perete şi o îmbrăţişă cu gesturi hotărîte. Era tandru şi rugător. Maieul lui Genna îi căzu pînă în talie. Degetele lui Jared desfăcură sutientul fără bretele şi se repezi la sînii ei. Genna desfăcu cu o mişcare bruscă fermoarul pantalonilor gri ai lui Jared eliberîndu-l de presiune.

Dorinţa spulberă ultimele rămăşiţe ale luciditătii dînd frîu liber pasiunii. Se strînseră cu disperare în braţe. Fusta lui Genna fu ridicată în jurul mijlocului. Minusculul bikini de mătase albastră căzu pe podea. Jared o ridică şi încercă să găsească cea mai bună poziţie pentru a o pătrunde. Începură să se mişte împreună în ritmul dragostei. Picioarele lui Genna îl încolăciră pe Jared, cerîndu-l mai aproape. Întregul trup al lui Jared păru

să explodeze în feminitatea ei, iar Genna îşi înfipse unghiile în muşchii lui ca semn al plăcerii finale.

Revenindu-şi la normal, Jared fu brusc cuprins de groază gîndindu-se că Genna ar putea să-l urască pentru că făcuse dragoste cu ea în magazia cu scule a vecinului său. Genna însă, începu să chicotească foarte vesel.

– Asta-i magazia lui Theron Ralston, nu-i aşa? zise ea printre rîsete.

Jared simţi o uşurare imensă auzind-o.

– Bătrînul Theron ar muri dacă ar şti. Oh, Genna, mare figură mai eşti.

Zîmbetul lui Genna se vesteji.

– Doar asta sînt eu pentru tine, Jared?

Jared deveni brusc serios. Cum putea să se gîndească la aşa ceva? Doar îi spusese că o iubeşte. Făcuse totul în afară de a o cere în căsătorie. A-ha, asta era. Nu clarificaseră o problemă foarte importantă: viitorul lor. La dracu'! Stricase tot. Se străduise atît de mult să nu o sîcîie cu pretenţiile lui, să nu o supere din cauză că el voia mai mult. Cum de fusese atît de lipsit de tact, doar ştia că Genna se arsese o dată într-o relaţie cu un bărbat.

Genna îşi încrucişă braţele interpretînd drept

milă pasiunea lui blîndă şi protectoare.

– Trebuie neapărat să vorbim în seara asta pentru că mîine dimineaţă voi pleca.

Auzindu-l, Genna simţi că explodează. Încercase din răsputeri să dea dovadă de o atitudine sobră în legătură cu aventura asta. Cuvîntul ăsta suna al naibii de prost. Nu era numai o aventură, ea chiar se îndrăgostise.

Se auziră nişte zgomote de afară şi ei se ascunseră repede. Cu mare grijă, Genna împinse ferestruica la o parte.

– Cine e? întrebă Jared în şoaptă.

– Doar mama ta furişată în garaj să fumeze o ţigară.

– Ţigară?!? În garaj?!? Dumnezeule mare!

Jared ţîşni din magazie, împingînd-o pe Genna pe burtă în iarbă. Grace tocmai aprinsese băţul de chibrit cînd braţul vînjos a lui Jared o smuci afară. Căzură împreună pe pămînt. În momentul următor, acoperişul grajului sări în aer.

Se auziră ţipete. Toată lumea din grădină căuta adăpost, cu excepţia lui Bill şi a mătuşii Roberta care priveau la focurile de artificii ce împînziseră cerul.

– Extraordinar, Bill. Ce frumos! zise Roberta pufăind din ţigară.

Încruntat, Bill notă în carneţelul său: „Prea mult praf de puşcă".

Din fericire cele două maşini ale lui Jared scăpaseră neatinse, fiind parcate pe stradă. Păsările flamingo însă se transformaseră într-un morman de plastic topit.

Explozia răspîndise ţăndări peste tot. Grădina de zarzavat a familiei Ralston era presărată cu bucăţi de şindrilă. Una din mingile de golf pe care Jared la avusese în garaj îl lovi pe pudelul familiei Raston, lăsîndu-l fără cunoştinţă; doamna Ralston simţi că plesneşte de furie.

O echipă de pompieri reuşi să stingă focul în cîteva minute. Muzica începu din nou să cînte. În apropierea magaziei lui Ralston, părintele James descoperi o pereche de bikini din mătase.

– Mărimea 5, zise, făcîndu-i cu ochiul fratelui său.

Jared se înroşi brusc, încruntîndu-se la el indignat. Smulse lenjeria din mîna fratelui său şi o înfundă în buzunarul pantalonilor, căutînd-o cu ochii prin mulţime pe posesoarea bikinilor. Dar Genna nu era de găsit nicăieri.

Capitolul doisprezece

Focul fusese stins, nimeni nu fusese rănit iar Genna părăsi locul petrecerii. Era trecut de miezul nopţii. Jared se ocupă de pompieri şi de restabilirea situaţiei. Genna bănuia că el nici nu-i observase absenţa, de fapt asta şi voia.

Peste cîteva ore Jared avea să plece în cantonament. Genna nu voia să fie prin preajmă în acele momente, şi mai ales nu voia să poarte cu el discuţia aceea serioasă. Nu că ar fi fost laşă, îşi

zise în timp ce intra cu maşina pe autostradă. Dar nu era deloc nerăbdătoare să audă vreun discurs de tipul: „Îmi pare rău că te-ai implicat mai mult decît mine". Era prea mîndră ca să îi adreseze ea lui Jared cuvîntul şi nu voia să-l ştie pe Jared forţat să spună lucruri stînjenitoare.

Îşi parcă maşina sub un stejar alb ce se afla la marginea şoselei, lîngă o păşune. Privea în depărtare la formele întunecate ce păreau a fi animale. Erau vaci, sau poate cai. Îşi şterse tricoul cu un şerveţel.

Era mai bine să lase totul să se termine aşa. Jared o să lipsească cam trei săptămîni. Cînd se va întoarce ea va fi deja ocupată cu şcoala. O să se prefacă că nu s-a îndrăgostit deloc de el. Puteau rămîne prieteni. Prietenia lui era importantă pentru ea şi nu voia să o piardă. De fapt, el nu va afla niciodată că inima ei era zdrobită.

Aşezată pe capota maşinii, privea tristă răsăritul soarelui. Îi plăcea dimineaţa pentru că era momentul cel mai liniştit al zilei, cînd lumea, cu toate problemele ei, încă dormea. În zori aveai mintea limpede şi mai ales puteai fi cu totul singur. În dimineaţa asta însă – se gîndi, ştergîndu-şi o lacrimă – era singură şi nu se simţea prea grozav. E adevărat, fuseseră şi vremuri mai bune. Nu

depindea de nimeni; era o femeie inteligentă, drăguță, cu o slujbă care-i plăcea, un cămin confortabil şi prieteni buni.

Foarte bine, se gîndi. Îi lipsea un singur lucru – Jared. Şi Alyssa.

Era mulţumită că cel puţin îl cunoscuse pe Jared, petrecuseră ceva timp împreună aşa încît ea aflase ce băiat bun e. Aproape că nu-şi mai amintea cum de trecuse cu vederea freza lui punk, cerceluşul din ureche sau aerele lui de cuceritor.

Animalele de pe păşune începură să se trezească. Ciudaţi cai, se gîndi ea, au gîturile cam lungi. În realitate, erau lame. Aparenţele înşeală atît de des!

În cele din urmă ajunse acasă, făcu un duş şi se îmbrăcă cu un tricou foarte larg. Vreme îndelungată stătu pe un taburet la tejgheaua din bucătărie, privind în gol. Pentru prima dată de săptămîni de zile nu ştia ce prăjituri să facă.

La ora zece, merse la Jared să se asigure că nu păţise nimeni nimic seara trecută. *Corvette*-ul lui Jared nu era acolo. Şi Genna fu sigură că el plecase. O cuprinse o disperare rece.

– Gilda! exclamă Roberta cînd o văzu. Arăta ca o pasăre exotică cu părul ei grizonat, zburlit în

toate părţile. Purta adidaşi roşii şi un halat de baie albastru. Trase îndelung din ţigară şi o invită pe Genna în casă.

– Mă bucur că ai trecut pe aici. Jared al nostru te-a căutat peste tot.

– Serios? zise Genna, încercînd să evite fumul care-i intra în ochi. Continuă pentru sine: „păstrează balivernele astea pentru altcineva".

– Stai liniştită, scumpo, n-o să-i spun nimic lui James, şopti Roberta conspirativ. Totuşi, n-ar fi trebuit să te încurci cu un preot. Nu-ţi oferă nici un viitor.

Genna oftă şi-şi duse mîna la frunte.

– Voiam doar să mă asigur că toată lumea e bine.

Roberta îşi aruncă mîinile în sus.

– Extraordinar! Toată lumea s-a distrat extraordinar. Cel puţin focurile de artificii ale lui Bill i-au înnebunit pe toţi. Nu-i aşa că ţi-au plăcut, Janette?

– Sigur că da.

– Minunat, într-adevăr. Îşi stinse ţigara într-o scrumieră deja plină şi-şi aprinse alta.

Genna sperase să dea peste cineva mult mai lucid decît Roberta şi prin urmare se retrase spre uşă.

– Trebuie să plec.

– Dar mai rămîi! exclamă Roberta. Tocmai mă pregăteam să iau micul dejun: omletă, ciocolată şi brînză. Specialitatea mea.

– Sigur, zise Genna, zîmbind silit. Deja începuse să se simtă rău. Serios, mătuşă Roberta, nu pot să mai rămîn, dar mersi pentru invitaţie.

– Bine, poate altă dată. Ia spune-mi, Glenda, au trecut pe aici nişte tipi de la şcoala lui Alyssa să ia carnetul ei de note. Îl auzisem pe Jared deunăzi, spunînd că l-a pus într-un plic de plastic pe birou, aşa că l-am căutat şi l-am dat tipilor. Crezi că am făcut bine?

Genna aruncă o privire spre dezordinea de pe biroul lui Jared.

– Bineînţeles că ai făcut bine. Era probabil domnul Adams de la secretariat. Ieşi afară. La revedere!

– Pa, pa. Mai vin-o, zise Roberta ieşind în prag cu ţigara în gură. După un timp o strigă: Stai! stai, Gardenia!

Genna se opri şi o văzu pe Roberta fluturînd o foaie de hîrtie într-o mînă.

Era un cec pentru a doua jumătate a salariului ei, alături de un bileţel mîzgălit în grabă în care îi mulţumea şi îi spunea că o să sune. Asta era

într-adevăr culmea, era o nouă lovitură pentru Genna. Fusese a lui pentru o vară; o cumpărase şi o plătise.

Reîntoarsă acasă, Genna se aşează într-un fotoliu, cu privirea pierdută. Era cel mai bun lucru pe care îl putea face.

Uşa din spate se auzi trîntindu-se.

– Nu faci prăjituri? întrebă Amy mirată, cît de încet îi permise vocea ei stridentă.

– Nu. Am făcut suficiente prăjituri pînă în anul 2000.

– Şi ce faci aici? întrebă Amy aşezîndu-se pe un scaun în faţa ei.

– Privesc în gol.

Din respect pentru prietena ei, Amy privi şi ea în gol timp de un minut, nu avea răbdare să stea mai mult decît atît.

– Unde ai dispărut după show-ul de azi-noapte? întrebă ea, ochind un măr roşu aflat într-un coşuleţ pe masă.

– Am fost să văd răsăritul soarelui.

Amy crezu că e bine să insiste, prefăcîndu-se că nu a auzit.

– J.J. te-a căutat peste tot.

– Voiam să fiu singură. După explozii din astea trebuie să plec undeva să mă reculeg.

– Ei, prostii! Lui Amy îi dădură lacrimile. Ţi-ai luat tălpăşiţa.

– Nu-i adevărat, se încruntă Genna.

– Nu asta contează. V-aţi certat, nu?

– Ce motiv am fi avut să ne certăm?

– De cînd, mă rog, ai tu nevoie de motive? Ţi-ai pierdut raţiunea din clipa în care el s-a mutat aici. Poate că v-aţi certat în legătură cu relaţia voastră.

– Care relaţie? Nu sîntem decît prieteni.

– Genna, se răţoi Amy, încruntîndu-se termină cu prostiile! Doar sîntem cele mai bune prietene, nu?

Genna ridică o mînă să oprească discursul lui Amy.

– Uite ce e, recunosc de bună-voie că m-am îndrăgostit de Jared. Recunosc că îl iubesc. Dar, în ceea ce mă priveşte, sîntem doar prieteni care şi-au petrecut o vară împreună.

Amy se strîmbă la ea.

– Ce idei idioate mai ai şi tu!

– Dar ăsta e adevărul, zise Genna extenuată. Am făcut amîndoi o înţelegere, un flirt estival, fără complicaţii.

– Ce absurditate! Doar ştii că tipul ăsta e îndrăgostit de tine!

– Mda... păi... Îi arătă lui Amy bileţelul lui Jared. Deşi nu mă prea pricep, mîzgălitura asta poate fi considerată cu greu o scrisoare de dragoste.

Amy citi:

– „Genna, mersi pentru treaba bună pe care ai făcut-o. Te sun cînd voi avea timp". Se încruntă ne dumerită. La început, legătura lor păruse a fi ceva serios, căci se iubiseră la fel de mult. De lucrul ăsta nu se putea îndoi. Totuşi, ceva era putred în toată afacerea asta, şi ea va trebui să afle ce anume. Între timp însă, se uita îngîndurată la Genna.

– Asta nu e o dovadă suficientă. Nici la tribunal nu e acceptată drept probă.

– Iar citeşti „Tribunalul divorţului", nu-i aşa? Genna oftă prelung. Rămasă pe gînduri, desenînd chipuri triste şi nori de furtună pe spatele bileţelului. Mi-ar place să ai dreptate, Amy. Eu una însă n-am nevoie de explicaţii suplimentare ca să înţelegi mesajul. Adăugă pentru sine: „Trebuie să-mi frîng inima".

Cu siguranţă, Dumnezeu nu a avut probleme, cînd a creat lumea în şapte zile, gîndi Genna, dacă fiecare zi fusese aşa de lungă ca cele de după plecarea lui Jared. Dumnezeu ar fi putut chiar să-şi permită încă o zi de odihnă. I se pă-

ruse că numărase fiecare minut, fiecare oră de atunci. Nu plînsese, nu se autocompătimise, dar se simţea pur şi simplu golită.

De un lucru era sigură – nu se va mai îndrăgosti niciodată de nimeni. Nu pentru că i-ar fi teamă ci pentru că dăduse totul şi acum se simţea golită. Pur şi simplu nu-i mai trebuiau bărbaţi, oricum ar fi fost, buni sau răi.

În lipsă de altceva, îşi petrecu timpul uitîndu-se la automatul de vase funcţionînd în gol şi chiar şi aşa se simţea obosită.

Abia luni seară se hotărî cu greu să-şi facă ordine în caietele de notiţe pe care le strînsese în cei opt ani de cînd era educatoare. O chemase şi pe Amy s-o ajute.

Subiectul J.J. Hennessy fusese declarat tabu, dar nu putură să nu aducă vorba de el, pentru că Alyssa era şi ea cu ele. Genna se oferise să aibă grijă de ea în timp ce Grace şi Bill o duceau pe Roberta la aeroport.

Alyssa părea şi mai posomorîtă decît Genna. Stătea într-un fotoliu în cămăşuţa ei de noapte, ţinîndu-şi păpuşa favorită în braţe. Se uita apatică la o revistă cu benzi desenate fără să dea atenţie filmului de desene animate de care Genna făcuse rost special pentru ea. Cînd se apropie ora de

culcare, ochii i se umeziră de lacrimi. Mititica era convinsă că tatăl ei n-o să se mai întoarcă acasă aşa cum nici mama ei nu mai veni:e înapoi după accidentul lor.

Genna nu ezită să formeze numărul de telefon pe care Jared îl lăsase în caz de urgenţă, dar se gîndi că e inutil să vorbească cu el. Singurul motiv pentru care sună fu Alyssa.

– Jared, sînt eu, Genna, la telefon, zise ea printre suspinele lui Alyssa. Fetiţa avea capul sprijinit de umărul ei şi lacrimile îi udau tricoul. Uite care e problema – Alyssa e la mine şi avem o mică problemă. Crede că n-o să te mai întorci niciodată acasă.

Înainte ca Jared să poată spune ceva, îi dădu lui Alyssa receptorul.

– Tăticule?

– Hei, scumpete, ce te supără? întrebă Jared îngrijorat. Dorise să-şi sune fata mai devreme, dar nu avusese timp. Ar fi trebuit să-şi facă.

– Tăticule, eşti în rai?

Inima lui Jared începu să bată mai repede.

– Nu, scumpo, o asigură el. Sînt în cantonament. Nu există telefoane în rai, dulceaţă.

– Eşti sigur?

– Foarte sigur. Jared se încruntă sprijinindu-se

cu spatele de perete. Raiul e foarte departe, scumpo. Eu sînt în tabăra de cantonament. Îţi mai aduci aminte, i-am spus despre asta.

Jared vorbi pînă cînd Alyssa se linişti, convinsă că o să vadă din nou. Îi promise că de acum înainte o va suna în fiecare seară înainte de culcare. Îi ură vise plăcute şi ceru să mai vorbească cu Genna.

Gîndindu-se la ea, zîmbi, căci deja îi era un dor nebun de ea. Se încruntă însă auzindu-i la telefon vocea rece şi indiferentă.

– Te-ai prins de şmecheria pe care am făcut-o? întrebă el.

– Da, sînt sigură că o să fie bine de acum încolo, zis Genna, hotărîtă să pună cît mai repede capăt conversaţiei. Mulţumesc, Jared, şi scuză-mă că te-am deranjat.

El îşi dădu cu uşurinţă seama că Genna e gata să închidă telefonul şi se grăbi să o păstreze pe fir.

– Gen, ai primit bileţelul meu? Adevărul era că stătuse ca pe jar, gîndindu-se cum o să reacţioneze.

Ticălosul, se gîndi Genna. Oare chiar mă crede proastă?

– Da, sigur, se răsti ea. *General Motors* şi cu

mine îţi mulţumim.

Jared tresări la sunetul receptorului trîntit în furcă la celălalt capăt al firului. Oare ce mai făcuse şi de data asta? Ştia într-adevăr că făcuse cam în grabă bileţelul, dar pierduse multă vreme căutînd-o pe Genna – nu-şi putea imagina că ea se putea supăra aşa de rău. Şi ce legătură avea *General Motors* cu viitorul lor? Probabil că se referea la cecul lăsat de el şi la ratele maşinii pe care urma să le plătească cu el. Ar fi trebuit să-şi dea seama că o cerere în căsătorie înseamnă pentru Genna mai mult decît plata maşinii.

Era probabil furioasă că nu o sunase mai devreme, dar primele zile de antrenament erau întotdeauna foarte obositoare pentru el. Sperase că ea să înţeleagă lucrul acesta.

Aşteptă o oră înainte de a suna din nou, pentru a fi sigur că Alyssa doarme şi puteau să stea de vorbă nestingheriţi. Se gîndi că ar fi mai bine să o ia mai uşor, avînd în vedere starea de surescitare a lui Genna.

– Bună, eu sînt. Totu-i în regulă?

Genna suspină, făcînd feţe-feţe şi se întoarse spre Amy, care şedea cu picioarele încrucişate pe podea sortînd ghemele de lînă. Nu-l considerase niciodată sadic pe Jared, dar se părea că

el voia neapărat să o sîcîie acum la sfîrşitul legăturii lor. Decise să fie cît mai ambiguă în legătură cu ce urmau să discute şi să nu recunoască că egoismul lui o făcuse nefericită.

– Lyssa a adormit. Ăăă... cum e în tabăra de vară?

Jared rîse nervos. Instinctul îi spunea că ceva nu e în regulă cu Genna. El şi iubita lui prinţesă păreau a juca după scenarii diferite.

– Tabăra de antrenament! o coretă el.

– Oh, scuze. Cum merge?

– Nasol. Nu-mi place.

– Mm... ce păcat, zise ea fără pic de sinceritate în voce.

– E O.K. Niciodată nu mi-a plăcut în cantonamente. Avem un antrenor secund care se mai crede încă caporal în marină şi un mijlocaş novice care se simte ca al doilea O.J. Simpson.

– Ăsta e rudă cu Bart Simpson? zise Genna plictisită în aparenţă căci tot trupul îi tremura.

– Nu, nu e rudă cu Bart Simpson, zise Jared cu moralul tot mai scăzut. Genna nu vorbea deloc ca o femeie ce-şi face planuri de măritiş. Poate că trebuia să fie mai convingător. Ştii, mă bucur că eşti acolo şi ai grijă de Alyssa. Eşti atît de bună cu ea!

– Asta îmi face plăcere, zise Genna, dar în sinea ei îşi spuse: „Sper că nu începe acum vreun discurs de mulţumire".

– Ai fost o prietenă grozavă.

Lacrimile începură să-i curgă pe pe obraz. Jared continuă:

– Cred că Alyssa te consideră ca pe o a doua mamă.

Adunîndu-şi toate puterile, Genna încercă să pună capăt discuţiei.

– Jared, uite care e situaţia, nu cred că are rost să mai discutăm.

– Nu?

– Nu. Sînt perfect conştientă că între noi nu mai e ce-a fost.

– Nu? Simţi că se prăbuşeşte. Oare înţelesese el greşit? Dar fusese atît de sigur....

– Şi la urma urmei, aşa ne-a fost şi înţelegerea.

– Dar... „Nenorocitul ăla de tîrg"!

– Nu am nici un regret căci a fost o vacanţă frumoasă.

– Genna, iubito, o întrerupse, nemiştiind ce să creadă. Pari a fi supărată.

– Ha! rîse Genna isteric, oare de ce aş fi supărată?

– Întreabă-l de bileţel! sugeră Amy dîndu-i un

ghiont. Aceasta se uită la ea furioasă.

– Păi... nu ştiu! zise el exasperat, punîndu-şi punga cu gheaţă pe creştet. Pare a fi ceva în legătură cu bileţelul acela. Dacă n-ai fi dispărut în noaptea aceea, am fi stat de vorbă.

– Nici o problemă, strigă ea enervată. Ştiu şi eu să citesc şi am înţeles perfect mesajul. Nu e nevoie să mă înnebuneşti cu asta, Hennessy. Totul s-a terminat! Şi nu vreau să mai aud de tine!

Pentru a doua oară în seara aceea, Jared rămase cu gura căscată în faţa telefonului. Se simţea mult mai rău decît după cel mai dur antrenament. Pur şi simplu era consternat. Nu ştia ce făcuse rău, dar o pierduse pe Genna.

Genna o părăsi pe Amy în camera de zi, ignorînd întrebările ei indiscrete. Ieşi pe verandă şi se aşeză într-un şezlong să privească stelele. „Bravo, Hastings, ai gafat magistral de data asta."

După cum se purtase, se putea considera norocoasă dacă Jared mai vorbea vreodată cu ea. Acceptase condiţiile şi nu avea nici un drept să se supere că el le respecta întocmai. Acum îşi pierduse nu numai inima ci şi prietenul.

Capitolul treisprezece

– Aş vrea să nu fi acceptat propunerea ta, îi zise Genna lui Amy pentru a nu ştiu cîta oară, în timp ce ajunseră cu maşina în faţa stadionului *Hawks-Riverside.*

– Termină cu lamentările, zise Amy în timp ce arăta paşaportul ofiţerilor de pază. Doar vrei să-ţi îndrepţi greşala faţă de J.J., nu-i aşa? Vrei în continuare să mai fiţi prieteni, nu-i aşa? Ei, acum ai ocazia.

– Dar te-a invitat numai pe tine, zise Genna în

timp ce se juca cu funda roşie de la cutia cu prăjiturele adusă drept dar de împăcare. Tot nu înţeleg de ce nu a venit Brian cu tine. Credeam că o petrecere cu echipa lui favorită e mai importantă decît o întîlnire de club. Amy opri maşina în faţa unei intrări mai mici, sperînd că Genna nu va observa numărul mic de maşini parcate acolo. Ce prieteni căpoşi mai avea şi ea, se gîndi Amy. N-ar fi scos-o niciodată la capăt fără ea. Genna nu-şi mai vedea lungul nasului iar Jared, ce s-ar face fără mine?

– Ţi-am mai spus. În seara asta se reunesc să aniverseze ziua fondării clubului. Nu putea să lipsească.

Genna ieşi din maşină şi îşi netezi rochia de tafta violetă. O întrebă pe Amy:

– Eşti sigură că nu sîntem îmbrăcate prea elegant?

Amy zîmbi, privindu-şi pantalonii negri de mătase şi bluza de lamé auriu pe care le cumpărase graţie generozităţii lui Hennessy:

– Înţelege că trebuie să facem impresie. Vor veni proprietarii echipei, sponsorii, ziariştii şi o grămadă de gură-casă. Aşa e în fiecare an, minţi Amy. Nu citeşti niciodată rubrica de sport?

– Nu, răspunse Genna în timp ce deschidea

uşa de oţel. Pătrunseră într-un hol imens cu mozaic pe jos.

Slavă Domnului, îşi zise Amy, dacă Genna ar fi citit gazetele sportive ar fi ştiut că echipa *Hawks* nu face antrenamentele la stadion, ci într-o bază proprie lîngă Neqington.

Amy o porni înainte, urmată timid de Genna la un pas distanţă.

– Sînt sigură că n-o să fie încîntat să mă vadă, bombăni Genna, muşcîndu-şi buzele. Ar fi sunat dacă...

– Asta pune capac la toate, cum ar fi putut să sune? Telefonul tău a fost deranjat patru zile.

Se opriră în faţa galeriei ce ducea spre terenul de joc. Genna era curioasă să vadă expresia de pe faţa lui Jared cînd o va vedea. Tot ce putea spera era să n-o dea afară vreun bodyguard.

– Simt că mi se face rău.

– O să mi se facă mie rău dacă mai zici ceva.

Genna se încruntă şi privi de-a lungul coridorului. Nu se vedea absolut nimeni acolo.

– Eşti sigură că petrecerea e în seara asta? întrebă îngrijorată Genna.

– Poate că am sosit prea devreme, zise Amy. Aşteaptă aici, mă duc să văd dacă nu e cineva în vestiar de la care să aflăm ce se întîmplă.

– Amy! ţipă Genna îngrozită. Dar nu poţi intra în vestiar! Dacă sînt bărbaţi acolo?

Amy rînji.

– Aş fi o norocoasă.

Genna îşi ţinu respiraţia, aşteptînd să audă ţipete dinăuntru. Era însă o linişte perfectă. Se lipi cu spatele de peretele rece şi o cuprinse un tremur, căci uitase că rochia are spatele gol. Nu ştia ce era mai rău, să se gîndească la faptul că Jared nu mai voia să fie prieteni, sau la filmul pe care îl văzuse zilele trecute în care un maniac îşi ucidea victimele într-un stadion asemănător acestuia.

Ţinea atît de strîns cutia de prăjituri în mînă încît aproape că îi îndoi capacul. Oare ce naiba făcea Amy atîta timp?

Deodată uşa se deschise şi i se păru că un vampir se repede spre ea. Ţipă şi ecoul o sperie şi mai tare.

– Sînt doar eu, domnişoară Hastings, se auzi o voce groasă.

– Brutus! strigă Genna, rezemîndu-se de zid. Îşi simţea tot corpul moale ca o cîrpă şi inima îi bătea să-i spargă pieptul. Trase aer adînc în piept.

– Ce sperietură mi-ai tras! Se forţă să zîm-

bească cu toată faţa şi se uită la el. Părul tuns punk îi strălucea şi avea o verghetă de aur în ureche. Nici nu era prea mare diferenţă între el şi un vampir.

– Îmi pare rău, zise el cu un zîmet plat. Dintele lui de aur luci palid în semiîntuneric.

Dar ceea ce îi atrase atenţia cel mai mult era faptul că Brutus era pus la patru ace într-un frac foarte elegant.

– Mamă, ce bine arăţi în seara asta! Din cauza petrecerii, presupun.

El mîrîi şi îi oferi lui Genna braţul.

– Pe aici, te rog.

Cine ar putea să refuze o astfel de invitaţie? se gîndi Genna, în timp ce Brutus o conducea înspre teren. Aruncînd o privire neliniştită către vestiare, zise:

– Ai văzut-o cumva pe prietena mea Amy?

– Hmm...murmură el.

Genna înghiţi în sec.

Chiar în momentul în care păşiră pe gazon, luminile de deasupra tribunelor se aprinseră. Nu

erau puternice ca niște reflectoare, dar creau un efect de lumină difuză pe iarbă. În centrul terenului era așezată o masă de două persoane; pe fața de masă albă se găsea o veselă de porțelan cu tacîmuri de argint și pahare de cristal. O duzină de lumini albe, lungi și subțiri ardeau în sfeșnice de argint. În mijlocul mesei era un minunat buchet de crini.

Genna era năucită. Brutus îi luă cutia cu prăjiturele din mîini și o așează la masă, în acordurile unei melodii romantice. Apăru Ottis în smocking și turnă șampanie în cele două pahare.

Genna continua să fie uluită. Un singur lucru era clar: petrecerea era pentru o singură pereche din care ea reprezenta jumătate.

– Numele chelnerului este Stephen, zise Ottis cu o voce caldă. Specialitatea acestei seri sînt frigăruile.

– Și eu care credeam că o să mă aleg cel mult cu un hotdog, rîse cam fără vlagă Genna.

– Dați-mi voi să vă atrag atenția asupra tabelei de marcaj, domnișoară Hasting.

Uriașul panou electronic se aprinse într-o cascadă de lumină:

Bun venit la stadionul Hawks-Riverside

sediul campionilor mondiali;
Hartford Hawks!!

Concomitent se anunţă şi la megafon ceea ce apărea scris pe ecran:

În seara aceasta – partida: Hastings contra Hennessy
Haide Hawks! Haide Hawks! Haide Hawks!

Fanii echipei Hawks îl salută pe
cel mai bun fotbalist al Ligii
J.J. Hennessy!!!

Genna se abţinu să zîmbească cînd îl văzu pe Jared apărînd în capătul gazonului. Realiză că el nu poate fi supărat pe ea din moment ce înscenase toată chestia asta. Îşi dădea seama cît de dor îi fusese de el.

Jared purta o pălărie neagră trasă mult peste ochi şi un costum argintiu cu croială italienească foarte la modă. Pe deasupra avea un pardesiu alb de mătase. Cercelul de argint din ureche îi strălucea la lumina reflectoarelor.

Şi J.J. era emoţionat la rîndul lui. Dacă Genna terminase într-adevăr cu el? Dacă o să-l facă brută şi o să-i dea cu florile în cap?

Între timp apăru Brutus şi îi luă pardesiul şi pălăria.

– Bună frumoaso, zise el, aşezîndu-se în faţa ei.

– Bună, răspunse Genna cu un zîmbet timid. Ce înseamnă toate astea?

– E o tactică. Vrea să te îmbunez.

– Eu sînt cea care trebuie să-mi cer scuze, Jared. M-am implicat prea mult cînd ştiam că nu trebuie să o fac. Mi-era milă de mine şi m-am înfuriat pe tine. Dacă poţi să mă ierţi, am putea rămîne măcar prieteni. Se abţinea cu greu să nu izbucnească în lacrimi.

Un pic mai stăpîn pe sine, Jared se întinse deasupra mesei şi o mîngîie privind-o în ochi.

– A fost o mică neînţelegere.

– Da, ştiu.

– În legătură cu bileţelul pe care ţi l-am lăsat.

– Hai mai bine să uităm de asta J.J.

– N-ai citit pagina a doua, zise el, sorbind delicat din şampanie.

Genna îl scrută suspicioasă.

– Nu era nici o pagină a doua, zise ea sec. Mi-am cerut scuze, ce vrei mai mult de la mine?

– Era scris chiar foarte citeţ: „Pe urmă ne putem lua inele de logodnă. Te iubesc. Jared."

Cîteva secunde Genna rămase fără glas.

– E absurd, astea sînt baliverne, zise Genna

indignată, gîndindu-se că, dacă ar fi vrut să se căsătorească cu ea, ar fi avut o grămadă de ocazii să i-o spună. E o glumă la fel de bună ca o bombă atomică, continuă ea furioasă.

– Crede-mă, a existat o a doua pagină. Am scris-o cu mîna mea.

– Nu, nu-i adevărat. Şi nu e nimic amuzant în asta.

– Genna, vreau să mă însor cu tine. De ce aş juca teatru?

– Pentru că... Brusc o năpădiră lacrimile. Eşti drăguţ, Jared. Ştiu că te simţi într-un fel obligat să faci asta pentru că sîntem o echipă.

– Genna, iubito, te porţi cam ciudat în ultima vreme. Eşti cumva însărcinată, dulceaţă?

Genna, palidă, rămase cu gura căscată, simţind cum o cuprinde un val de greaţă.

– Nu, Jared, zise ea cu o voce gravă, ridicîndu-se de pe scaun. Poţi să fii liniştit. N-o să te şantajez în nici un fel.

Cu demnitatea unei prinţese se îndreptă spre ieşire. Lacrimi de durere şi furie îi înţepau ochii. Jared o ajunse imediat şi o apucă cu mîinile de umeri.

– Dă-mi drumul, Hennessy! ţipă ea, încercînd să-l lovească în gambă.

Jared îşi feri picioarele şi o lipi strîns de el.

– Genna, scumpo, ideea asta mi-a venit abia acum, îţi jur că n-are nici o legătură cu cererea mea în căsătorie.

– Termină cu prostiile. Mai bine mor fată bătrînă decît să mă mărit cu tine dintr-un sentiment de datorie.

– Şi eu mai bine m-aş lăsa de fotbal decît să fac ce spui tu. Nu există decît un singur motiv pentru care vreau să mă însor cu tine, fiindcă te iubesc.

Făcu un pas spre ea şi o mîngîie. Părea atît de mică, fragilă, cu ochii ei cenuşii plini de incertitudine. Jared simţi că o să-i explodeze inima de dragoste penru Genna. O voia în braţele lui pentru totdeauna.

– Chiar crezi că a fost un simplu flirt? Chiar crezi că s-a terminat totul? O mîngîie din nou tandru, temîndu-se de răspunsul ei.

Genna încercă să respire normal dar se părea că uitase cum să o facă. Oare chiar se înşelase asupra intenţiilor lui Jared?

– Te iubesc, şopti Jared. Chestia cu flirtul a fost doar aşa, ca să nu foţez nota. Pe atunci nici măcar nu-ţi plăcea de mine.

Genna se uită sceptică la el. El zîmbi à la Jack

Nicholson şi Genna simţi că-i tremură genunchii.

– Te iubesc, ţi-am mai spus-o.

– Mi-ai spus-o în pat, dar...

– Ţi-am spus-o tot timpul, nu numai cînd erai fierbinte sub mine.

– Jared! Ea se înroşi ca un rac şi se uită cu coada ochiului la Ottis şi Brutus care stăteau pe o bancă cîţiva metri mai încolo.

Chicotind, Jared începu să o sărute pe faţă şi pe gît.

– Ei, ia spune-mi, domnişoară educatoare, te măriţi cu mine?

– Nu ştiu, zise Genna sobru, fără să răspundă la mîngîierile lui. Nu-mi iese din cap că ăsta e aranjamentul lui Amy. Ai apărut cam repede cu cererea ta în căsătorie.

J.J. îi zîmbi şiret.

– Uite ce e, sînt un tip extraordinar, dar nu m-aş căsători cu cineva doar ca să îmi îmbunătăţesc reputaţia. Am vrut să fiu normal numai ca să fiu aproape de tine.

– M-ai cam tras pe sofară, zise ea simţind cum o cuprinde bucuria. Ar trebui să te strîng de gît, zise ea înghiontindu-l.

– Au! Îmi place cînd devii violentă.

– Şi tu eşti la fel de pervers. Se întoarse să

plece, dar Jared o prinse în braţe şi îi sărută lobul urechii.

– Dar mă iubeşti aşa cum sînt... nu-i aşa?

– Cred... că poţi să speri.

– Deci, te măriţi cu mine?

– N-am spus asta.

– Ei hai, Gen. Eu te iubesc. Alyssa te iubeşte. Ai mei te iubesc. Cîinele meu te iubeşte. Fratele meu e preot. Asta o să ne scutească de ceva cheltuieli. Şi... a existat într-adevăr pagina a doua. Jur pe ce am mai sfînt.

– Şi unde e?

– Am lăsat-o pe birou împreună cu prima pagină şi cu cecul tău.

– Cred că încep să înţeleg. Biroul ăla al tău ar trebui declarat zonă minată.

– Promit să-i dau foc dacă spui da.

– Am putea să-l aducem pe tatăl tău să-l arunce în aer.

El rîse uşurat, simţind că ea o să spună „da".

– Înţeleg că m-ai cerut în căsătorie pe o bucăţică de hîrtie. Cam jalnic.

Jared plecă ochii ruşinat.

Cîteva clipe mai tîrziu, chelnerul le aduse o tavă cu mîncăruri acoperite.

– Astă e într-adevăr ceva special. Amy a avut

dreptate.

– Încă n-ai văzut nimic.

Făcu un semn cu mîna către tribuna centrală. Tabela de marcaj se aprinse şi la difuzoare se auzi melodia *Lasă-mă să te iubesc.* Desene animate cu miri şi mirese apărură pe ecran, apoi:

Genna, te iubesc mai mult decît o zi de vacanţă

Te iubesc mai mult decît orice trofeu

Te iubesc mai mult decît berea mea favorită

Te iubesc!!!

O figură animată, reprezentînd un jucător de fotbal apăru pe ecran, dînd din umeri şi chicotind. Apoi apăru:

Vrei să fii soţia mea?

Vrei să facem o echipă pentru tot restul vieţii?

Spune: Da! Da! Da!!!

Genna îşi apăsa obrajii cu mîinile căci îi apăruseră lacrimi în ochi. Privi întregul aranjament: stadionul, masa, tabela de marcaj, prietenii lui Jared. Şi mai ales Jared, atît de emoţionat. A avut ceva probleme cu el, dar cu atît mai mult îl va iubi de acum înainte.

Zîmbetul acela extraordinar îi apăru lui Jared pe buze. Ochii îi străluceau precum safirele.

– Te previn că o să-ţi aduc aminte de momentul ăsta ori de cîte ori o să mă contrazici.

El o luă în braţe şi o mîngîie uşor.

– Hai, Genna, spune da.

Era într-adevăr irezistibil. Şi incorigibil. Şi îl iubea cu toată fiinţa ei, chiar dacă era cam trăznit. Îi zîmbi tandru.

– Cred că va trebui să accept. Doar formăm o echipă şi coechipierii trebuie să fie împreună, nu-i aşa?

– Sigur că da, zîmbi el.

– Şi sîntem destul de buni ca echipă, nu-i aşa?

Cu un zîmbet drăgăstos, Jared se aplecă şi îi sărută vîrful nasului.

– Sîntem invincibili.

– Şi cei mai buni!

SFÎRŞIT

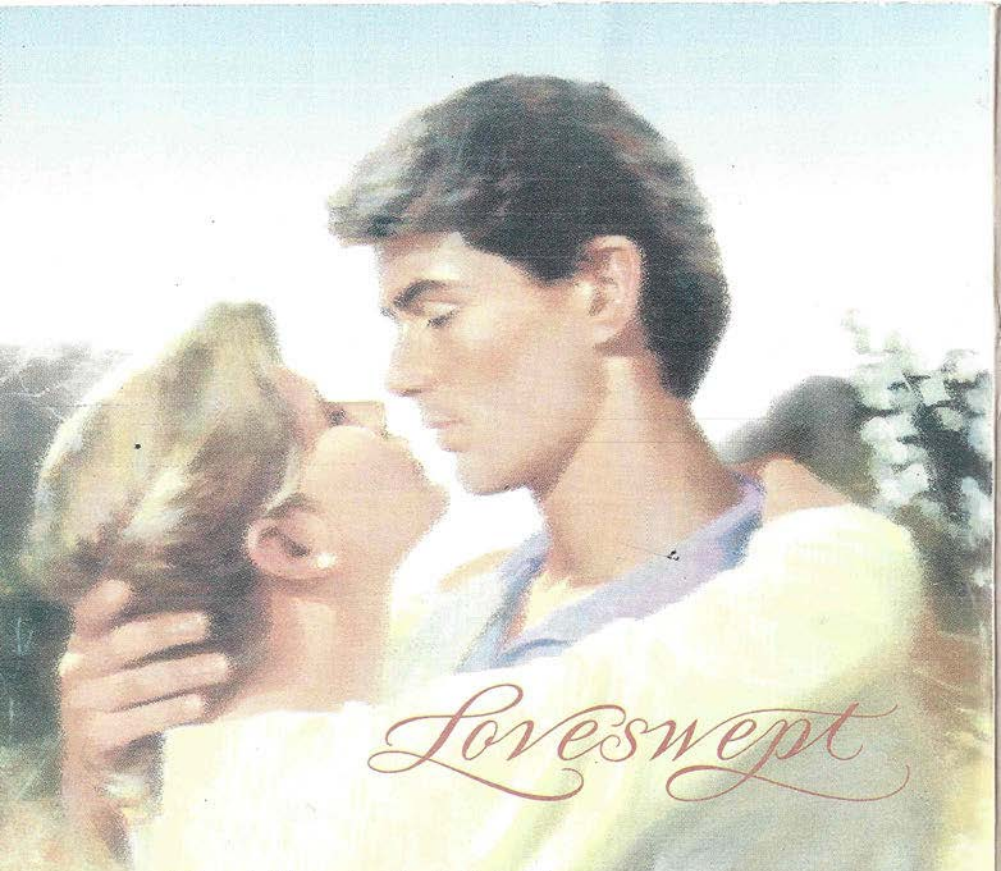

Loveswept

"Tami Hoag oferă întotdeauna ceva special cititorilor ei."

Romantic Times

"Un roman minunat scris, un talent de-a dreptul spectaculos..."

The Times

"Într-adevăr o carte foarte bună..."

Chicago Tribune

Lei 2157+ 43TL = 2200

"Tami Hoag oferă întotdeauna ceva special cititorilor ei."

Romantic Times

"Un roman minunat scris, un talent de-a dreptul spectaculos..."

The Times

"Într-adevăr o carte foarte bună..."

Chicago Tribune

Lei 2157+ 43TL = 2200

Tami Hoag ✤ Necazuri în dragoste

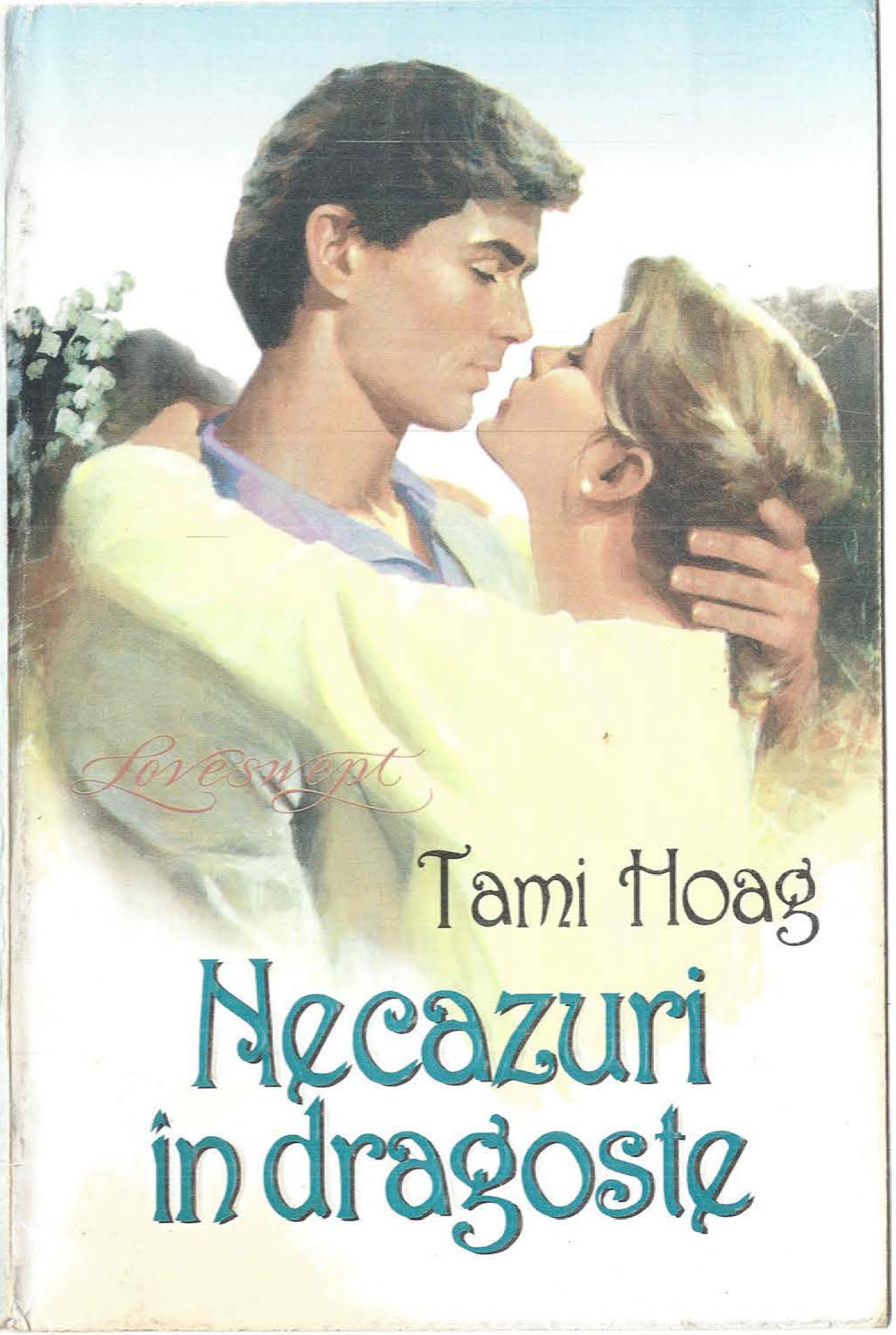

Tami Hoag

Necazuri în dragoste